

ДЖОН ГРИШАМ ТЕОДОР БУУН БЕГЛЕЦЪТ

Част 5 от „Теодор Буун“

Превод от английски: Силвия Падалска, 2015

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ ЗАЛAVЯНЕТО

Уличните лампи в Стратънбърг все още светеха, защото не се бе съмнало, но паркингът пред прогимназията жужеше оживено. Сто седемдесет и петте осмокласници пристигаха със семейни автомобили и микробуси, карани от сънени родители, които изгаряха от нетърпение да се отърват от децата си за няколко дни. Хлапетата почти не бяха мигнали. До късно през нощта стягаха багажа си, въртяха се под завивките, скочиха от леглата си призори, за да се изкъпят и да напъхат по още нещо в саковете си, после събудиха родителите си и излапаха набързо закуската си. Бяха развълнувани като петгодишни хлапета, които чакат Дядо Коледа. В шест сутринта, както им беше поръчано, всички едновременно се изсипаха в училището, където ги посрещна страхотна гледка — четири еднакви дълги и лъскави туристически автобуса, подредени в редица, с включени фарове, които блестяха в мрака, и с бръмчащи дизелови двигатели.

Учебната екскурзия на осмокласниците! Шест часа с автобус до Вашингтон, три дни и половина разглеждане на забележителностите и четири нощи, пълни с пакости в многоетажния хотел. За това учениците се бяха трудили осем месеца — продаваха понички в събота сутрин, измиха хиляди автомобили, почистваха крайпътни канавки, връщаха алуминиеви консерви в пунктовете за вторични суровини, помагаха на търговците в центъра на града, които ежегодно им даряваха средства, по Коледа продаваха по домовете плодови сладкиши, организираха търгове за използвано спортно оборудване, провеждаха състезания по сладкарство, колоездене и четене — с две думи, участваха въодушевено във всяка що-годе доходоносна дейност, одобрена от организационния комитет. Всички приходи отиваха в една и съща сметка. Целта беше десет хиляди долара — сума, която със сигурност нямаше да е достатъчна за покриване на всички разходи по екскурзията, но щеше да гарантира провеждането ѝ. Те успяха да съберат близо дванайсет хиляди и всеки трябваше да доплати само по сто дваайсет и пет долара.

Малко бяха учениците, които не можеха да си позволят тази сума, но в училището съществуваше стара традиция да се подsigури присъствието на всички деца. Така че осмокласниците до един заминаваха за Вашингтон заедно с десет учители и осем родители.

Теодор Буун беше на седмото небе от радост, че майка му не е сред доброволците за пътуването. Бяха обсъдили въпроса на вечеря. Баща му се оттегли рано с обичайното твърдение, че го чака много работа. Отначало майка му пожела да го придружи, но скоро разбра, че не ѝ е възможно. Тео провери графика ѝ в кантората и се осведоми, че тя ще има дела в съда, докато той се забавлява във Вашингтон.

На път за училището Тео седеше на предната седалка и галеше по главата кучето си Джъдж, изтегнало се наполовина върху таблото, наполовина в скута му. Обикновено Джъдж седеше където си поиска и никой от семейството не му се караше.

— Вълнуваш ли се? — попита господин Буун.

На него се падна задължението да откара сина си, защото госпожа Буун се беше върнала в леглото да поспи още един час.

— Ами да — отговори Тео, мъчейки се да прикрие въодушевлението си. — Лошото е, че ще пътуваме много дълго.

— Ще заспите още преди да излезете от града. Обсъдихме правилата, нали? Имаш ли въпроси?

— Вече толкова пъти говорихме — отвърна Тео с лека досада.

Родителите му бяха малко по-възрастни от обичайното, а той беше единственото им дете, затова понякога се държаха прекалено закрилчески. Едно от малкото неща, които дразнеха Тео, беше сериозното им отношение към правилата. Независимо кой ги е създал, всички правила задължително се спазваха. Тео подозираше, че се държат така, защото са адвокати.

— Знам, знам — отвърна баща му. — Просто спазвай правилата, слушай учителите и не прави глупости. Помниш ли какво стана преди две години?

Че как би могъл Тео или който и да е негов съученик да забрави какво се бе случило преди две години? Двама глупаци от горните класове — Джимбо Нанс и Дък Дефо — пуснали пълни с вода балони от коридора на петия етаж на хотела във фойето долу. Никой не пострадал, но няколко човека здравата се намокрили и здравата се ядосали. Някой изпортил виновниците и родителите им трябвало да

шофират шест часа посред нощ, за да си ги приберат, и после шест часа обратно до Стратънбърг. Джимбо бе казал, че пътят е адски дълъг. Двата бяха отстранени от занятия за една седмица, а училището трябваше да търси друг хотел за екскурзията на следващия випуск. Случката се беше превърнала в градска легенда и се използваше за назидание пред Тео и всеки друг осмокласник, запътил се към Вашингтон.

Най-сетне паркираха. Тео се сбогува с Джъдж и му нареди да остане на предната седалка. Господин Буун отвори задната врата и извади багажа на Тео — сакът не трябваше да тежи повече от десет килограма. Ако се окажеше по-тежък, нямаше да бъде натоварен на автобуса (едно от важните правила!), а притежателят му щеше да прекара екскурзията без четка за зъби и дрехи за преобличане. Това изобщо не притесняваше Тео. Той беше изкарал цяла седмица на скаутски лагер в гората със съвсем оскъдна екипировка.

Господин Маунт стоеше до автобуса с кантарче и претегляше багажа. Беше усмихнат и развълнуван не по-малко от учениците. Сакът на Тео тежеше осем килограма и осемстотин грама. Раницата му беше много по-лека от позволените пет килограма, така че нямаше проблеми. Господин Маунт провери дали сакът му има етикет и му каза да се качва в автобуса.

Тео се ръкува с господин Буун, промърмори „довиждане“ и за миг застина ужасен, да не би баща му да се опита да го прегърне или да направи някоя друга ужасия, но въздъхна облекчено, когато той каза:

— Приятно прекарване. Обаждай се на майка си.

Тео скочи в автобуса.

Момичетата се сбогуваха с майките си с многобройни прегръдки и циврене, все едно заминаваха на война, от която можеше и да не се завърнат. Но при мъжките автобуси коравите момчета се стягаха и гледаха възможно най-бързо и без почти никакъв физически контакт да се откопчат от родителите си.

Когато слънцето изгря, паркингът постепенно започна да се изпразва. Точно в седем часа автобусите потеглиха от училището. Беше четвъртък. Големият ден най-сетне беше настъпил и учениците бяха

шумни и буйни. Тео щеше да дели седалката с Чейс Уипъл, негов близък приятел, когото наричаха Смахнатия учен. За да не допуснат децата да се изгубят и да се лутат по опасните улици на Вашингтон, учителите ги бяха разпределили по двойки. През следващите четири дни Тео и Чейс щяха да бъдат неотлъчно заедно, като всеки от двамата трябваше постоянно да знае къде се намира другият. Сделката не беше особено изгодна за Тео, защото Чейс често се запиляваше незнайно къде дори в училището им. Нямахше да е лесно да го държи под око. Двамата щяха да спят в една стая с Уди Ламбърт и Арън Найкуист.

Автобусите поеха по тихите улици, а момчетата развълнувано си бърбеха. Още никой не беше фраснал друг с юмрук или издърпал нечия шапка. Бяха ги заплашили с наказания за лошо поведение и господин Маунт ги наблюдаваше. А после някой зад Тео пръдна, при това доста шумно. Това действие се оказа заразително и още преди да излязат от Стратънбърг на Тео му се искаше да е при Ейприл Финмор в предния автобус.

Господин Маунт откряна един прозорец. Накрая нещата се успокоиха. Трийсет минути след началото на пътуването момчетата или дремеха, или бяха увлечени във видеоигри.

Стаята на Тео се намираше на осмия етаж в един нов хотел на Кънектикът авеню, на около осемстотин метра северно от Белия дом. От прозореца си Тео, Чейс, Уди и Арън съвсем ясно виждаха горната част на Паметника на Джордж Вашингтон — обелиск, който се извисяваше над града. Програмата им предвиждаше момчетата да се изкачат до върха му в събота сутринта. Сега обаче трябваше веднага да слязат за бърз обяд, а после тръгнаха на обиколка.

Всеки ученик можеше да избира измежду многобройните забележителности на Вашингтон. Нужна беше цяла година, ако човек искаше да разгледа всичко, затова господин Маунт и другите учители бяха съставили списък, от който учениците да избират.

Ейприл бе убедила Тео да отидат да видят театър „Форд“, където е бил застрелян Ейбрахам Линкълн, и идеята ѝ му се стори интересна. Той пък убеди Чейс и след обяда групата се събра във фойето на хотела — осемнайсет ученици и господин Бабкок, учител по история. Господин Бабкок обясни, че няма да отидат с автобус, защото групата им е малка. Щяха да използват вашингтонското метро. Той попита колко от тях са се возили на метро. Тео и още трима вдигнаха ръка.

Излязоха от хотела и тръгнаха по оживените тротоари. Идваха от малък град и отначало им беше трудно да възприемат звуците и енергията на столицата. Толкова много големи сгради, толкова много автомобили, пълзящи плътно един зад друг, толкова много пешеходци, забързани нанякъде. На станция „Удли Парк“ се спуснаха с ескалатора много под нивото на улицата. Господин Бабкок носеше пластмасови карти, с които можеха да пътуват с метрото определен брой пъти. Влакът им беше полупразен, чист и бърз. Докато фучаха в тъмния тунел, Ейприл прошепна на Тео, че за пръв път се вози в метро. Тео отвърна, че вече се е возил в Ню Йорк, когато родителите му го бяха завели там през ваканцията. Но нюйоркското метро беше много по-различно от вашингтонското. Когато влакът спря за трети път броени минути след началото на пътуването им, беше време да слязат на станция „Метро Сентър“. Втурнаха се по стълбите и отново излязоха

на дневна светлина. Господин Бабкок преброи осемнайсетте деца и всички поеха пеша. Няколко минути по-късно бяха на Десета улица.

Господин Бабкок спря групата и посочи към красива сграда от червени тухли на отсрещната страна на улицата, която явно беше важна.

— Това е театър „Форд“, където са простреляли президента Линкълн на четиринайсети април хиляда осемстотин шейсет и пета година. Както знаете, защото всички сте писали много реферати по история, Гражданската война тъкмо е приключила. Всъщност генерал Лий се е предал на генерал Грант само пет дни по-рано в Съдебната палата на град Апоматокс във Вирджиния. Столицата Вашингтон е в добро настроение, войната най-сетне е приключила, затова президентът и госпожа Линкълн решават да излязат някъде. „Форд“ е най-големият и най-величественият театър в града и семейство Линкълн често ходят там на концерти и представления. По онова време в театъра има над две хиляди места, а пиесата „Нашият американски братовчед“ се играе пред пълна зала всяка вечер.

Изминаха половин пресечка и отново спряха. Господин Бабкок продължи:

— И така, войната е свършила, но мнозина са на друго мнение. Един от тях на име Джон Уилкс Бут е привърженик на Конфедерацията. Той е известен актьор и се е снимал с президента Линкълн само няколко месеца преди това на церемонията по случай встъпването му в длъжност за втори път. Господин Бут е разочарован от капитулацията на Юга и отчаяно иска да направи нещо в подкрепа на неговата кауза. Затова решава да убие президента. И тъй като персоналът на театъра го познава, го допускат до ложата на семейство Линкълн. Бут прострелва президента в тила, скача на сцената, чупи си крака, но успява да избяга през задната врата.

Господин Бабкок се обърна и кимна към сградата до тях.

— Това е Питърсън Хаус, която по онова време е пансион. Донсят президента Линкълн тук, където лекарите му се грижат за него цяла нощ. Новината бързо се разчува. Събира се тълпа и пристигат войници от федералната армия, които охраняват сградата. Президентът Линкълн умира тук на сутринта. На петнайсети април хиляда осемстотин шейсет и пета година.

Край на лекцията. Най-накрая пресякоха улицата и влязоха в театър „Форд“.

* * *

Два часа по-късно Тео се наслуша на историята около убийството на Линкълн. Да, интересна беше, спор няма, оценяваше и историческата ѝ значимост, но беше време да продължат. Най-интересният експонат беше долу, в музея под сцената, където беше изложен истинският пистолет на Бут.

Беше почти четири и половина, когато излязоха отново на Десета улица и се запътиха към метростанцията. Движението беше още понатоварено, тротоарите — още по-оживени. Влакът им беше претъпкан с хора, които се прибираха у дома след работа, и сякаш се движеше по-бавно. Тео стоеше по средата на вагона, сред навалищата, близо до Чейс и Ейприл, докато влакът се клатеше и тракаше по релсите. Огледа сериозните лица на пътниците — никой не се усмихваше. Всички изглеждаха уморени. Не беше сигурен къде ще живее, когато порасне, но едва ли щеше да е в огромен град. Стратънбърг май беше идеален — нито прекалено голям, нито прекалено малък. Без задръствания. Без гневно надуване на клаксони. Без претъпкани тротоари. Не искаше да отива и да се връща от работа с влак.

Един мъж, който седеше притиснат между две жени, смъкна вестника си, за да го разлисти. Беше на няма и три метра от Тео.

Стори му се познат, странно познат. Тео си пое дълбоко дъх и успя да се провре между двама мъже сред тълпата. Приближи се с около метър и вече виждаше по-ясно лицето на мъжа.

И преди го беше виждал, но къде? В него имаше нещо различно, може би косата му беше по-тъмна или пък очилата бяха нови. Внезапно прозрението връхлетя Тео, все едно го удариха с тухла по главата: това беше Пийт Дъфи.

Кой е Пийт Дъфи ли? Най-издирваният човек в историята на Стратънбърг и на окръг Стратън. Седми в списъка на десетте най-издирвани от ФБР престъпници. Човекът, обвинен в убийството на жена си, който беше съден в Стратънбърг на процес, воден от съдия Хенри Гантри и наблюдаван от Тео и съучениците му. Човекът, който

се размина на косъм с присъдата, когато съдия Гантри обяви процеса за невалиден. Човекът, избягал от града посред нощ и изчезнал безследно.

Мъжът отново свали вестника и отгърна страницата. Озърна се и Тео се скри зад един пътник. Двамата бяха кръстосали погледи непосредствено след процеса.

Сега Дъфи имаше прошарени мустаци. Лицето му отново се скри зад вестника.

Тео се скова от нерешителност. Нямахме представа как да постъпи. Влакът спря, качиха се още пътници. После спря отново на Дюпон Съркъл. Следващата спирка беше „Удли Парк“. По нищо не личеше Дъфи да се готви да слиза. Изглежда, не носеше куфарче, чанта или раница като останалите пътници. Тео се промуши по-напред, като се отдалечи от съучениците си. Чейс както обикновено беше в друг свят. Ейприл не се виждаше никъде. Тео чу как господин Бабкок предупреждава учениците да се приготвят за слизане. Тео се отдалечи още мъничко.

Влакът спря на „Удли Парк“ и вратите се отвориха. Нахлуха още пътници и се наложи учениците да поразбутат хората, за да слязат. В бъркотията никой не забеляза, че Тео го няма. Вратите се затвориха и влакът отново потегли. Той не откъсваше очи от Пийт Дъфи, който се криеше зад вестника — сигурно вече му беше станало навик. На станция „Кливланд Парк“ се качиха още няколко души. Тео изпрати есемес на Чейс, че не е успял да слезе и че е добре. Ще се качи на друг влак и ще се върне до „Удли Парк“. Чейс веднага му звънна, но Тео бе изключил звука на телефона си. Господин Бабкок със сигурност беше изпаднал в паника. Щеше да му се обади след няколко минути.

Тео се вторачи в телефона си, все едно изпращаше есемеси или играеше игри. Всъщност включи камерата на видеорежим и започна да снима вагона — поредното глупаво тринайсетгодишно хлапе, което нахалства с телефон в ръка. Пийт Дъфи беше на около пет метра от него и седеше спокойно, вдигнал вестника си. Тео чакаше. Накрая, когато влакът наближи станция „Тенлитаун“, Дъфи смъкна вестника и го сгъна. Пъхна го под мишница и за около пет секунди Тео имаше възможност да го снима. Дори успя да го хване в по-близък план. Когато Дъфи погледна към него, Тео се изкиска пред телефона си, все едно е спечелил точки в някаква игра.

На „Тенлитаун“ Дъфи слезе от влака, последван от Тео. Дъфи закрачи бързо, сякаш се опасяваше да не би да го следят. Няколко минути по-късно Тео го изгуби в тълпата. Обади се на Чейс да каже, че чака следващия влак и би трябвало да пристигне до петнайсетина минути.

Господин Бабкок го чакаше на станция „Удли Парк“ и не изглеждаше весел. Тео изля порой от извинения и обясни, че се е заклешил в тълпата и просто не е успял да слезе навреме от влака. Никак не му харесваше, че е принуден да лъже. Беше нередно и той се стараеше винаги да казва истината, но понякога изпадаше в неловкото положение да шикалкави, макар и само по основателни причини. В метрото бързо взе решение, че е по-важно да проследи Пийт Дъфи, отколкото да слезе от влака където и когато трябва. Ако слезеше заедно със съучениците си, Дъфи щеше да се изпари и Тео щеше да изпусне прекрасен шанс да го спипа. А ако признаеше на господин Бабкок, че нарочно е останал във влака, щяха да се случат какви ли не работи. Не можеше да каже истината за Пийт Дъфи, поне не още, защото нямаше представа как да постъпи с тази истина. Нуждаеше се от време да поразмишлява насаме. И да поговори с чичо Айк.

Засега обаче се налагаше да се извини на господин Бабкок, който поначало си беше доста нервен. Когато се върнаха в хотела, той заведе Тео при господин Маунт и докладва подробно за провинението му. А щом се отдалечи, Тео изломоти:

— Този човек трябва да го раздава по-спокойно.

Господин Маунт, който имаше доверие на Тео и знаеше, че ако някое дете е способно да се оправи в този град, това е Тео Буун, се съгласи и каза:

— Не го прави повече, ясно? Просто внимавай и се оглеждай.

— Разбира се — отговори Тео. Само да знаеше!

Вечерята беше пица парти в балната зала на хотела. Нямаше определени места, сядаш където си поискаш. Затова както обикновено момчетата се отделиха в единия край, а момичетата в другия. Тео гризеше коричката на пицата си и отпиваше вода от бутилка, но мислите му не бяха насочени към пицата. Сигурен беше, че е видял Пийт Дъфи. Дори си спомняше походката му на влизане и на излизане от съдебната палата по време на процеса. Същата походка. Същият ръст и телосложение. И със сигурност същите очи, нос, чело и

брадичка. Тео се заключи в банята на хотелската си стая и изгледа десетина пъти видеото на телефона си.

Беше намерил Пийт Дъфи! Все още не можеше да повярва и не беше сигурен какво да предприеме, но от вълнение съвсем беше забравил нещо важно. Тъй като Дъфи беше избягал от града, полицията обяви награда от сто хиляди долара за информация, която би могла да доведе до ареста и осъждането му. Преди вечеря Тео бе влязъл в интернет да се увери в наградата. Стратънбъргската полиция беше посветила няколко страници на случая „Дъфи“. Имаше и снимки на лицето му в едър план.

Мобилните телефони бяха строго забранени по време на хранене — ако някой възрастен забележеше телефон, веднага щеше да го конфискува. По средата на пица партито Тео осведоми господин Маунт, че трябва да отиде до тоалетната в коридора. Щом се озова там, Тео се заключи в една кабинка и звънна на Айк.

— Мислех, че си във Вашингтон — каза чичо му.

— Точно така. Айк, видях Пийт Дъфи в метрото. Сигурен съм, че е той.

— Смятах, че е в Камбоджа или някъде там.

— В момента не е. Тук е, във Вашингтон. Записал съм го на видео. Веднага ти го пускам по имейла. Виж го и ще ти звънна по-късно.

— Говориш сериозно, нали? — попита Айк и гласът му изведнъж прозвуча по-пискливо.

— Адски сериозно. Дочуване.

Тео бързо изпрати видеото на Айк, излезе от тоалетната и се върна в залата.

След вечеря, когато се стъмни, всички осмокласници се качиха в четирите автобуса и се запътиха към Мемориала на Линкълн. Там се струпяха край прочутата статуя на Линкълн, който седеше замислен, стиснал ръкохватките на креслото си. Този човек усмихвал ли се е някога, зачуди се Тео. Проекторите бяха насочени така, че по лицето на президента се образуваха сенки и статуята изглеждаше още по-величествена. С помощта на един парков охранител господин Бабкок, който явно беше голям почитател на Линкълн, постави голям екран в

основата на стълбите — петдесет и осем стъпала, да бъдем точни — и учениците се струпаха за бърза лекция. Слушаха в пълно мълчание, докато господин Бабкок обобщаваше по-значимите събития от живота на Линкълн — материал, който бяха минали и в училище. Докато говореше, господин Бабкок, който беше завладяващ оратор, показваше снимки на президента от различни етапи на живота му.

Учениците седяха на мраморните стъпала, но никой не се въртеше, никой не шушукаше. Попиваха лекцията с огромен интерес. Тео отмести очи и погледът му попадна на Огледалното езеро непосредствено пред тях. Отвъд езерото, на около километър и половина по-нататък, се извисяваше Паметникът на Джордж Вашингтон, също идеално осветен. Още по-нататък, на края на Националната алея, беше Капитолият, чийто купол блестеше в нощта. А когато Тео се обърна назад, се озова под погледа на президента Линкълн. Знаеше, че никога няма да забрави този миг.

Аплодираха господин Бабкок, когато приключи с лекцията. След това беше ред на госпожа Грийнуд, популярна афроамериканка, която преподаваше английски на момичетата. Тя най-напред помоли всички да погледнат към Паметника на Джордж Вашингтон и да се опитат да си представят Националната алея, пълна с близо четвърт милион души. Датата е 28 август 1963 г. и чернокожи от цяла Америка пристигат във Вашингтон с искания за справедливост и равенство. Предвожда ги млад баптистки свещеник от Атланта, който се казва д-р Мартин Лутър Кинг. Докато говореше, госпожа Грийнуд прожектираше изображения на екрана, снимки на тълпата през онзи ден, на участниците в похода, понесли лозунги. Обясни, че д-р Кинг произнесъл една от най-прочутите речи в американската история точно тук, на импровизиран подиум, под гордия поглед на президента, премахнал робството. След това тя пусна запис на речта, съпътствана от черно-бели кадри на д-р Кинг и неговата мечта.

Тео вече беше чувал и гледал речта, но в този момент тя му подейства много по-вълнуващо. Докато думите на д-р Кинг отекваха в нощта, Тео погледна към Националната алея и се опита да си я представи в онзи ден с хилядите хора, които слушат безсмъртните слова.

Аплодираха и госпожа Грийнуд, след като приключи. Господин Маунт обяви, че няма да има повече лекции. Учениците можеха да се

поразходят край Огледалното езеро за около един час. Тео си намери място на една пейка и изпрати есемес на Айк: *Видя ли видеото? Какво мислиш?*

Явно Айк чакаше, защото веднага отговори: *Мисля, че е Дъфи. Да се чуем.*

ОК. По-късно.

В хотела, докато тримата му съквартиранти гледаха телевизия и чакаха господин Маунт да нареди да гасят лампите, Тео отиде в банята, заключи вратата и седна върху капака на тоалетната. Обади се на Айк, който явно пак го чакаше с телефона в ръка.

— Каза ли на някого? — попита той.

— Не, разбира се — отговори Тео. — Само на теб. Какво ще правим?

— Мислих по въпроса и имам план. Утре ще взема някой ранен полет за Вашингтон, за да съм там до обед. Искам да съм в метрото, когато следобед Дъфи се качи във влака, и да го проследя колкото се може по-отблизо. Каж ми в колко часа го видя, станцията и линията на метрото.

Тео вече си ги беше записал и ги беше запомнил.

— Червената линия. Качихме се от „Метро Сентър“, а той вече беше във влака, сигурен съм.

— Колко вагона имаше влакът?

— Ами, предполагам, седем-осем.

— А вие в кой се качихте?

— Не знам, някъде по средата.

— По кое време?

— Между четири и половина и пет. Той слезе на „Тенлитаун“. Проследих го на около триста метра от там и после го изгубих. Не исках да се отдалечавам много от метростанцията, не съм на своя територия, нали разбираш.

— Добре, това ми е достатъчно. Утре пристигам. Ти сигурно ще си зает цял ден.

— Цял ден и цяла нощ. Ще ходим в „Смитсониън“.

— Приятно прекарване. Ще ти пратя есемес утре вечер.

Тео си отдъхна, че в цялата операция вече участва и възрастен, макар и това да бе чичо му. Външността на Айк обаче го притесняваше. Той беше на около шейсет и пет, но не се съобразяваше с възрастта си. Носеше дългата си бяла коса на опашка. Имаше рунтава прошарена брада и обикновено се обличаше с фънки тениски, протрити стари джинси, странни очила и сандали дори в студено време. С две думи, Айк Буун беше човек, чиято външност привличаше вниманието. Живееше доста затворено, но въпреки това беше известен в града. Ако Пийт Дъфи някога го беше срещал или дори само зървал, най-вероятно щеше да го запомни. Айк със сигурност се нуждаеше от сериозна дегизировка.

Дълго след като другите трима заспаха, Тео се взираше в мрака към тавана и размишляваше за Пийт Дъфи и за извършеното от него убийство. От една страна, се вълнуваше, че ще участва в залавянето му, но от друга, тръпки го побиваха, като си представеше какво ще означава всичко това. Пийт Дъфи имаше опасни приятели, които все още се навъртаха из Стратънбърг.

Ако наистина се окажеше, че мъжът от влака е Пийт Дъфи, ако го заловяха и го върнеха за втори процес, Тео не искаше името му да бъде споменато.

Ами Айк? Той не даваше пет пари. Айк беше лежал в затвора три години. Не се страхуваше от нищо.

В девет часа в петък сутринта четирите автобуса от Стратънбърг спряха до източния вход на института „Смитсониън“ и всички осмокласници се изсипаха от тях. „Смитсониън“ бе най-големият музей в света — можеше да прекараш цяла седмица там и пак да не видиш всичко. Докато подготвяше този ден, господин Маунт обясни на випуска, че „Смитсониън“ всъщност се състои от деветнайсет отделни музея и една зоологическа градина, а също от няколко колекции и галерии, като единайсет от деветнайсетте са разположени покрай Националната алея. Там се помещаваха около 138 милиона експоната — всичко, което човек можеше да си представи — затова наричаха „Смитсониън“ тавана на нацията. Всяка година го посещаваха трийсет милиона души.

Разделиха се на групи. Тео и още четиресет ученици се запътиха към Националния музей на Космоса. Прекараха там два часа, после се прегрупираха и се отправиха към Националния музей на американската история.

В два и половина Тео получи есемес от Айк, който гласеше: *В града съм, каня се да проверя метрото.* На Тео му беше омръзнало да обикаля залите и му се искаше да се измъкне, за да свърши малко детективска работа с Айк. В пет следобед имаше чувството, че е видял поне сто милиона експоната, и се нуждаеше от почивка. Качиха се на автобусите и се върнаха в хотела за вечеря.

В шест и четиридесет и пет, докато Тео си почиваше в стаята и гледаше телевизия, получи още един есемес от Айк: *Във фойето съм. Можеш ли да слезеш!*

Тео отговори: *Разбира се.* Каза на Чейс, Уди и Арън, че чичо му се е отбил в хотела и ще отиде да го види. След броени минути вече беше във фойето, но не забеляза там Айк. Накрая един човек, седнал на бара, му помахаше, и Тео осъзна, че това е чичо му. Тъмен костюм, кафяви кожени обувки, бяла риза без вратовръзка и някаква барета, която скриваше бялата му коса. Дългата конска опашка беше пъхната под яката му. Тео никога нямаше да го познае.

Айк пиеше кафе и се усмихваше на любимия си племенник.

— Е, покорихте ли столицата?

Тео въздъхна тежко, сякаш беше на края на силите си, и каза:

— Тази вечер ще гледаме документален филм в „Нюзеум“. Утре ще се качим на върха на обелиска, после ще посетим военните мемориали. В неделя ще бъдем в Капитолия, Белия дом и Мемориала на Джеферсън, а в понеделник мисля, че ще бъда готов да се прибера у дома.

— Ама се забавляваш, нали?

— Естествено, много. В театър „Форд“ беше адски готино. В Мемориала на Линкълн също. Засече ли някъде Пийт Дъфи?

— Ще посетите ли Мемориала на загиналите във Виетнамската война?

— Да, в програмата е.

— Е, когато отидете, потърси името на Джоел Фърнис. Отраснахме заедно и завършихме гимназия по едно и също време. Той беше първият от окръг Стратън, който загина във Виетнам през шейсет и пета година. Има още четирима, имената им са върху паметника пред съдебната ни палата. Сигурно си ги виждал.

— Да, непрекъснато ги виждам. Учихме за тази война, но, да ти призная, изобщо не я разбирам.

— Аз също. Беше национална трагедия. — Айк отпи от кафето си и за миг зарея поглед надалече.

— Видя ли Пийт Дъфи? — отново попита Тео.

— О, да — сепна се Айк и се озърна, да не би да ги чува който не трябва.

В радиус от десетина метра нямаше никого. Тео огледа просторното фоайе и мерна господин Маунт в другия край.

— Дебнех на станция „Джудишъри скуеър“ — продължи Айк, — на две спирки преди „Метро Сентър“, където сте се качили вчера. Не видях никой с позната външност. Влакът пристигна в четири и четиридесет и пет. Осем вагона. Качих се в третия, огледах се максимално бързо, но не забелязах никого. На станция „Метро Сентър“ се преместих в четвъртия вагон. Никой. На станция „Фарагът Норт“ се преместих в петия вагон и... бинго! Беше претъркано, както ме предупреди, затова бавно се приближих към един мъж, който приличаше на Пийт Дъфи. Беше се скрил зад вестника, но аз успях да

видя лицето му. Не вдигаше поглед, не се озърташе, беше потънал в своя свят. Отдръпнах се и останах скрит в тълпата. Щом приближихме станция „Тенлитаун“, той сгъна вестника и се изправи. Когато влакът спря, слезе. Последвах го чак до малък жилищен блок на Четиридесет и четвърта улица. Той влезе вътре. Сигурно тайната му квартира е там.

— Защо се крие във Вашингтон, а не в Мексико или в Австралия?

— Защото всички очакват да е избягал там. Често най-трудно намираме някой, който е точно пред очите ни.

— Гледах филм за един човек, който бягаше от ФБР и си беше направил всякакви пластични операции. Според теб Дъфи прибегнал ли е до нещо такова?

— Не, но определено е променил цвета на косата си и си е пуснал мустаци. Носи очила, които са фалшиви. Наблюдавах го как чете вестника — не гледаше през стъклата, а надничаше над тях.

— Но какво търси тук?

— Не знам, най-вероятно си чака новите документи — шофьорска книжка, акт за раждане, карта за социална осигуровка, паспорт. Във Вашингтон има много добри фалшификатори, има нелегални ателиета, където могат да ти направят всякакви наглед редовни документи. Не е лесно да напуснеш страната като беглец, но още по-трудно е да влезеш в друга държава без надеждни документи. Освен това сигурно е близо до парите си. Може би има един-двама приятели, които му помагат да подготви бягството си. Не знам, Тео, но се обзалагам, че не смята да стои тук дълго.

— Добре, чичо, ти си възрастният. Какъв е планът?

— Ами трябва да действаме бързо. Полетът ми е утре на обед, затова си мисля да стана рано и да се върна в метрото. Ще се опитам да го засека на станция „Тенлитаун“ и да го проследя, да видя какво ще прави през деня. Много ще внимавам, защото, ако заподозре нещо, пак ще изчезне. После ще се кача на самолета и утре вечер ще съм в Стратънбърг. Чувал ли си за една компютърна програма, която се казва „Фъзифейс“?

— Не, каква е?

— Сваляш си я, струва стотина долара, и сравняваш снимки на лица, за да идентифицираш онзи, когото търсиш. Ще намеря стара снимка на Пийт Дъфи, да речем, от архивите на вестника и ще я сравня

с лицето от твоето видео. Ако съвпадат, веднага се обаждам в полицията. Всеки четвъртък играя покер с едно пенсионирано ченге на име Слатс Стилман, възрастен мъж, който още е много близък с шефа на полицията. Мисля да поговоря със Слатс, да го помоля за съвет. Допускам, че полицията ще се задейства бързо. С малко късмет за броени дни ще арестуват Дъфи. И ще го върнат в Стратънбърг за нов процес.

— Голям процес, нали?

— Точно като предишния, само че този път ще го обвинят в бягство и опит за укриване от закона. Спукана му е работата, Тео, а ти ще си герой.

— Не искам да съм герой, Айк. Все си мисля за Омар Чийп, за Пак и за другите бандити, които работят за Пийт Дъфи. Сигурен съм, че още се навъртат из града. Не искам името ми да се споменава.

— Не се безпокой, ще действаме внимателно.

— Ако има голям процес, Боби Ескобар ще трябва да свидетелства, нали?

— Разбира се. Той е основният свидетел. Още е в града, нали?

— Така мисля, обаче... Последния път, когато говорих с Хулио, всички живееха заедно в един апартамент и чакаха документите си от имиграционната служба.

— Боби още ли работи на голф игрището?

— Така ми се струва. Това ме притеснява, Айк.

— Виж, Тео, сигурен съм, че полицията ще действа много предпазливо с Боби. Без него обвинението е доста неубедително, затова полицията ще го охранява. Не бива да допускаме престъпниците да влияят върху правосъдната ни система. Хайде де, ти си половин адвокат, знаеш колко е важно да се провеждат справедливи съдебни дела. Съдия Гантри ще води процеса и ако надуши, че има заплахи към някой свидетел, ще разпердушини Дъфи и шайката му. Време е да ускорим нещата.

Тео подозираше, че нетърпението на Айк да пипне Дъфи и да защити идеята за справедлив процес е свързана донякъде с обявената награда от сто хиляди долара.

— Трябва да тръгвам — каза Тео. — Утре действай внимателно.

— Няма да ме надуши, Тео. Ти не ме позна, нали?

— Не, изглеждаш супер, почти като истински адвокат.

— Е, благодаря ти. А за утре съм си приготвил друга дегизировка, след което се връщам към стария си гардероб.

— Благодаря ти, че дойде, Айк.

— За нищо на света не бих пропуснал този шанс. Не съм се вълнувал толкова, откакто излязох от затвора.

— Ще се видим по-късно.

— Пази се и се забавлявай, момчето ми. Добра работа си свършил.

Докато се качваше с асансьора към стаята си, Тео се запита дали постъпва правилно. Чудесно беше, че отново ще изправи престъпник пред закона, но сигурно щеше да се наложи самият той да плати някаква цена. Дали да не позвъни на родителите си и да им съобщи? Обаждането му сигурно щеше да ги разтревожи. Би трябвало да си прекарва страхотно на екскурзията, а не да се прави на детектив и да преследва убиец. Той имаше доверие на чичо си. Айк винаги знаеше как да постъпи.

Рано в събота сутринта Тео, съквартирантите му и още четиридесет други ученици слязоха от автобусите близо до Националната алея и се отправиха към Паметника на Джордж Вашингтон. Когато го приближиха, господин Маунт започна лекцията си. Обясни им, че този обелиск, издигнат в памет на първия президент, е изграден от мрамор и гранит.

Висок сто и седемдесет метра, той все още беше най-високият обелиск в света. Когато бил завършен през 1884 г., бил най-високата конструкция и запазил рекорда си до 1889 г., когато приключило строителството на Айфеловата кула. Издигането на обелиска започнало през 1848 г. и първите четиридесет и пет метра били построени за шест години. После по някаква причина, включително недостиг на средства и Гражданската война, работата по монумента била прекратена за двайсет и три години.

Тео не знаеше дали и с другите ученици е така, но след два дни непрестанни уроци по история датите и цифрите започваха да се сливат в съзнанието му.

Събраха се в основата на паметника, чакаха на опашка близо час, после влязоха във фойето на приземния етаж. Един дружелюбен

разпоредител ги насочи към асансьора и заключи вратата. След седемдесет секунди излязоха на площадката за наблюдение, която беше на сто и петдесет метра над земята. Гледката беше зашеметяваща. На запад се намираха Огледалното езеро и Мемориалът на Линкълн. На изток беше величественият Капитолий. На югоизток беше „Смитсониън“ и цяла редица правителствени сгради. Под площадката имаше музей, пълен с още повече история. След два дълги часа учениците бяха готови да продължат към другите обекти. Спуснаха се с асансьора и излязоха от фойето.

В единайсет и четиридесет и шест Тео получи есемес от Айк.

Няма следа от Дъфи. Сигурно в събота има друг график. На летището съм, тръгвам си. Ще се видим у дома.

Госпожа Буун взе Тео от училището в понеделник следобед. По време на десетминутното пътуване до къщи тя настоя да узнае всички подробности от екскурзията до Вашингтон. Тео беше изморен — почти не беше спал в неделя през нощта, защото Уди и Арън играха на някаква глупава игра с цел да проверят кой може да будува до сутринта. Не беше спал и в автобуса, защото там имаше много щипане, шамари, силна музика, смехове и, разбира се, пръцкане — така че нямаше какво толкова да разкаже на майка си. Обеща да ѝ направи пълен отчет, след като се наспи. У дома тя му приготви сандвич с печено сирене и го попита кога за последен път си е вземал душ. Май в петък или в събота, не беше много сигурен за деня, и госпожа Буун му нареди да се изкъпе, след като се наобядва. Докато Тео беше под душа, тя тръгна за кантората.

Тео Буун нямаше навика да спи през деня. Дори когато беше смъртно уморен, все трябваше да ходи някъде. В крайна сметка, беше понеделник следобед и трябваше да се види с Айк. Невинаги очакваше тези посещения с нетърпение, но днес беше различно. Предстоеше им важна работа.

Айк беше успял да пусне няколко снимки на Пийт Дъфи през „Фъзифейс“ и Тео бързаше да узнае какво е установил.

Завари предишния Айк — никакви тъмни костюми, бели ризи и лъснати кожени обувки. Носеше обичайните си протъркани джинси, избеляла тениска и сандали. Боб Дилън пееше тихичко от стереоуредбата, когато Тео и Джъдж хукнаха нагоре по стълбите към разхвърляния му кабинет. Айк беше превъзбуден и цели петнайсет минути показва на Тео различните снимки на Пийт Дъфи на лаптопа си. Програмата „Фъзифейс“ анализираше всеки сантиметър от лицето на Дъфи от старите снимки, които Айк беше намерил, и ги сравняваше със стоп кадър от видеото на Тео. Изводът: шансът това да е Дъфи беше осемдесет и пет процента. Тео и Айк бяха напълно убедени, че е той.

— И сега какво? — попита Тео.

— Каза ли на вашите?

— Не, но трябва. Не обичам да пазя тайни от тях, особено за нещо толкова важно. Сигурно ще се ядосат, когато им кажем какво сме свършили досега.

— Добре, съгласен съм. Кога искаш да им кажеш?

— Защо не веднага? И двамата са в кантората. Понеделник е, така че ще вечеряме в „Робилио“ както винаги. Да отидем след половин час. Ще дойдеш ли с мен?

Въпросът беше сложен, защото Айк избягваше правната кантора „Буун и Буун“. Преди време работеше там, всъщност двамата с бащата на Тео бяха основали първата правна кантора „Буун“ в същата сграда преди много години. И после се беше случило нещо лошо. Айк загази, напусна кантората по неприятен начин, изгуби правото си да упражнява адвокатската професия, влезе в затвора и сега избягваше всичко, свързано със старата фирма. Но благодарение на Тео трудните му взаимоотношения с Уудс Буун даваха признаци на подобрение. По време на първия процес срещу Дъфи чичо му се появи в кантората една вечер, когато съдия Гантри се беше отбил на важен разговор с цялото семейство.

Айк беше готов на почти всичко за племенника си.

— Разбира се, че ще дойда — съгласи се той.

— Супер! Ще се видим там.

Тео и Джъдж бързо си тръгнаха. След четири дни в столицата Тео страшно се радваше, че може отново да яхне велосипеда си и да прелита по улиците на Стратънбърг. Това си бяха неговите улици, познаваше всяка от тях, всяка алея, всеки пряк път. Не можеше да си представи какво е да си дете в големия град, където платната са задръстени от автомобили, а тротоарите — от минувачи.

Тео мина по дългия път до кантората, за да изчака да наближи пет и половина, когато Елза Милър щеше да затвори рецепцията, да заключи входната врата и да се прибере у дома. Елза беше рецепционистката и секретарката на кантората и много важен човек в живота на семейство Буун. Беше като баба на Тео и в момента би му се нахвърлила с удивителна енергия, още по-удивителна предвид нейните седемдесет години, и би го отрупала със стотици въпроси относно екскурзията до Вашингтон. Тео просто не беше в настроение, затова обиколи квартала няколко пъти, следван от Джъдж. Скри се зад едно

дърво по-надолу по улицата — любимо негово скривалище — и остана там, докато не видя колата на Елза да потегля. Влезе в сградата през задния вход и отиде право в кабинета на майка си. Както обикновено, тя говореше по телефона. Дждж се настани на кучешкото легълце до бюрото на Елза, едно от трите му легла в кантората, а Тео се качи на горния етаж да провери какво прави баща му.

Уудс Буун пушеше лула и четеше някакъв нотариален акт. Бюрото му беше отрупано с папки и документи, много от които оставаха недокоснати с месеци, може би дори с години. Той се усмихна, когато видя Тео, и попита:

— Е, как мина екскурзията?

— Екстра беше, ще ти разкажа на вечеря. Сега трябва да поговорим за нещо много важно.

— Какво си направил? — намръщи се изведнъж господин Буун.

— Нищо, татко. Или поне не кой знае какво. Но виж, Айк идва насам и трябва да проведем семеен съвет.

— Айк ли? Семеен съвет? Защо това ме напруга?

— Не може ли просто да се видим с мама в заседателната зала и да обсъдим въпроса?

— Разбира се — отговори баща му, остави лулата си и се изправи.

Господин Буун последва Тео на долния етаж. Айк тъкмо чукаше на входната врата и Тео му отключи. Госпожа Буун надникна от кабинета си и попита:

— Какво става тук?

— Трябва да поговорим — обясни Тео.

Госпожа Буун удостои Айк с кратка прегръдка — по-скоро от любезност, отколкото от топли чувства. Тя погледна въпросително мъжа си, сякаш искаше да каже: „Какво е направил този път?“.

Когато се настаниха около кръглата маса, Тео разказа историята: миналия четвъртък във Вашингтон, след като излязъл от театър „Форд“, в претъпканото метро видял човек, който приличал на Пийт Дъфи, снимал го на видео, обадил се на Айк, Айк бързо отпрашил за Вашингтон, където също се натъкнал на Дъфи, проследил го до порутената му жилищна сграда, анализирал снимките с програмата „Фъзифейс“ и най-важното, двамата били убедени, че това наистина е Пийт Дъфи.

Родителите му останаха безмълвни.

Айк носеше лаптопа си и след броени секунди Тео го свърза с големия екран на стената.

— Ето го. — Тео пусна видеото на забавен каданс. В един момент го спря и каза: — Това е най-хубавият кадър.

Беше профил на мъжа, който току-що беше сгънал вестника си.

Айк натрака нещо на клавиатурата си и екранът се раздели на две между този образ и другия, на Пийт Дъфи, от стара вестникарска снимка. Поставени един до друг, между двамата мъже имаше голяма прилика.

Най-сетне госпожа Буун каза:

— Ами май е един и същ човек.

Неизменният скептик господин Буун се обади:

— Аз не съм толкова сигурен.

— О, той е — увери ги Айк без почти никакво съмнение.

— Дори походката му е като на Пийт Дъфи — добави Тео.

— И къде си виждал походката на Дъфи? — попита баща му.

— По време на процеса. Вървахме след него и адвокатите му през първия ден от процеса. Помня го съвсем ясно.

— Пак ли си започнал да четеш кримки? — попита госпожа Буун.

Двамата с господин Буун още се взираха в изображенията на екрана. Тео не отговори.

— Какво сте намислили? — обърна се господин Буун към Айк.

— Ами ще трябва да отидем в полицията, да им пуснем видеото, да им покажем тези снимки и да им разкажем каквото знаем. От там нататък всичко е в техните ръце.

Четиримата се позамислиха над тези думи, после Айк продължи:

— Само че това ни изправя пред друг проблем, разбира се. Имаме добро полицейско управление, но Пийт Дъфи има много приятели. Може да изтече информация. Някоя случайно изпусната дума, после кратко телефонно обаждане и Дъфи може да изчезне моментално.

— Да не намекваш, че той има къртица в полицията? — попита госпожа Буун, извила скептично вежди.

— Не бих се изненадал — отговори Айк.

— Нито пък аз — добави господин Буун.

Тео се шокира от това предположение. Ако не можеш да имаш доверие на полицията, тогава на кого?

Последва още една дълга пауза, докато четиримата се взираха в екрана и обмисляха положението.

— Какво смяташ, Айк? — попита най-накрая госпожа Буун.

— Той е беглец, в момента е седми в списъка на най-издирваните от ФБР престъпници, нали така? Защо да не се обърнем към тях, без да съобщаваме нищо на полицията в Стратънбърг?

— Каквото и да предприемем, няма да замесваме Тео — отсече господин Буун.

Тео нямаше нищо против. Колкото повече затъваше в тази история с Дъфи, толкова повече се притесняваше. Но се развълнува от възможността да работи с истински агенти на ФБР.

— Разбира се — увери ги Айк. — Допускам обаче, че ще поискат да се срещнат с Тео и да чуят неговата версия за събитията. Ще пазим всичко в тайна.

— И кога според теб трябва да се срещнем с ФБР? — попита господин Буун.

— Възможно най-скоро. Ще им се обадя още утре сутринта и ще уговоря среща. Ще предложи да се срещнем тук, ако нямате нищо против.

— Май ще трябва да пропусна училище утре — каза Тео.

— Нищо подобно — строго отговори майка му. — Не беше на училище в четвъртък, петък и днес. Няма да пропуснеш часовете утре. Ако провеждаме срещата, ще бъде след училище. Ясно ли е, Айк?

— Разбира се.

Поканиха Айк на вечеря в „Робилио“, където обикновено ходеха в понеделник, но той отклони поканата с обяснението, че трябва да се връща в офиса си. Тео си отдъхна, защото, ако Айк беше на вечерята, щяха да говорят надълго и нашироко за Дъфи, а на Тео вече му беше писнало.

Помота се из кантората половин час, после си тръгна към къщи с Джъдж. Точно в седем часа семейство Буун се настаниха на любимата си маса в ресторанта и си поръчаха същото като предишната и по-предишната седмица. Докато чакаха храната си, Тео поде дълъг разказ за екскурзията до Вашингтон. Както винаги, родителите му го обсипваха с въпроси — за музеите и паметниците, за хотела, за

другите деца. Всички ли се държали прилично? Имало ли някакви проблеми? Къде му харесало най-много? И така нататък. Тео сподели всяка подробност, за която се сети, освен за определени прояви в автобуса. Задържа вниманието им с подробното описание на театър „Форд“, както и с детайлния разказ за убийството на Линкълн. На Мемориала на загиналите във Виетнамската война беше открил името на Джоел Фърнис, младия войник, познат на Айк от детинство и първата жертва от техния окръг в тази война. Много му бяха харесали Паметникът на Джордж Вашингтон, Музеят на Космоса и военните мемориали, но „Смитсониън“ го беше отегчил в по-голямата си част.

Госпожа Буун го попита дали би желал да се върне във Вашингтон за още една седмица и да разгледа останалите забележителности. Дватамата с господин Буун обсъждаха дали да не прекарат там лятната си отпуска. Тео не беше сигурен дали иска. Засега беше видял достатъчно. Легна си рано и спа девет часа.

Рано във вторник сутринта, докато Тео още беше на училище, Айк се свърза с офиса на ФБР в Нортчестър, на един час път от Стратънбърг. Първият телефонен разговор предизвика втори и после трети, когато въпросът стана спешен. Звъннаха на родителите на Тео и срещата беше уговорена.

Тео обядваше с Ейприл Финмор, когато директорката госпожа Гладуел изникна изневиделица и прошепна:

— Тео, майка ти се обади, можеш да тръгваш. Каза възможно най-бързо да отидеш в кантората.

Тео имаше доста ясна представа какво се случва, но не каза нищо на Ейприл. Взе си раницата, обади се на госпожица Глория на пропуската и се метна на колелото си.

След броени минути спря пред кантората „Буун и Буун“.

Чакаха го родителите му, Айк и двама агенти на ФБР. Белият се казваше Акърман, беше по-възрастен от другия и имаше прошарена тъмна коса. Той поздрави Тео с навъсено лице, което не се разведри до края. Чернокожият се казваше Слейд, слаб като вейка и с идеални зъби. Всички издържаха няколкото минути напрегнат безцелен разговор, преди да се заловят за работа. Тео им разказа историята си. Айк пусна видеото, после направи сравнението между образите на Дъфи. След това Тео трябваше да отговаря на въпросите на агентите. Родителите му мълчаливо седяха до него, но бяха готови при нужда да се намесят в негова защита. Акърман помоли за копие от видеото. Госпожа Буун каза „разбира се“. След половинчасов разговор Слейд излезе от заседателната зала, за да се обади в офиса.

Елза поднесе още сандвичи и успя да стрелне Тео със сериозен поглед, който питаше: *Какво си направил този път, да му се не види?* Той се помъчи да не ѝ обръща внимание. Докато се хранеха, двамата агенти учтиво помолиха Тео да отговори на същите въпроси за пореден път, като през цялото време си водеха бележки, уточнявайки подробностите. Време, спирки на метрото, брой на вагоните на влака, точното местонахождение на „субекта“. Не го наричаха Пийт Дъфи,

винаги му казваха „субекта“. Мина цял час, през който отново изгледаха видеото, разговаряха и чакаха новини от офиса на ФБР в Нортчестър. Госпожа Буун излезе да проведе няколко телефонни разговора, а когато се върна, господин Буун се качи на втория етаж да се погрижи за някои неотложни въпроси. По едно време и двамата агенти говореха по мобилните си телефони и, обърнати с гръб един към друг, описваха важните подробности почти шепнешком. Или единият, или другият все говореха по телефона. С напредването на следобед се оживиха още повече. На Тео му се стори, че те най-сетне бяха успели да привлекат вниманието на по-важни клечки от ФБР.

Към два часа Слейд приключи поредния разговор, остави телефона си на масата и каза:

— Добре, ето какъв е планът засега. Изпратихме видеото и снимките в офиса ни във Вашингтон. Нашите специалисти ги преглеждат в момента, но според бързия им анализ съществува осемдесет процента вероятност този мъж наистина да е Пийт Дъфи. Ще изпратим няколко агенти в метрото по-късно следобед, освен това ще наблюдаваме апартамента на Четиридесет и четвърта улица. Подготвили сме заповед за ареста му, така че документите са налице. Ако момчетата го видят, ще го пипнат, ще претърсят него и апартамента му и ако ни провърви, той ще се окаже нашият човек.

— Вече трябва да се връщаме в службата, но ще поддържаме връзка — каза Акърман.

Слейд погледна Тео и каза:

— Тео, от името на ФБР ти изказваме огромна благодарност. Човек трябва да има много наблюдателно око, за да забележи това, което си забелязал ти.

Акърман се обърна към Айк.

— На вас също, господин Буун. Благодарим ви за намесата.

Айк махна с ръка, като че ли това беше дреболия. Поредният най-обикновен работен ден.

След като агентите си тръгнаха, госпожа Буун си погледна часовника и каза:

— Е, май е късно да се връщаш в училище.

— Абсолютно — ентусиазирано се съгласи Тео. — Мисля да поседя тук и да почакам новини от ФБР. Може пак да им потрябвам.

— Едва ли — каза господин Буун и също си погледна часовника. Време беше да се връща на работа.

Когато родителите му излязоха от стаята, Тео се усмихна на Айк.

— Сигурно е страхотно да си агент на ФБР, как мислиш?

Айк изръмжа неодобрително.

— Виж какво, Тео, някъде около твоето раждане се забърках в неприятности и ФБР потропаха на вратата ми. Не беше хубаво преживяване. Когато се изправиш срещу тези хора, ти е трудно да ги харесваш. Те са от добрите и го съзнават, но невинаги са прави.

Неприятностите на Айк бяха дълбока семейна тайна. Тео беше любопитно дете и няколко пъти се беше опитвал да изкопчи подробности от родителите си, но нищо не беше научил. А ето че сега Айк откряваше вратата и Тео се изкушаваше дали да не нахълта вътре, но прехапа език и не каза нищо.

— Само си помисли — обади се Айк. — В момента видеото, което си заснел, се анализира от най-добрите специалисти в света. Жестоко, а?

— Аха. Айк, не сме го обсъждали, но сигурно си мислил по въпроса за парите от наградата. Предлагат сто хиляди долара за информация, която ще помогне за ареста на Пийт Дъфи и за подвеждането му под съдебна отговорност. Знаеш го, нали?

— Всеки го знае. Да, мислих по въпроса. Ти какво би направил с толкова пари?

— Ами мисля, че ти трябва да получиш някаква част. Какво ще кажеш да си ги поделим?

— Още не сме стигнали дотам, Тео. Най-напред трябва да го заловят. А после остава и „незначителният“ въпрос дали ще могат да го осъдят. Дъфи има страхотни адвокати, които ще подготвят силна защита точно като миналия път. Знаеш, че обвинението щеше да изгуби, ако съдия Гантри не беше анулирал процеса. Няма да е лесно да се стигне до осъдителна присъда.

— Знам, бях там. Но това беше, преди да научим за Боби Ескобар. Той е очевидец, Айк. Видял е как Пийт Дъфи се измъква от дома си точно по времето, когато е била убита жена му. И е намерил ръкавиците за голф, с които бил Дъфи, когато удушил съпругата си.

— Така е, но нека да изчакаме присъдата, преди да говорим за парите от наградата.

— Добре. И все пак, ти какво ще направиш с петдесет хиляди долара?

— Престани!

В четири и половина Тео седна на бюрото си в кантората с кучето в краката си, зае се с домашните си, но често поглеждаше към часовника на стената. Затвори очи и си представи претъпкания влак в метрото, който спира на станция „Джудишъри скуеър“.

Във влака има десетина агенти, дегизирани по различен начин, които наблюдават и чакат. Вратите се отварят и във влака нахлува тълпа от пътници. Един от тях е Пийт Дъфи. Не след дълго той е разпознат от агент, който прошепва в микрофона си: „Субектът идентифициран, четвърти вагон, задната половина“. Дъфи чете вестник, без да подозира, че животът му като беглец е към своя край. Без да подозира, че ще го арестуват и откарат обратно в Стратънбърг. На „Метро Сентър“ във вагона се качват още агенти, някои застават толкова близо до Дъфи, че могат да го докоснат. Но чакат. Те са професионалисти. Шептят по микрофоните си, изпращат есемеси по мобилните си, возят се на влака, все едно за тях е ежедневието, и не след дълго пристигат на „Тенлитаун“. Дъфи сгъва вестника, пхва го под мишница, изправя се и когато влакът спира и вратите се отварят, слиза на перона като всички останали. На гарата го чакат още агенти. Тръгват подир Дъфи по тихите зелени улички на Северозападен Вашингтон, следят го на всяка крачка. Когато завива по Четиридесет и четвърта улица, се озовава лице в лице с въоръжени мъже в черни шлифери. Единият казва:

— ФБР, господин Дъфи, арестуван сте.

Дъфи едва не припада. Или пък окото му не мига? Изпитва ли облекчение, че животът му като беглец е приключил? Вероятно не. Тео подозира, че Дъфи би предпочел да живее в нелегалност. Слагат му белезници и го повеждат към микробус без обозначителни знаци. Той не казва нищо, нито думичка. В ареста се обажда на адвокатата си.

В пет часа Тео се взираше в телефона върху бюрото си. Обади се на Айк, но той нямаше новини и го посъветва да не се тревожи. Щели да пипнат Дъфи, но може би не днес. Сигурно утре. Търпение.

Сериозно, Айк?, помисли си Тео. Колко тринайсетгодишни познаваш, които умеят да са търпеливи?

Когато се мръкна и още нямаха новини от ФБР, семейство Буун извървяха трите пресечки от кантората до приюта на Хайланд стрийт. Веднъж седмично работеха там като доброволци. Започнаха от кухнята, където си вързаха престилки и раздаваха супи и сандвичи с неизменни усмивки и сърдечни поздравии. Повечето лица им бяха добре познати — на хора, които или живееха там, или ходеха да вечерят седмици наред. Тео знаеше дори имената на някои деца. Приютът осигуряваше постоянен подслон на петдесетина бездомници, включително на няколко семейства. Освен това раздаваше обяд и вечеря на стотина души. След като поднесоха храна на всички, семейство Буун хапнаха набързо на крак в ъгъла на трапезарията. Зеленчукова супа с царевичен хляб и кокосова бисквита за десерт. Това не беше любимата храна на Тео, но не беше и лоша. Винаги когато се хранеше в приюта, наблюдаваше лицата на хората. Някои гледаха безизразно или отнесено, сякаш не бяха сигурни къде се намират. Повечето обаче се радваха, че отново имат топла храна.

Госпожа Буун и още няколко адвокатки в града даваха безплатни правни консултации в приюта, за да помогнат на жените и техните семейства. След вечеря тя влезе в една малка стаичка и започна да се среща с клиенти. Тео отиде в стаята за игри, където помагаше на децата с домашните. Господин Буун се настани в единия край на масата за хранене и се зае да преглежда документите на бездомни хора, изгонени от жилищата им.

В осем и двамайсет Тео получи есемес от Айк. *Обади ми се веднага.* Излезе навън и натисна бутона за бързо набиране.

— Току-що говорих с ФБР — съобщи Айк. — Агент Слейд ми се обади с последните новини. Всичко е минало по план, ангажирани са пет-шест агенти, но от Дъфи няма и следа. Нищо. Наблюдавали са сградата три часа, обаче не са го видели. Не са претърсили апартамента, защото не могат, преди да го арестуват.

— И какво означава това?

— Ами не съм сигурен. Дъфи е умен, възможно е да не разчита само на едно жилище. Може да е забелязал подозрителен човек, който прекалено дълго се е взирал в него. Кой знае?

— Какъв е планът?

— Утре ще опитат отново. Ще наблюдават апартамента му цяла нощ, ще видят дали няма да се покаже на сутринта и ще следят влаковете. Но знаеш как е — в час пик с метрото пътуват около един милион души. Ще ти звънна, щом науча нещо.

Тео беше съкрушен. Досега вярваше, че със своите неограничени ресурси и техника ФБР ще арестуват Дъфи още преди полунощ. Върна се в приюта да съобщи на родителите си как стоят нещата.

В сряда по време на първия час по испански при госпожа Моник мислите на Тео се рееха по улиците на Вашингтон. Налегна го страх, че е направил гаф. Може би се беше припознал и сега десетки агенти и специалисти на ФБР си губеха времето да се возят на влакове, да следят не когото трябва, да анализират безползното видео и „да си гонят опашката“, както обичаше да казва Айк.

По време на втория час, геометрия при госпожица Гарман, на Тео му хрумна ужасната мисъл, че може да пострада. Ами ако ФБР му се ядосаха, задето ги е подвел? И ако този човек някак си научеше, че той, Теодор Буун, тайно го е заснел на видео и е осведомил ФБР? Щяха ли да го арестуват? И да го съдят за клевета?

На обяд Тео не можеше да преглътне почти нищо. Ейприл разбра, че нещо не е наред. Той обясни, че го боли коремът. И наистина го болеше. Тя поразпита в опит да узнае истината, но Тео се затвори и не разкри нищичко. Как да кажеш на някого, дори на близък приятел, че си се забъркал с ФБР и че може би си допуснал огромна грешка? Той издържа някак химията с господин Тъбчек, физическото с господин Тайлър, занималнята с господин Маунт и помоли да го освободят от клуба по дебати. Броеше минутите до последния звънец, после хукна на сигурно място в кантората „Буун и Буун“. Родителите му нямаха новини от ФБР. Звънна на Айк, но той не вдигна.

Докато Тео се спотайваше в кабинета си и Джъдж лежеше в краката му, Елза нахлу вътре с чиния кексчета, които беше приготвила специално за него. Настоя той да отиде да седне при нея на рецепцията и да ѝ разкаже всичко за екскурзията до Вашингтон. Тео нямаше избор, макар че всъщност не обичаше кексчета. Джъдж го последва към предната част на сградата, където Тео поседя половин час и си бърбри с Елза, докато тя вдигаше телефона и се занимаваше с делата на кантората. По едно време се появи майка му и го попита дали си е написал домашните. Тео отговори: „Почти“. Десет минути по-късно мина баща му с някакви документи в ръка и също го попита дали си е

написал домашните. Тео отговори: „Почти“. Елза приключи набързо с едно телефонно обаждане и каза:

— Е, май е най-добре да приключиш с домашните.

— Май да — отговори Тео и се върна в кабинета си.

Родителите му бяха адвокати, затова в семейството властваха доста правила. Едно от най-досадните беше, че очакваха от Тео да заляга над учебниците, докато стои в кантората им следобед. Очакваха от него само отлични оценки и той им ги носеше. Получеше ли петица, извиваха вежди, а той ги питаше само шестици ли са имали като деца. Ама разбира се. Нима всички родители не са били пълни отличници в славните минали дни? В четвърти клас Тео получи четворка по математика и имаше чувството, че те са готови да го изпратят в изправителен дом. Една-единствена проклета четворка и направо настъпи края на света.

Не успяваше да се съсредоточи и домашните му бяха скучни както обикновено.

Айк се обади малко след шест.

— Току-що говорих с ФБР — каза той. — Още лоши новини. Отново са наблюдавали метрото, но няма и следа от нашия човек. Изглежда, пак се е изпарил.

— Не мога да повярвам — промърмори Тео. От една страна, изпита облекчение, че Дъфи е избягал и той няма да се замесва допълнително. От друга страна, се чувстваше неловко, че е предизвикал цялата бъркотия. Отново се запита защо изобщо си пъха носа във всичко това. — Какво се е случило според теб? — попита той.

— Кой знае? Твърде вероятно е Пийт да не е толкова глупав, колкото го мислят. Живее като беглец, обявен за издирване, така че сигурно се е научил да си отваря очите на четири. ФБР са се втурнали като хрътки и Дъфи е надушил проблеми. Забелязал е, че го наблюдават някакви непознати лица, и понеже така или иначе си е уплашен, е решил да се спотаи за известно време, да промени рутината си, да се качи на друг влак, да мине по друга улица, да облече друг костюм. Във Вашингтон има два милиона души, а той знае как да се слее с тълпата.

— Сигурно.

— Цяла нощ са наблюдавали сградата, но той не се е прибрал. Което показва, че е надушил нещо. Най-вероятно никога повече няма

да го намерят.

— Жалко.

— Както и да е, засега не можем да направим повече.

— Благодаря, Айк.

Тео пхна телефона в джоба си и отиде да съобщи на родителите си. В сряда обикновено си поръчваха храна от „Златният дракон“. Той обожаваше китайските ястия. Вечеряха на подноси в дневната и гледаха повторението на сериала „Пери Мейсън“ — друго любимо нещо на Тео. По средата на първия епизод майка му отбеляза:

— Тео, почти не си докоснал храната си.

Той бързо натъпка устата си със скариди в сладко-кисел сос и отговори:

— Нищо подобно. Много е вкусно, а аз умирам от глад.

Тя го измери с един от своите изпитателни погледи и отсече:

— Добре де, обаче аз знам истината.

— Тревожиш ли се, Тео? — попита баща му.

— За какво?

— Ами не знам. Може би, че ФБР не успяха да заловят Пийт Дъфи.

— Не съм се замислял по въпроса.

Баща му се усмихна, дъвчейки, и стрелна госпожа Буун с многозначителен поглед. Когато отново насочиха поглед към телевизора, Тео се пресегна и даде на Джъдж яйчено ролце — най-любимото му китайско ястие.

Рано в четвъртък сутринта Тео закусваше сам с обичайната купа корнфлейкс „Чириос“ и чаша портокалов сок. Джъдж закусваше в краката му със същото — без портокаловия сок. Баща му беше излязъл, за да пие кафе с обичайната си компания в центъра на града. Майка му беше в дневната, пиеше диетичен сок и четеше сутрешния вестник. В главата на Тео не се въртеше конкретна мисъл, той просто си се мотаеше и не си търсеше нито белята, нито някое приключение, когато телефонът звънна.

— Тео, вдигни, моля те — провикна се майка му.

Донякъде познат глас каза доста сковано:

— Обажда се агент Маркър Слейд от ФБР. Може ли да говоря с господин или госпожа Буун?

— Разбира се — отговори Тео и гърлото му се сви.

Ето това е, стрелна се през главата му, погнаха са ме! Бесни са, че са пропилили толкова време заради мен. Закри слушалката с ръка и се провикна:

— Мамо, от ФБР.

На колко осмокласници в Стратънбърг им се налага да си имат вземане-даване с ФБР, запита се той. Майка му вдигна от дневната и Тео се изкуши да остане на линията и да слуша разговора, но бързо промени решението си. Защо да си създава проблеми? Скри се в рамката на вратата към дневната само колкото да не го вижда майка му, и чуваше гласа ѝ, но не разбираше какво казва. Когато тя затвори, Тео хукна обратно към стола си и напълни уста с корнфлейкс. Госпожа Буун влезе в кухнята, изгледа го така, все едно е застрелял някого, и каза:

— Бяха от ФБР.

Ама сериозно ли?!

— Помолиха да се срещнат с нас днес сутринта в кантората. Твърдят, че е спешно.

От една страна, Тео се зарадва, че отново ще пропусне училище, но от друга, действителността връхлетя бързо: ФБР се бяха ядосали и искаха да се срещнат с него очи в очи, за да го скастрият.

— Какво искат? — попита Тео.

— Агентът не ми каза. В момента пътуват насам, ще се срещнем с тях в девет часа.

— Ние ли? И аз?

— Да, поканен си.

— Боже, мамо, не искам да пропускам училище — заяви Тео със сериозно изражение.

Честно казано, в този момент предпочиташе да се метне на велосипеда и да хвъркне към училището.

Един час по-късно висяха в заседателната зала и чакаха Айк, който сутрин не ставаше за нищо. Най-накрая той пристигна, подпухнал и раздражителен, и веднага отиде да си налее кафе. Няколко минути след него влязоха агентите Слейд и Акърман и поздравиха всички. Госпожа Буун затвори вратата, защото Елза се

навърташе наоколо и слухтеше. Винс, правният помощник в кантората и един от най-близките съюзници на Тео, също се мотаеше наблизко, изгарящ от любопитство. И Дороти, секретарката на господин Буун, беше пуснала радара, защото всички основания да е нащрек бяха налице: 1. Тео отново пропускаше учебни занятия, 2. Айк беше тук и 3. ФБР пак бяха пристигнали.

Слейд влезе пръв и започна:

— Минаваме направо на въпроса. Не открихме никакви следи от Пийт Дъфи. Според нас е сменил квартирата си. Също така сме убедени, че той е човекът от видеото, и имаме причина да смятаме, че все още е във Вашингтон. — Агентът направи пауза, сякаш чакаше някой от семейство Буун да попита откъде им е известно това, но те мълчаха. Той продължи: — Бихме искали Тео и Айк да се върнат във Вашингтон и да ни помогнат с издирването.

Акърман побърза да се намеси:

— Вие двамата сте го забелязали първия път. Знаете как изглежда, защото сте го виждали преди, тук, в Стратънбърг. Тео, ти спомена нещо по време на първата ни среща — че разпознаваш походката му, нали?

Тео се зачуди как да реагира. Беше ужасен, когато всички седнаха около масата преди броещи секунди, но сега изведнъж се заинтригува от възможността за ново пътуване до Вашингтон. И то по покана на ФБР! Не бяха дошли да го арестуват, искаха да обединят сили.

— Ами... добре — смотолеви той.

— Кажи ни повече за походката му — подкани го агент Слейд.

Тео погледна наляво към майка си, после надясно към баща си. Прокашля се и каза:

— Преди време прочетох един шпионски роман, в който се разказваше как руски шпиони, май от КГБ, следили някакъв американец.

— Точно така, от КГБ — потвърди Слейд.

— Американецът знаел, че всяко лице е различно и че всяко лице може лесно да се маскира. Но също така знаел, че всеки човек има отличителна походка, която много по-трудно се променя. Затова си сложил камъче в едната обувка — да му убива и да го кара да стъпва

накриво. Отскубнал се от руснаците и избягал. По-късно го убили, но не заради камъчето в обувката.

— И ти можеш да познаеш Пийт Дъфи по походката, така ли? — попита Акърман.

— Не съм сигурен, но когато миналия четвъртък го проследих от влака, разпознах походката му. В нея няма нищо странно, просто така си ходи. Виждал съм го няколко пъти по време на процеса тук.

Родителите му го гледаха намръщено, все едно говореше в рели-некипели. Но Айк се беше ухилил широко и открито се радваше на племенника си.

— Нека да изясним нещата — намеси се господин Буун. — Искате Тео да се върне във Вашингтон и да наблюдава хората, които ходят по улицата, така ли?

— Да. Искаме и пак да се качи в метрото с надеждата този път да ни провърви. Тео и Айк. Вероятността е слаба, но нямаме какво да губим.

Айк се засмя и каза грубо:

— Това ми хареса. ФБР е най-могъщата организация за борба с престъпността на света, разполага с най-добрата техника, която може да се купи с пари, но разчита на тринайсетгодишно хлапе, което мисли, че може да познае човек по походката му.

Акърман и Слейд въздъхнаха дълбоко, подминаха думите на Айк и продължиха нататък.

— Ще поемем разходите за самолетните ви билети. И на двамата. Ще ви придружим, а там ще бъдете заобиколени от агенти на ФБР. Няма никаква опасност — обясни Слейд.

— Звучи опасно — отбеляза госпожа Буун.

— Ни най-малко — възрази Акърман. — Дъфи няма да нарани никого повече. Защо да си навлича нови проблеми?

— Колко време ще отсъства Тео? — попита господин Буун.

— Немного. Днес е четвъртък. Ако побързаме и хванем полета по обед, ще пристигнем във Вашингтон навреме за часа пик в метрото. Ще наблюдаваме в късния следобед, довечера, утре и в събота ще го върнем у дома.

Тео съумя да запази сериозно изражение и да не издава вълнението си. Майка му едва не провали всичко, като каза:

— Мисля, че един от двамата ни също трябва да отиде, Уудс.

— Съгласен съм, но аз имам две големи сделки в петък — каза той.

— А аз трябва да съм в съда утре — каза тя.

Типично в техни стил. Родителите му постоянно се надпреварваха кой да изглежда по-зает от другия.

— Спокойно — намеси се Айк. — Аз ще се погрижа за Тео. Пътуването е кратко и съм съгласен, че няма опасност.

— Ще отсъства от училище два дни — отбеляза майка му.

Забележката ѝ увисна над масата като злокобна непреодолима пречка, докато Слейд не каза:

— Да, много съжаляваме за това, но съм сигурен, че той ще навакса после. Въпросът е много важен, госпожо Буун, и наистина се нуждаем от помощта на сина ви и на Айк. Какво ще кажеш, Тео?

— Мразя да пропускам часове, но щом настоявате...

Думите му развеселиха петимата възрастни.

Когато Тео, Айк, Слейд и Акърман кацнаха на летище „Роналд Рейгън“ във Вашингтон, там ги посрещнаха още двама агенти на ФБР със същите тъмносини костюми и тъмносини вратовръзки и със същите сериозни изражения. Запознаха се набързо — стиснаха здраво ръката на Тео и се държаха с него като с голям мъж. Единият му взе сака и каза:

— Насам.

Пред залата за пристигащи, на забранено за паркиране място, ги чакаше черен джип, но летищната полиция, изглежда, не му обръщаше внимание. Всички се качиха и младият Теодор Буун беше откаран като някоя важна персона. Двамата с Айк седяха на задната седалка и слушаха как четиримата агенти разговарят за други хора от ФБР. Докато прелитаха покрай скулптурния ансамбъл „Иво Джима“, Тео се загледа в далечината и се полюбува на Паметника на Джордж Вашингтон. Само преди шест дни се беше качил чак на върха му и беше съзерцавал града. Прекосиха река Потомак по Мемориал Бридж и се запровираха из уличното движение.

По време на полета Тео проучи картите на улиците и спирките на метрото в централната и северозападната част на Вашингтон. Искаше да знае точно къде е бил във всеки един момент. Когато завиха по Конститушън авеню, той погледна надясно към Мемориала на Линкълн. Минаха покрай Огледалното езеро и продължиха по протежение на Националната алея. Завиха наляво по Дванайсета улица и се запътиха на север точно когато уличното движение стана понатоварено. Близко до станция „Метро Сентър“ спряха неочаквано пред хотел „Мариот“. Отново паркираха на забранено място, но бързо отпратиха портиерите.

Явно от ФБР не се притесняват, че може да им вдигнат колите, помисли си Тео.

Бяха се погрижили за регистрацията в хотела. Качиха се с асансьора до петия етаж и бързо ги отведоха до стая 520.

— Настанен си в съседната стая, Тео — обясни един агент, — а господин Буун е до теб с междинна врата. — Погледна към Слейд и Акърман и добави: — Момчета, вие сте отсреща.

Вратата се отвори и влязоха в голям апартамент, пълен с още агенти, нито един от които не носеше тъмен костюм. По-възрастен мъж с прошарена коса пристъпи напред с широка усмивка и каза:

— Здравейте, аз съм Даниъл Фрай и съм ръководителят на този екип. Добре дошли във Вашингтон.

Отне известно време да се ръкуват с всички и да се запознаят. Имаше шестима агенти, плюс Фрай, всички облечени различно. Един носеше тъмнокафяв спортен екип, на чието горнище имаше надпис „Университет Мисисипи“. Друг беше по джинси и туристически обувки и имаше вид на човек, който идва направо от гората. Една жена беше облечена в бяла моряшка униформа. Друга агентка преспокойно можеше да мине за бездомна. Слабичко момче, наглед връстник на Тео, беше облечено като ученик, снабден с раница и с обица. Косата на шестия беше дълга като на Айк, а човекът изглеждаше също толкова раздърпан. Фрай пък все едно пристигаше от голф игрището.

Всички се държаха много дружелюбно и, изглежда, се забавляваха от перспективата да работят с тринайсетгодишно момче. Тео много се вълнуваше и се стараяше да не се хили глупаво. Агентите бяха насядали небрежно из стаята. Върху едно канапе бяха натрупани пуловери и шапки.

— Добре, Тео — поде Даниъл Фрай, — да караме поред. Кой е любимият ти отбор?

— „Минесота Туинс“.

Фрай се намръщи, неколцина от останалите — също.

— Странно. Ти не си от Минесота. Защо „Туинс“?

— Защото в Стратънбърг никой друг не вика за тях.

— Ясно. Проблемът е, че нямаме нищо на „Туинс“ — махна с ръка Фрай към колекцията от дрехи на канапето.

— Имате ли нещо на „Ню Йорк Янкис“? — попита Айк.

— Не си падам по „Янкис“ — изстреля Тео и разсмя няколко човека.

— Добре, какво ще кажеш за „Редскинс“ — попита Фрай.

— По-скоро не — каза Тео.

Още смях.

— „Нешънълс“?

— Става, тях ги харесвам.

— Чудесно. Ето че постигнахме напредък. Ще те облечем с това червено яке на „Нешънълс“ със съответната шапка.

— Без шапка — възрази Тео.

— Извинявай, но според нас трябва да си с шапка. Тя е част от дегизировката.

— Добре, обаче не шапка на „Нешънълс“. Ще си сложа някоя от моите.

— Добре, добре. След малко ще я видим. А сега ето какъв е планът.

Едната стена беше заета от голяма карта на Централен Вашингтон, а над нея имаше редица увеличени снимки, всичките на господин Дъфи. Фрай пристъпи към стената и посочи едно място с надпис „Мариот“.

— Ние сме тук. Станция „Метро Сентър“ е зад ъгъла. Там си се качил на влака миналия четвъртък, нали?

— Да, сър.

— А Дъфи вече е бил във влака, така ли?

— Да, сър.

— Между другото, наричаме го с кодовото име Каубой.

— И „Каубойс“ не харесвам — каза Тео.

Още смях.

— Ама ти кого харесваш? Кой ти е любимият футболен отбор?

— „Грийн Бей Пекърс“.

— Добре, ще използваме Пекър. Съгласни ли са всички? — попита Фрай и огледа хората от екипа си.

Всички вдигнаха рамене. На кого му пукаше как ще го наричат? Фрайд продължи:

— Добре, напредваме. В четири часа ти и господин Буун ще се качите на метрото до Юниън Стейшън и ще хванете обратния влак в четири и двайсет и осем. Тео ще е в третия вагон, а господин Буун — в четвъртия. Ще имаме свои хора във всички вагони, а на три метра от теб винаги ще има агент, Тео. В четири и половина ти и господин Буун ще слезете на станция „Джудишъри скуеър“, ще изчакате следващия влак за насам и ще наблюдавате тълпата. — Фрай показваше по картата, докато говореше. — Ще се качите отново и ще пътувате до

тук, до „Метро Сентър“. Ако не видите нищо, ще продължите до „Фарагът Норт“, ще се придвижите в друг вагон и ще стигнете чак до „Тенлитаун“ и ще се помотаете на перона половин час. Там е слязъл Пекър миналата седмица. Във вторник и сряда покрихме целия маршрут, но не го засякохме и, честно казано, в момента се молим за чудо.

— Как ще поддържахме връзка? — попита Айк.

— О, приготвили сме ви много играчки, господин Буун.

— Може ли да ми казвате Айк?

— Разбира се, по-лесно е. — Фрай се приближи до ниска масичка, отрупана с всякакви джаджи. Взе една. — Изглежда като обикновен смартфон, нали? Но всъщност е радиостанция. Като си сложите слушалките, с Тео ще изглеждате като хора, които слушат музика, докато изпращат имейли или играят игри. — Той вдигна устройството към лицето си. — Ако искате да говорите, просто го доближете на трийсетина сантиметра до устата си, натиснете зеленото копче и говорете тихо. Радиостанцията улавя почти всеки звук. Ние ще бъдем на същата честота и ще слушаме. Всеки от нас може да говори с останалите по всяко време. — Погледна към Слейд и Акърман и каза: — Допускам, че искате да се включите във веселбата, момчета.

И двамата кимнаха.

— Добре, ще ви дадем по едно куфарче и ще се престорите на адвокати. В този град такива има поне половин милион, така че няма да е проблем да се смесите с тълпата. Аз ще бъда на „Метро Сентър“. Солтър ще е на „Удли Парк“, а Кийнъм ще е на „Тенлитаун“. Въпроси?

— А ако забележим Пекър? — попита Тео.

— Щях да стигна и до това. Първо, не се взирайте в него. Има ли вероятност той да ви разпознае?

Тео погледна към Айк и сви рамене.

— Едва ли. Никога не сме се запознавали, никога не сме били близо един до друг. Виждах съм го в съда, но съм сигурен, че той не ме е забелязал. Залата беше претърпана. Освен това съм го виждал един-два пъти пред съда по време на процеса, но той едва ли ме помни. Защо да обръща внимание на някакво дете? Ти как мислиш, Айк?

— И аз се съмнявам, че те помни, но нека не рискуваме.

— Погледна ли те миналата седмица, когато ти го забеляза във влака? — попита Фрай.

— Мисля, че не. Нямахме зрителен контакт.

— Добре, ако го забележиш, не го гледай втренчено и при първа възможност натисни зеленото копче и ни съобщи. Ние ще ти задаваме въпроси в зависимост от това колко близо си до него. Когато той се наклане да слеза, съобщи ни. А след като слезе, го проследи, но не прекалено отблизо. Дотогава вече ще има наши хора, готови да го спрат.

При мисълта, че ще бъде съвсем наблизо, когато ФБР заловят Пийт Дъфи, коремът на Тео се преобърна. Щеше да е адски вълнуващо и той щеше да стане герой, но наистина не искаше да привлича излишно внимание.

Фрай убеди Тео да си сложи чифт очила с черни рамки като част от дегизировката. Още десетина минути поспори за коя шапка е най-подходяща. Никой не харесваше тази, която Тео си носеше — избеляла, зелена, с логото на компанията „Джон Диър“ и регулираща се лента. Малко вероятно беше градско дете да носи шапка, рекламираща селскостопански машини, затова накрая Тео отстъпи. Съгласи се да нахлупи сива шапка с емблемата на „Джорджтаун Хояс“. Реша да не носи своята раница и му дадоха друга, много по-лека, ако му се наложи да се движи бързо по улиците. Двамата с Айк изпробваха новите си радиостанции и слушалки и когато всичко беше готово, излязоха и се запътиха към „Метро Сентър“.

Качиха се и Тео си намери седалка близо до средата на четвъртия вагон. Айк седна срещу него, облечен със спортно сако, различни очила, зелен панталон и мокасини. Агентът с кафявия анцуг беше прав на няколко метра от тях. Когато влакът потегли, Тео пхна слушалките в ушите си и огледа тълпата. Престори се, че пише есемес, когато чу гласа на Фрай:

— Как си, Тео?

Тео повдигна телефона с няколко сантиметра, натисна зеленото копче и тихо каза:

— Всичко е наред. Няма и следа от Пекър.

— Чуваме те съвсем ясно.

Тео, Айк и мъжът с анцуга слязоха на Юниън Стейшън, почакаха няколко минути и се качиха на влака в обратна посока. След минути той спря на „Джудишъри скуеър“ и те слязоха. Там според ФБР се качваше Пийт Дъфи. Тео пообиколи, уж вгълбен в музиката и

есемесите си като всяко друго дете, което чакаше влака. От Дъфи нямаше и помен. В края на перона забеляза моряшката униформа. В другия край мярна кльошавия ученик. Пристигнаха още пътници и перонът се напълни. Сред навалищата Тео забеляза Слейд, който изглеждаше досущ като адвокат. Влакът пристигна. Никой не слезе и пътниците се втурнаха да се качват. Тълпата завлече Тео и той застана по средата на третия вагон. Айк хлътна в четвъртия. Анцугът се озова на метър и половина от Тео. Влакът се стрелна напред и Тео се огледа. Не видя никой, който дори смътно да прилича на Пийт Дъфи.

На „Метро Сентър“ се качиха още пътници. На „Фарагът Норт“ Тео побърза да слезе от третия вагон и да се премести в петия. Нищо. Следващата и последна за тях спирка беше „Тенлитаун“. Слязоха няколко пътници, сред които и Тео, Айк, анцугът и моряшката униформа. Когато прецени, че е сигурно, Тео натисна зеленото копче и каза:

— Тук е Тео, току-що слязох от влака. Не видях никого.

— Тук е Айк, и аз не видях никого — включи се чичо му.

Съгласно инструкциите те се помотаха на метростанцията и изчакаха още два влака да спрат. Фрай им нареди да се върнат на „Джудишъри скуеър“ и да повторят цялата операция. Въодушевляването на Тео се топеше. В метрото имаше толкова много хора, че му се струваше почти невъзможно да ги огледа всичките.

В продължение на два часа двамата с Айк се возиха напред-назад по червената линия, между „Тенлитаун“ и „Джудишъри скуеър“.

Ако Пийт Дъфи все още беше в града, той или пътуваше с такси, или по друга линия на метрото. За трети пореден път този ден издирването му удари на камък.

В хотелската си стая Тео съблече якето с емблемата на „Нешънълс“ и свали шапката на „Хояс“. Обади се на майка си и направи пълен отчет. В метрото страшно му е доскучало, но въпреки това издирването му харесва. Според него си губят времето.

Рано в петък Тео, Айк и целият екип слязоха в метрото и три часа се возиха с влаковете. Нищо. Фрай преустанови издирването в десет и половина и Тео и Айк се върнаха в хотела. Тео уби малко време, двамата обядваха в ресторанта на хотела и тъкмо се уговаряха да излязат на разходка, когато се появи Фрай и ги покани да разгледат централата на ФБР. Те моментално приеха и прекараха два часа в

Хувър Билдинг на Пенсилвания авеню. В четири следобед се върнаха в метрото, за да оглеждат пътниците, но не откриха онзи, когото търсеха.

В седем вечерта на Тео му беше дошло до гуша от всичко — метрото, тълпите, постоянните мисли за Пийт Дъфи и самия град. Искаше просто да се прибере у дома.

Агент Даниъл Фрай беше свестен човек, но се превръщаше в сержант, който командва новобранци. Настояваше екипът да работи рано в събота сутринта, защото, кой знае, може пък Пийт Дъфи да се размърда. Явно беше променил режима си и понеже Тео и Айк и бездруго бяха в града, защо да не се повозят още малко на метрото с надеждата да стане чудо? Полетът им беше чак на обед.

По време на ранната закуска Тео и Айк обсъдиха очевидното: ако Пийт Дъфи не се е връщал в апартамента си вече четири дни, явно си е вдигнал чукалата. Нещо го беше подплашило и той отново бе изчезнал. Беше им провървяло веднъж, но късметът им се беше изчерпил.

Тео изгълта палачинките, после се срещна с екипа за последен набег в метрото.

Не им беше писано да стане чудо. В десет часа Тео, Айк, Слейд и Акърман напуснаха хотела с още един черен микробус на ФБР и се отправиха към летището. Чекираха се и след дълго обикаляне намериха изхода за своя полет. Трябваше да убият един час и Тео усети как го наляга скука. Малкото им приключение също му беше досадило. Нещо повече, ядосваше се, че изпуска съботния голф с баща си.

Докато разглеждаха централата на ФБР предишния ден, се беше замислил дали да не стане федерален агент, да обикаля света в преследване на терористи и така нататък. Сега обаче прогони тези мисли — вече не можеше да си представи кариера, която изисква часове наред да се вози във влаковете на метрото. Каза на Айк, че отива да потърси тоалетната и да се поразходи. Забил нос във вестника си, чичо му изсумтя в отговор. Слейд и Акърман говореха по телефона, загледи в излитащите самолети. Летището не беше оживено и докато прекосяваше централната зала, Тео мина покрай една книжарница, магазин за сувенири, тъжна карантинна кабинка, в която пафкаха пушачите, няколко ресторанта и два бара, където седяха доста подпийнали хора. Използва тоалетната и когато се върна в залата, за да продължи разходката си, се блъсна в един забързан човек. Сблъсъкът беше съвсем лек, но достатъчен, та човекът да изпусне малкия си сак.

— Извинявай — каза човекът и побърза да вдигне сака си. Когато се наведе, очилата му паднаха.

— Вие извинявайте — смутено отговори Тео.

Докато човекът вземаше очилата си, Тео го погледна и отстъпи крачка назад. У него имаше нещо познато, всъщност много приличаше на Пийт Дъфи, само че беше с руса коса и с различни очила. Мъжът застина за секунда, втренчи се в Тео, все едно го познаваше, но после се усмихна спокойно. Тео също застина, ала бързо си спомни предупреждението на Фрай: не се взирай в него. Отвърна на усмивката и се отдалечи в противоположната посока. Дъфи също продължи забързано, а Тео се шмугна зад един павилион за вестници. Звънна на Айк. Телефонът го отпрати директно на гласова поща. Имаше номерата на Слейд и Акърман. Набра Слейд и тръгна да следи Дъфи, който продължаваше да се отдалечава. Два пъти се озърна през рамо, като че ли проверяваше дали някой не го следи. Агентът вдигна след четвъртото позвъняване.

— Да, Тео.

— Видях Пекър. Елате бързо.

— Къде?

— В централната зала. Току-що подмина изход трийсет и едно. Бързо, мисля, че се опитва да хване някакъв полет.

— Тръгни след него. Веднага идваме.

Тео се прокрадваше покрай стената на залата, стараяше се да не се набива на очи, но му беше трудно да не изостава от Дъфи. Дъфи обаче забави ход преди двайсет и седми изход и се нареди на дълга опашка от хора, които чакаха да се качат на самолета. Отново се озърна назад, но Тео се криеше зад едно информационно гише. Стори му се, че чака с часове, преди да види, че Слейд и Акърман забързано крачат към него. Айк се стараяше да ги следва.

Тео им махна.

— Той е на двайсет и седми изход, чака да се качи.

— Сигурен ли си, че е Пекър? — попита Акърман.

— Напълно. Погледите ни се засякоха. Изглежда, му се сторих познат.

— Кой е? — попита Акърман, докато всички надничаха иззад гишето.

— Да ви помогна? — попита служителката, която седеше там.

— ФБР, госпожо. Всичко е наред.

— В края на опашката, с кафяво сако, светлосив панталон и черен сак. Сега е рус.

Акърман погледна към голямото табло над главите им и каза:

— Двайсет и седми изход. Директен полет на „Делта“ за Маями.

— Обади се на Фрай — каза Слейд на Акърман. — Накарай го да забави полета или да го отмени, или каквото и да е. Ще останем тук, докато Пекър се качи на борда, и тогава вече не може да ни избяга.

— Добре — съгласи се Акърман и набра Фрай.

— Ще отида да се наредя зад него, за да сме сигурни, че няма да духне — каза Слейд.

После нехайно пое през залата като всеки друг пътник и се нареди на опашката за полета до Маями. Между него и русокосия мъж имаше шест души, а опашката се придвижваше бавно. Мъжът изглеждаше малко напрегнат. Сигурно се чудеше къде е виждал това хлапе преди и непрекъснато се озърташе към залата. Акърман говореше с Фрай. Айк беше приклепнал зад Тео и дишаше тежко. Служителката на гишето само ги наблюдаваше. Сигурно си мислеше, че това дете няма как да е агент на ФБР, но не каза нищо.

Акърман пхна телефона в джоба си и каза:

— Готово. Самолетът няма да излети, докато не си свършим работата. Пекър няма да пристигне в Маями. Разбира се, ако това е нашият човек.

— Дъфи ли е? — обърна се Айк към Тео.

— Много се надявам — отговори Тео и му прилоша при мисълта, че може да е сбъркал. Ами ако всичко се окажеше една голяма грешка?

Не, това беше Дъфи. Тео видя очите му, видя походката му.

Веднага щом русокосият мъж подаде билета си на служителката на „Делта“ и хлътна в ръкава на самолета, Слейд се доближи до гишето, показа значката си на друг служител на „Делта“ и каза:

— ФБР. Полетът е задържан.

Акърман се спусна към изхода, следван от Тео и Айк. Всички пътници бяха на борда и екипажът се подготвяше за излитане.

— Ще отида да видя къде е седнал — каза Акърман. — Така ще разберем името му.

— Добра идея — обади се Слейд.

Акърман обясни на служителя на „Делта“ как стоят нещата и побърза да се качи в самолета. Пет минути по-късно се върна на гишето.

— Място четиринайсет В. Кой е пътникът?

Служителката затрака по клавишите, взря се в монитора и каза:

— Господин Том Карсън. Купил си е билета вчера в бюро на „Делта“ на Кънектикът авеню.

— В брой или с кредитна карта?

— Амиии... да видим. В брой.

— Еднопосочен билет в брой?

— Точно така.

— Добре, мисля, че трябва да си поговорим с него. Имаме заповед за арест, но най-напред трябва да установим самоличността му, а това ще отнеме време. Накарайте пилота да обяви, че ще има малко закъснение. Никой няма да се изненада.

— Разбира се, постоянно се случва.

Двайсет минути по-късно Даниъл Фрай пристигна забързано с още трима агенти, всичките непознати. Заедно с Акърман и Слейд те се скупчиха около Тео и Фрай попита:

— Сигурен ли си?

Тео кимна и каза:

— Около деветдесет процента.

— Добре, ето какъв е планът — каза Фрай. — Сваляме го от самолета, за да поговорим с него. Проверяваме му документите и да видим какво ще излезе. Ако не е когото търсим, ще се извиним, ще го изпратим по живо по здраво и ще се надяваме да не ни даде под съд.

Тео и Айк седяха с гръб към стената в просторната чакалня при изхода, когато Фрай и господин Том Карсън се подадоха от ръкава. Карсън беше или ядосан, или уплашен, но очевидно не беше никак доволен. Когато се присъединиха към другите агенти, той забеляза Тео и го стрелна с убийствена ненавист. Отведоха го за разпит в служебно помещение на летището.

Докато Тео и Айк чакаха, започнаха да се притесняват за своя полет. Не можеха да заминат, преди да разберат дали Карсън е Дъфи, пък и не искаха.

Фрай обаче беше ветеран, а Дъфи — аматьор. След петнайсетминутен разпит цялата му измислена история се разпадна и Дъфи най-сетне призна кой е. Имаше чисто нови документи — шофьорска книжка от Мериленд, карта за социална осигуровка, паспорт — до един фалшиви. Имаше и билет за полет на „Юнайтед“ от Маями до Сао Пауло и девет хиляди долара в брой в джоба си. Само петнайсет минути не му достигнаха, за да избяга в Бразилия.

Когато Фрай го осведоми, че е арестуван, Дъфи поиска адвокат и престана да говори.

Тео и Аик стояха в залата, близо до стаята за разпит, когато агентите отведоха Дъфи с белезници. Докато минаваше покрай тях, той отново стрелна Тео със злобен поглед.

Специален агент Даниъл Фрай се приближи, придружен от Слейд, Акърман и още един агент. Сложи ръка върху рамото на Тео и каза:

— Страхотна работа свърши, хлапе.

Когато Тео се събуди в своето легло рано в неделя сутринта, навън валеше като из ведро. Той каза „добро утро“ на Джъдж, който спеше под леглото или понякога до него, или в редки случаи на него, но кучето не реагира. Тео вдигна капака на лаптопа си и веднага отвори сутрешния брой на онлайн изданието на стратънския вестник. Водещото заглавие съобщаваше с огромни букви: ДЪФИ АРЕСТУВАН НА ЛЕТИЩЕТО ВЪВ ВАШИНГТОН. Тео прочете статията по-бързо, отколкото беше чел каквото и да е друго. Фактите му бяха известни — търсеше името си. Своето и на Айк. Нищо.

Пое си дълбоко дъх и отново прочете статията. По анонимен сигнал екип на ФБР приклецил Дъфи, след като се качил на самолет за Маями и така нататък.

Възнамерявал да замине за Сао Пауло с фалшиви документи и голяма сума в брой. Според неназован източник ФБР надушили следите му предишната седмица. Смятали, че Дъфи е пребивавал няколко седмици в района на Кливланд Парк. Фирмата, осигурила фалшивата самоличност на господин Том Карсън, също била разследвана. Дъфи бил задържан в ареста в Арлингтън, Вирджиния, и се очаквало завръщането му в Стратънбърг в близко бъдеще. Опитите за телефонен разговор с адвоката му Клифърд Нанс оставали безуспешни. Местната полиция и прокуратурата засега не коментирали случая.

По-нататък статията описваше обвиненията в убийство срещу Дъфи — подробности, които буквално всички в града знаеха отпреди месеци. Имаше снимка на жертвата Майра Дъфи, удушена в дневната на дома си в един четвъртък към обед, докато съпругът ѝ Пийт играел голф на игрището в „Уейвърли Крийк“. Имаше и снимка на господин Дъфи — как влиза в съда по време на процеса срещу него. Процес, който бе приключил, когато съдия Хенри Гантри внезапно беше прекратил всичко и беше изпратил съдебните заседатели у дома. Според слуховете към края на процеса се появил загадъчен свидетел, който твърдял, че господин Дъфи е бил в къщата си по време на

убийството. Самоличността на свидетеля така и не станала известна. Малко преди началото на втория съдебен процес Дъфи изчезнал. Тео знаеше всичко това, беше участвал в събитията.

Сега отново беше замесен и това го напрягаше. Не, направо го плашеше до смърт. Дъфи имаше опасни приятели. От ФБР обаче уверяваха Тео и Айк, че няма да споменават имената им в официалната версия за историята. Дотук добре, но Айк нямаше доверие на местната полиция, че ще запази тайната.

По-нататък статията съобщаваше, че на Дъфи не само му предстои нов процес за убийство, но и обвинение в бягство от правосъдието. Максималната присъда за такова престъпление беше десет години. Тео се запита как изобщо Дъфи би могъл да извърти факта, че е избягал от града.

Събуди Джъдж и слезе долу. Родителите му седяха на масата в кухнята, все още по пижами, четяха същия вестник и отпиваха от напитките си: кафе без захар и мляко за баща му и диетичен сок за майка му. След като сънливо си казаха „добро утро“, госпожа Буун попита:

— Погледна ли вестника?

— Току-що го прочетох. Не видях името си.

И двамата му родители кимнаха и се усмихнаха. И те умираха от притеснение заради участието на Тео. Но как трябваше да постъпи той? Забеляза Дъфи във влака. Човек, когото издирваха за убийство. Какво да направи добросъвестен гражданин като Тео?

Да, единократно бяха, че е постъпил правилно, ала той не го чувстваше така. Искаше му се да не бе предприел нищо.

— Май го чакат поне десет години в панделата, а? — попита Тео. Господин Буун изсумтя и каза:

— Така изглежда. Не виждам как ще се изкара невинен по обвинението в бягство от правосъдието.

— Ще извади късмет, ако не му дадат смъртно наказание — обади се госпожа Буун.

Тео приготви две купи с корнфлейкс „Чириос“ — една за себе си и една за Джъдж. Родителите му бяха погълнати от вестника и изглеждаха разтревожени.

— Ще ходим ли на църква? — попита Тео след първата лъжица.

— Неделя сутрин е — отговори госпожа Буун. — Защо да не ходим на църква?

— Само питам.

Добре, ще си играем на мълчание.

* * *

След църквата и обяда на Тео му се прииска да излезе от къщи. Каза на майка си, че ще отиде да покара колело, помъкнал и Джъдж на каишка. Тя му поръча да се прибере по светло. Тео се понесе по сенчестите улици на тихия квартал. Махна на господин Нанъри — възрастен господин, който винаги стоеше на верандата си, и извика „здрости“ на госпожа Гудлоу, друга съседка, която обаче недочуваше.

Тео отново изпита признателност, че живее в град, в който децата могат да карат велосипедите си където пожелаят, без да се притесняват от натовареното улично движение или от милионите хора по тротоарите. Не би могъл да живее в град като Вашингтон. Беше приятно място за посещение, но Тео се нуждаеше от пространство. Джъдж подтичваше до него като най-щастливото куче на света, а той криволичеше, избягвайки центъра на града, където някой отегчен полицаи можеше да му се скара, че не спира на знака „Стоп“. Тео познаваше много полицаи в града и те по принцип бяха готини, но имаше няколко, според които децата на велосипеди трябваше да изпълняват всички правила за движение по пътищата. Едно от най-любимите му места беше кампусът на колежа „Стратън“. Там постоянно имаше студенти, които си подхвърлят фризби или се излежават на просторните зелени морави. Колежът му харесваше, но не беше сигурен, че ще учи там. Беше много близо до къщи и едва тринайсетгодишен, той вече мислеше как ще замине.

Квартал „Делмонт“ се намираше близо до училището и в него живееха много ученици — в по-старите къщи близнаци, в жилищните блокове и в порутени къщи. Имаше кафенета, барове, антикварни книжарници — по провинциална разновидност на центъра на града. Той откри улицата, която търсеше, а после и уличката, където от няколко месеца живееше Хулио Пеня със семейството си.

Семейство Пеня преди живееха в приюта за бездомни на Хайланд стрийт. Тео се беше запознал с Хулио там и му помагаше с домашните. Беше седмокласник в прогимназията на Стратънбърг и Тео го срещаше понякога на игрището. Братовчед му Боби Ескобар беше основният свидетел на обвинението срещу Пийт Дъфи.

В деня на убийството на Майра Дъфи Боби работел на голф игрището в „Уейвърли Крик“. Бил нает там от близо три месеца. Пребивавал в страната около година, след като влязъл незаконно от Ел Салвадор. Някои хора биха го определили като нелегален имигрант. Други — като нерегистриран работник.

Тео беше прочел във вестника, че близо единайсет милиона души като Боби работят в страната на черно.

Така или иначе, Боби си обядвал кротко под едно дърво, когато Пийт Дъфи неочаквано се появил в количката си за голф, потеглил бързо в посока на дома си, останал вътре десетина минути, после отново се качил в количката и отпрашил. Било единайсет и четиридесет и пет — приблизително времето, по което била удушена Майра Дъфи. Боби се страхуваше да даде показания по очевидни причини — не искаше да го депортират — но Тео го убеди да говори пред съдия Гантри. Това се случи след началото на процеса и беше причината, поради която съдията го обяви за невалиден. Тогава полицията беше обещала закрила на Боби и се погрижи той да няма проблеми с имиграционните власти. Господин и госпожа Буун се опитваха да го подкрепят финансово и да му помогнат да получи гражданство, но процедурата беше бавна.

Тео потропа на вратата, но никой не отвори. Надникна в задния двор, после яхна колелото и продължи надолу по улицата. Няколко момчета играеха футбол в малък парк и много хора се бяха струпали да гледат. Почти всички, изглежда, бяха латиноамериканци. Хулио беше с група хлапета, включително брат му и сестра му, близнаците Хектор и Рита, зад едната врата — ритаха топка и убиваха времето. Тео се приближи и Хулио го забеляза. Усмихна се, дойде при него и попита:

— Какво правиш тук, Тео?

— Нищо особено, просто си карам колелото.

Докато семейство Пеня живееха в приюта, Тео помагаше по английски на Хектор и Рита, затова, щом двете деца го видяха да разговаря с брат им, дотичаха да го поздравят. Не след дълго Джъдж привлече вниманието им и те го поведоха на разходка.

Много деца забелязаха Джъдж и искаха да го погалят по главата и да му говорят разни неща. Горди мигове за кучето.

Тео и Хулио си побъбриха за едно-друго и в удобен момент Тео попита:

— Хулио, как е Боби? Още ли живее при вас?

Хулио внезапно се смръщи и загледа футболния мач наблизко.

— Понякога живее при нас, после се връща в предишната си квартира. Продължава да е много уплашен. Освен това с майка ми не се разбират.

— Лоша работа.

— Да, много се карат. Боби обича да пие бира и носи бутилки вкъщи, а мама се ядосва. Не иска такива неща у дома, казва му, че къщата е нейна и той трябва да спазва нейните правила. Подозирам, че се занимава и с други лоши работи, нали ме разбираш?

— Разбирам — увери го Тео, макар че всъщност не разбираше.

— Звучи зле. Още ли работи на голф игрището?

Хулио кимна.

— Виж, трябва да предадеш нещо на Боби. Току-що са открили Пийт Дъфи и са го арестували. Ще се върне в града за нов процес.

— Онзи, дето уби жена си?

— Аха, а Боби ще стане много важен човек. Наскоро да е говорил с полицията?

— Не знам. Не го виждам всеки ден.

— Ами според мен трябва да поговориш с Боби, за да е наясно. Сигурен съм, че полицията скоро ще го потърси.

Тео искаше да каже и нещо за Омар Чийп и Пако, и другите здравеняци, които още се навъртаха наоколо и вероятно продължаваха да работят за Пийт Дъфи, но не желаше да всява страх. Ако Боби се уплашеше, щеше да офейка.

— Той мисли да се връща у дома — каза Хулио. — Майка му умира и на него му е мъчно за нея.

— Сестрата на твоята майка ли?

— Да.

— Много съжалявам. Но моите родители се опитват да му помогнат да си извади работна виза. Наистина не трябва да заминава в близко време, Хулио. Би ли му го обяснил?

— Става дума за майка му, Тео. Ако твоята майка умираше, ти нямаше ли да искаш да се прибереш?

— Разбира се.

— Освен това много се тревожи да не стане някой гаф. Миналата седмица негови приятели, които работели в ябълковата градина наблизко, били арестувани, защото нямали документи, нали разбираш, и сега са някъде в ареста, чакат да ги изпратят обратно в Ел Салвадор. Не е лесно да водиш такъв живот, Тео. Ти трудно ще разбереш това, но Боби не иска да се замесва в нищо. Няма доверие на хората, както им вярваш ти.

— Ясно, схванах.

Хектор и Рита се върнаха заедно с Джъдж — вече му се бяха наситили и подадоха на Тео каишката. Джъдж се беше изморил от толкова внимание и искаше да си ходи. Тео се сбогува с децата на семейство Пеня и отпраши с колелото.

Любимият учител на Тео беше господин Маунт — негов класен и ръководител на отбора по дебати. Беше на трийсет и няколко, все още неженен и склонен да флиртува с по-младите учителки. Демонстрираше спокойно и ведро отношение към живота, което момчетата обожаваха. В семейството му имаше страшно много адвокати, а самият той също беше завършил право и беше работил една неприятна година в голяма правна фирма в Чикаго. Обичаше да преподава, приятно му беше да е край деца и беше решил, че мястото му е в класната стая, а не в съдебната зала. Преподаваше „Държава и право“ и нерядко оставяше момчетата да дискутират каквото пожелаят, стига да е свързано с политика, история или право. Освен това даваше лесни тестове. Тъй като новината за Дъфи беше във всички медии, това беше и основната тема на часа в понеделник сутринта.

— Имам един въпрос — обади се Дарън малко след като господин Маунт помоли за тишина.

— Какво има, Дарън?

— Във вестника пише, че Пийт Дъфи може да оспори екстрадирането си обратно в Стратънбърг. Какво означава това?

Господин Маунт погледна към Тео, но предпочете лично да изясни въпроса. Тео познаваше закона по-добре от всеки друг в класната стая с изключение на господин Маунт, но нерядко отказваше да се изявява по време на дискусиите. Не желаше да го вземат за всезнайко.

— Хубав въпрос — каза господин Маунт. — Екстрадицията е законова процедура, при която човек, арестуван в една държава или щат, бива изпратен обратно в държавата или щата, където е извършено престъплението. Очевидно този човек няма да иска да се върне на мястото, където има проблеми, затова често се опитва да оспори процедурата. Кое винаги е загуба на време, защото накрая винаги го връщат обратно. Единственият случай, при който въпросът е по-неясен, е, когато в единия щат има смъртно наказание, а в другия няма. Дори тогава обаче обвиняемият губи. Проблемът е по-сериозен на

междудържавно ниво, защото Съединените щати нямат споразумение за екстрадиция с всички страни. Гледали ли сте филма „Големият влаков обир“?

Няколко ръце се вдигнаха.

— Заснет е по истинска история за влаков обир в Англия някъде през шейсетте години на двайсети век. Бандата спряла влак, превозващ много пари, и успяла да избяга. Накрая ги заловили всичките, с изключение на един, който се добрал до Бразилия, закъдето се е бил запътил и Дъфи. По онова време Бразилия нямала споразумение за екстрадиция с Обединеното кралство, затова бандитът се устроил доста добре там и британската полиция не можела да го пипне.

— Какво е станало с него после? — попита Дарън.

— Накрая го налегнала носталгия и се прибрал в Лондон. Мисля, че умрял в затвора.

— Искам да попитам нещо друго — обади се Уди. — Баща ми каза, че е нечувано човек, обвинен в убийство, да плати гаранция и да се разхожда на свобода, докато чака процеса. Пийт Дъфи някак е заобиколил това правило и вижте какво се случи. Той е богат, затова за него има по-специални условия, така ли? Според баща ми всеки друг на негово място щеше да остане в ареста и нямаше да може да избяга. Наистина не разбирам тази работа с освобождаването под гаранция.

Господин Маунт погледна към Тео.

— Ами баща ти е прав — поясни Тео. — Повечето съдии изобщо не допускат възможност за гаранция при дело за убийство. В други случаи, да кажем, присвояване, например ако си откраднал пари от шефа си — сериозно престъпление, но без насилие — адвокатът моли съдията да определи разумна гаранция. Прокурорът винаги иска висока сума, а защитата — по-ниска. Да кажем, че съдията определи гаранция от петдесет хиляди долара. Тогава обвиняемият се обръща към лицензирана фирма, която урежда такива въпроси, и ѝ плаща десет процента от сумата авансово. Тя му изготвя документа за съда, той излиза от ареста, докато чака процеса, и всички са доволни. Ако не се яви в съда, човекът от фирмата има право да го издири и да го върне.

— А как Дъфи е платил гаранцията си?

— Имал е пари. Тя е била един милион долара и той е предложил земи на тази стойност. Не искал да минава през посредник и адвокатът

му договорил сделката със съда.

— Какво е станало, след като е избягал?

— Окръгът е взел земите му. Чисто и просто.

— Ще си ги върне ли, когато се появи отново?

— Не, загубил ги е безвъзвратно. Според баща ми окръгът планира да продаде земите му и да задържи парите.

— А сега може ли да остане на свобода под гаранция?

— Не. Не и след като е нарушил условията първия път. Никой съдия не би пусал под гаранция беглец.

— Може ли пак да гледаме процеса, господин Маунт? — попита Рикардо.

Господин Маунт се усмихна и отговори:

— Ще опитаме, само толкова мога да обещаая. Но той едва ли ще бъде скоро.

— Чудя се как са го заловили — обади се Брайън.

Само да знаеше, помисли си Тео.

По време на следобедната занималня Тео помоли господин Маунт да излезе за няколко минути. Имал да изпълни някаква поръчка. Господин Маунт го изгледа подозрително, но въпреки това се съгласи. Понякога Тео си търсеше белята, но никога не би направил непростима пакост.

Намери Хулио на площадката — отново играеше футбол. Хулио се откъсна от играта и застана до Тео.

— Успя ли да намериш Боби? — попита тихо Тео.

— Да, видях се с него снощи. Предадох му каквото ми каза и той много се вкисна. Не разбира защо трябва да се намесва в процес за убийство. Има много за губене и няма да спечели нищо, пък и не му пука дали този Дъфи ще влезе в затвора, или не. Освен това наистина се тревожи за майка си.

— Сигурно.

— Знаеш ли, щеше да е по-добре изобщо да не бяха хващали Дъфи.

— Може би имаш право — отговори Тео и внезапно отново изпита вина. Но вина за какво? Беше забелязал беглец и беше постъпил правилно. — Кажете на Боби, че всичко ще бъде наред, Хулио. Той трябва да помогне на полицията.

— Може да ти дам възможност ти да му го кажеш.

— Ще го направя.

На връщане към класната стая Тео мислено се упрекна, задето се е забъркал толкова надълбоко. Беше си наврял носа в работата на други хора и сега му се искаше да не беше. Циркът на Дъфи отново щеше да завладее целия град и лошите пак щяха да имат възможност да ровят. Ако някой издадеше, че Тео и Айк са виновни за залавянето на Дъфи, играта щеше да загубее. А Боби Ескобар щеше всеки момент да изчезне.

След училище Тео се отби в правната кантора. Елза изкоментира, че миналата седмица два пъти е бил с тази риза и че ѝ е омръзнало да я вижда. Той ѝ благодари и се оттегли в кабинета си — стаичка, преди използвана като склад. Когато всички потънаха в работа, той остави Джъдж, измъкна се през задната врата и отиде с колелото си в центъра на града, където се срещна с Ейприл Финмор в сладкарница „Гъфс“ на главната улица.

Тео си поръча любимото — шоколадов сладоледен йогурт, поръсен с натрошени бисквитки „Орео“. Ейприл никога не повтаряше. Тя беше артист, творческа натура, и винаги копнееше за нещо ново. Тео не го разбираше, а тя пък не проумяваше неговите неизменни навици. Той живееше по часовник и рядко правеше нещо ново. Винеше за това родителите си. След като опита три вида йогурт, докато Тео я чакаше нетърпеливо, Ейприл най-накрая си избра ванилов с шамфъстък и мента.

Мента ли? Тео нищо не каза. Настаниха се в любимото си сепаре, където се радваха на уединение. Тя поде настъпателно:

— А сега, искам да знам защо не беше на училище в четвъртък и петък.

— Не мога да ти кажа.

— Държиш се странно, Тео. Какво става?

Ейприл беше единствената му приятелка, която умееше да пази тайна. Беше от разбито семейство с много шантаво поведение и изцепки, които биха я засрамили, ако хората научеха за тях. Затова тя още от малка се беше научила да си затваря устата. Освен това надушваше неприятностите. Ако Тео беше притеснен или уплашен, или в лошо настроение, нямаше начин Ейприл да не усети и да не попита: „Е, Тео, какво има?“. И той винаги ѝ казваше и му олекваше. Тя също споделяше с него разни неща, обикновено за семейството си,

но също за мечтите си да стане известна художничка и да живее в Париж. Повечето момчета нямаха търпение за подобни глупости, но Тео обожаваше Ейприл и беше готов винаги да я изслуша. Лапна една лъжичка, избърса със салфетката няколко трохички от бисквитите, озърна се, за да се увери, че никой не ги слуша, и каза:

— Чете ли статията за залавянето на Дъфи?

— Разбира се, това е главната новина.

— Ето какво се случи всъщност.

И той ѝ разказа всичко.

— Постъпката ти е почтена и смела. Благодарение на теб един убиец ще бъде изправен пред правосъдието. В момента, в който си го забелязал и си разбрал кой е, не си имал друг избор. Много се гордея с теб. Не се сещам за друг наш връстник, който би направил същото. Ти го залови два пъти.

— Ами ако той разбере кой съм? Само да беше видяла изражението му, когато го отвеждаха с белезници, щеше да изтръпнеш от ужас.

— Нищо няма да ти направи. Достатъчно проблеми си има. А и едва ли те е познал, защото никога не сте се срещали очи в очи. Ти си просто едно тринайсетгодишно момче, което той е зърнал за миг на летището, когато е бил в шок. Не бих се тревожила за това.

— Добре, ами Боби Ескобар? Предстои му здравата да се пържи и сигурно умира от ужас. Аз му стъжних живота.

— Но той е основният свидетел. Имай доверие на полицията, те ще се погрижат за най-важния си свидетел, нали така?

— Сигурно. Но Дъфи е близък с едни главорези, на които се натъкнах по време на първия процес. Сигурно още се навъртат наоколо.

— Може би не. Може да са офейкали заедно с Дъфи, а дори още да са тук, какво ще спечелят, ако ти навредят? Ти си само едно дете. Как ще помогнат на Дъфи в делото за убийство, ако те пребият?

— Пет пари не давам дали ще ме пребият.

— Спокойно, Тео, излишно се тревожиш.

— Добре, има и друг повод за тревога. Не е много вероятно, но размишлявам по въпроса. Да кажем, че Дъфи отиде на съд, признаят го виновен за убийство и съдебните заседатели му дадат смъртна присъда. Един ден ще го заведат в килията на смъртниците в затвора

„Дийп Рок“, ще му пъкнат игла в ръката и край, пълен мрак. Ако го екзекутират, вината донякъде ще бъде моя.

— Виж, Тео, ти винаги твърдиш, че вярваш в закона, нали?

— Разбира се.

— А съгласно закона в този щат, ако един човек бъде осъден за углавно престъпление, той заслужава смъртно наказание. Не съм съгласна, но такъв е законът. Никой няма да вини теб само защото е изпълнен законът.

Тео лапна лъжичка йогурт и се опита да се сети какво друго го притеснява. Не мислеше за нищо конкретно, когато каза:

— Значи не си привърженик на смъртното наказание?

— Не. Мисля, че е ужасно. Не ми казвай, че ти си съгласен да екзекутират хора.

— Честно казано, не знам. Татко подкрепя смъртното наказание. Мама е на твоето мнение. Двамата спорят и аз съм чувал и двете страни. Какво да правим със серийните убийци и с терористите?

— Затова има затвори — за да затваряме там лошите хора и да ги държим далече от нас.

— Значи ако докажат, че Дъфи е удушил жена си, за да получи един милион долара от застраховката, ти смяташ, че трябва да го изпратят в затвора до живот?

— Да. А според теб какво да го правят?

— Не знам. Трябва да си помисля. Но ако онези негодници ме погнат, ще бъда за смъртното наказание.

— Спокойно, Тео, излишно се притесняваш.

— Благодаря, Ейприл. Винаги се чувствам по-добре, когато поговоря с теб.

— Затова са приятелите.

— И моля те, не казвай на никого.

— Престани да се тревожиш.

Айк също не се тревожеше. Пиеше бира и слушаше стари парчета на „Мотаун“, когато Тео и Джъдж пристигнаха на задължителното посещение в понеделник следобед.

— Има ли новини? — попита Тео.

Айк пиеше и играеше покер с някакви възрастни хора — пенсионирани съдии и полицаи, дори с по-съмнителни типове, които полицията не беше заловила и никога не бяха се изправяли пред съдия. Чичо му много гордееше, че научава клюки.

— Носи се слух, че Дъфи не се противопоставя на екстрадирането. Може да се върне тук след броени дни. Положението на старото момче не е никак розово. Той е разорен и едва ли може да си позволи отново да наеме Клифърд Нанс. Сигурно няма да може да наеме никой друг талантлив адвокат. Изгубил е един милион долара от гаранцията си, а чудесната му къща в „Уейвърли Крийк“ скоро ще бъде собственост на банката.

— Кой тогава ще му стане адвокат?

— Нямам представа. Ще намери някой прегладнял адвокат, който си търси дело. Ти би ли поел такова дело, Тео, ако беше млад адвокат в нашия град? Нали казваш, че искаш да станеш прочут адвокат по наказателни дела?

— Съмнявам се. Струва ми се страшно виновен.

— Невинен е до доказване на противното. Адвокатите невинаги избират клиентите си, а повечето обвиняеми и бездруго са виновни. Някой обаче трябва да ги представлява.

— Виновен е, че е избягал. Това веднага са десет години. И адвокатът не може да направи много.

— Точно така. Имам предчувствието, че Дъфи може да поиска сделка, да договори споразумение. Признава се виновен за убийство, избягва процеса, а в замяна на това щатът се съгласява да не иска смъртно наказание. Непрекъснато се случва. Ще прекара остатъка от живота си в затвора, където му е мястото, но все пак ще остане жив.

— Много ли е лошо в затвора, Айк? — попита Тео предпазливо. Тази тема беше забранена.

Айк наклони стола си назад и вдигна крака върху бюрото. Отпи от бутилката и дълго размишлява.

— Може да се каже, Тео, че на мен ми провървя, защото не бях в ужасен затвор. Разбира се, всички затвори са лоши, защото си заключен и забравен. Аз изгубих всичко, включително семейството си. Името си, честта си, професията, самоуважението си, всичко. За такива неща размишляваш, докато си в затвора — неща, които си приемал за даденост. Беше гадно, просто гадно. Но не бях на място, където се

случват ужасни неща. Да, имаше отделни прояви на насилие, но аз нито веднъж не пострадах. Създадох си приятели. Запознах се с хора, които бяха там много по-дълго от мен и успяваха да оцелеят. Имахме работа, плащаха ни, изчетохме хиляди книги, имахме достъп до вестници и списания, гледахме телевизия, понякога стари филми, пишехме писма, спортувахме. Храната беше отвратителна, но всъщност в затвора здравето ми се подобри, защото престанах да пия и да пуша и всеки ден тичах. — Той отпи още една глътка бира и забодде поглед в стената. — Затворът, в който ще отиде Дъфи, ще бъде много по-лош, но въпреки това той би могъл да оцелее. Ако получи смъртна присъда и очаква екзекуция, ще бъде сам в килия и ще го държат заключен денонощно. С две думи, Тео, ако бях на мястото на Пийт Дъфи, щях да се моля за споразумение, за да избегна смъртната присъда. А това значи много.

— Щатът ще му предложи ли споразумение?

— Не знам и е твърде рано да правим предположения. Джек Хоугън е много добър прокурор и решението ще бъде негово.

— Наистина ми се иска да наблюдавам още един процес.

— Съжалявам, но нямаш право на глас.

Телефонът върху бюрото на Айк звънна и той погледна на дисплея кой го търси.

— Трябва да вдигна.

Два дни по-късно голямата новина се разпространи из Стратънбърг. Пийт Дъфи нямаше да оспори екстрадирането си и пътуваше към града. В късната новинарска емисия в сряда водещата новина беше пристигането на господин Дъфи — телевизионен екип го снимаше отдалече, докато той слизаше от задната седалка на кола без обозначителни знаци и се отправяше към страничния вход на ареста. Беше с белезници, явно имаше вериги и на глезените. Носеше шапка и тъмни очила и беше обграден от полицаи. Мярнаха го само за кратко, но достатъчно, за да предизвика вълнението на Тео, който гледаше новините заедно с родителите си. Времето му за лягане отдавна беше минало, но те не обърнаха внимание на часовника, за да може той да види репортажа.

Журналистката съобщи, че според неназован източник господин Дъфи ще се яви пред съда за пръв път в петък.

Тео започна да крои планове как да пропусне училище и да отиде в съдебната зала.

— Как се чувстваш, Тео? — попита майка му.

Той сви рамене — не беше сигурен как се чувства.

— Ако не беше ти, Дъфи вече щеше да е в Южна Америка на свобода. И сигурно щеше да остане на свобода до края на живота си.

От една страна, на Тео му се искаше Дъфи да беше заминал там, но от друга, се вълнуваше, че се е върнал в града и му предстои нов процес.

— Знам, че е невинен до доказване на противното, но в момента ми е трудно да го смятам за такъв. Ако беше невинен, защо избяга?

— Трудно е, защото е безспорно виновен за бягство и укриване от правосъдието — каза госпожа Буун.

— Според Айк той ще се опита да постигне споразумение — каза Тео.

— Съмнявам се — оспори твърдението на Айк господин Буун както винаги. — Защо да се съгласява на доживотна присъда без шанс да бъде пуснат предсрочно?

— За да си спаси кожата — оспори твърдението на съпруга си госпожа Буун както винаги, поне по правните въпроси. — Чака го смъртно наказание, Уудс.

— Знам.

Журналистката направи няколко крачки и поздрави дългогодишния окръжен прокурор Джак Хоугън. Помоли го да разкрие подробности около залавянето на Дъфи във Вашингтон, но Хоугън заяви, че не може да обсъжда въпроса. В продължение на няколко секунди Тео не бе в състояние да си поеме дъх.

След това тя попита какви обвинения ще бъдат отправени на Дъфи. Същите като предишния път, отговори той. Първо, в убийство. А сега, очевидно, и в бягство. Кога щеше Дъфи да се яви в съда за пръв път? Още не е решено, поясни Хоугън, но беше ясно, че премълчава нещо. Накрая момичето му благодари и материалът приключи.

— Време е за лягане — отсече госпожа Буун и Тео се затътри нагоре по стълбите, следван по петите от кучето си.

Джъдж бързо-бързо заспа под леглото, но Тео не можеше да затвори очи. По някое време през дългата и тъмна нощ му хрумна блестяща идея. Господин Маунт искаше в края на срока да му предадат реферат от десет страници. Тео се канеше да пише за процедурите, които предшестват голямо наказателно дело. Имаше най-различни важни ходове в началните етапи, докато адвокатите се боричкаха за надмощие. Спореха за гаранцията. Подаваха искания за промяна на мястото на процеса или за провеждането му в друг град. Препираха се ожесточено за доказателствата, които са допустими или недопустими пред съда. И така нататък. Повечето хора нямаха представа от огромната работа, която се вършеше във връзка с процеса много преди той да започне.

Тео щеше да обясни всичко това в реферата си. Ако господин Маунт одобрише темата, щеше да се наложи Тео да прекара много време в съда.

Колкото повече обмисляше идеята си, толкова по-блестяща му се струваше тя.

Господин Маунт хареса идеята. Тео беше толкова въодушевен от нея, че не беше възможно да я отхвърли. Това се случи в четвъртък. В петък Тео го осведоми, че трябва да бъде в залата на петнайсети за първото явяване пред съда на Пийт Дъфи след завръщането му в

Стратънбърг. А за да стане това, трябваше да бъде освободен от часа по физическо възпитание с господин Тайлър и от занималнята. Наложиха се няколко минути да поспори с господин Маунт, преди да успее да го убеди. В крайна сметка беше петък следобед, когато Тео и бездруго често се освобождаваше от занималня. Имаше астма и при нужда се възползваше от нея.

И така, в един и десет Тео и Айк седяха в съдебната зала, която жужеше превъзбудено, защото още много други любопитни хора бяха дошли да видят господин Дъфи. Тео познаваше повечето пристави и чиновници. Присъстваха обичайните отегчени адвокати, които се навъртаха в съда и не правеха почти нищо друго, освен да си придават важност. Имаше поне трима репортери и неколцина полицаи, дошли в свободното си време. На масата на защитата господин Клифърд Нанс си бърбеше с още двама адвокати. На масата на обвинението господин Джак Хоугън и екипът му четяха някакви документи, които сигурно представляваха известна трудност, ако се съдеше по свъсените им физиономии.

Отвори се врата и двама едри полицаи влязоха в съдебната зала. Зад тях беше Пийт Дъфи, облечен в оранжев гащеризон, с белезници на китките и верига на краката. Всички разговори секнаха и хората го зяпнаха невярващо. Но наистина беше той. Заловен! Богаташът със скъпи костюми и самоуверено поведение, пропаднал до най-обикновен арестант в градския затвор. Красивият и елегантен господин сега имаше вид на отрепка със зле изрусената си коса и небръснатото си лице.

Полицайте бързо свалиха белезниците му. Той разтърка китките си, докато го водеха към стол на масата на защитата. Клифърд Нанс се приведе и му каза нещо. Дъфи огледа залата с налудничав поглед, стъписан от многобройните зрители. Изглеждаше уплашен и объркан, сякаш не вярваше, че се е върнал.

На първия ред зад преградата, където седяха зрителите, Тео мярна Омар Чийп, един от хората на Дъфи.

Приставът призова за ред и всички се изправиха, когато съдия Хенри Гантри се появи от вратата в дъното на залата. Той удари чукчето си и всички седнаха. Без да губи време, съдията погледна към обвиняемия и каза:

— Приближете се, моля.

Дъфи стана и направи няколко крачки към подиума. Погледна нагоре. Съдия Гантри погледна надолу. Клифърд Нанс излезе напред и застана до клиента си.

— Вие ли сте Пийт Дъфи? — попита съдията.

— Да, аз съм.

— Добре дошли у дома.

— Благодаря.

— Господин Клифърд Нанс все още ли е вашият адвокат?

— Да.

— Обвинението към вас е същото — убийството на съпругата ви госпожа Майра Дъфи. Разбирате ли?

— Да.

— Как пледирате — виновен или невинен?

— Невинен, господин съдия.

— Освен това сте обвинен в бягство от правосъдието. Обсъдихте ли това обвинение с адвоката си?

— Да, господин съдия.

— Как ще пледирате?

— Невинен.

— Благодаря ви, можете да седнете.

Дъфи и Нанс седнаха на масата си. Съдия Гантри заяви, че иска да се действа възможно най-бързо, че няма да допусне протакане и от двете страни и че е готов да насрочи дата за процеса. Клифърд Нанс спомена възможността за изслушване по въпроса за гаранцията, но съдия Гантри го отрязва. Не, господин Дъфи щял да прекара дните и нощите преди процеса си в ареста. Нямамо възможност за освобождаване под гаранция.

Нанс, изглежда, очакваше да се случи точно това. Както и всички останали. Адвокатите сновяха напред-назад и спореха колко време им е нужно, за да се подготвят.

Тео прошепна на Айк:

— Нали каза, че този път Дъфи няма да може да си позволи да наеме Нанс?

— Всичко е възможно — отвърна шепнешком Айк. — Хората си мислят, че Дъфи е разорен, но пък той може да е скътал малко пари. Или пък Нанс се е съгласил на по-нисък хонорар, за да участва в делото. Знаем ли?

Айк често скалъпваше смахнати теории, напълно непотвърдени. Тео подозираше, че той прекалено много клюкарства с пенсионираните си приятелчета, които до един бяха доста възрастни и склонни да разсъждават, без да разполагат с факти.

Тео просто внимаваше. Беше се смъкнал на седалката и се беше привел зад човека отпред. Не искаше да среща погледа на Пийт Дъфи. Да, той беше в ареста и сигурно вече беше безвреден, но Тео искаше да стои на разстояние. Миналата събота се бяха погледнали в очите на летището във Вашингтон и Дъфи можеше да си го спомни. Разбира се, тогава Тео беше дегизиран донякъде. Беше обсъдил въпроса с Айк, но чичо му не се плашеше лесно.

Тук беше и Омар Чийп, съмнителен тип, за когото се знаеше, че се навърта край кантората на Клифърд Нанс и му върши мръсната работа. Той пък си имаше дружка — Пако. И двамата бяха гангстери.

След края на изслушването Тео можеше да избира между две неща: да яхне велосипеда си и да се върне в клас или да предложи на Айк да хапнат по един сладоледен йогурт в „Гъфс“. Знаеше, че чичо му никога не би му отказал и с удоволствие би го почерпил.

Тео си поръча обичайното — шоколадов йогурт, поръсен обилно с натрошени бисквитки „Орео“. Айк си взе малък сладолед с вкус на манго и черно кафе.

— Искам да те попитам нещо, Айк — каза Тео и налага препълнена лъжица йогурт.

— Не се и съмнявам — отвърна Айк. — Ти винаги имаш въпроси.

— Доколкото разбирам процедурата, преди процеса от двете страни се иска да представят списък на свидетелите си. Нали така?

— Да. Списъкът включва не само имената на свидетелите, а и кратко резюме на показанията им.

— Значи самоличността на Боби Ескобар ще стане известна на Дъфи и на адвокатите му. Ще научат, че обвинението разполага със свидетел, който ще каже, че е видял Дъфи да се втурва в дома си по времето, когато съпругата му е била удушена, нали така?

— Обикновено да.

— Обикновено ли? Има ли изключения от правилото?

— Така ми се струва. Доколкото си спомням от времето си в окопите, обвинението може да помоли съдията да не разкрива името на

някой свидетел, ако въпросният свидетел се нуждае от закрила. Това е последица от много от старите дела на мафията, в които основният свидетел срещу мафиотски лидер е доносник от организацията. Разкриели ли самоличността му, най-вероятно било да го намерят на дъното на някое езеро с бетонни ботуши.

— Има логика.

— Обзалагам се, че Джек Хоугън и полицията ще направят всичко по силите си да пазят в тайна самоличността на Боби до последния момент.

— И аз се надявам. Видях онзи гадняр Омар Чийп в съдебната зала. Сигурен съм, че и Пако се спотайва някъде. Ако разберат за Боби, ще стане опасно.

— Не бих се тревожил излишно, Тео. Хоугън знае, че без Боби обвинението му издиша. Нали помниш първия процес? Нямахме солидни доказателства и Дъфи щеше да бъде оправдан. Хоугън и полицията ще пазят момчето.

— Според теб трябва ли да го предупредя?

— Не, мисля, че направи достатъчно. Положението е опасно и ти трябва да стоиш настрана, ясно?

— Да, струва ми се.

Айк се пресегна и стисна китката на Тео.

— Чуй ме! — каза той със строго изражение. — Не се бъркай, ясно? Не е твоя работа.

— Е, донякъде е моя. Боби Ескобар нямаше да бъде замесен, ако не бях убедил братовчед му Хулио, че той трябва да свидетелства. И нямаше да водим този разговор, ако не бях забелязал Дъфи в метрото.

— Така е. Направи много да се стигне до тук. А сега се оттегли. Напиши си реферата. Ще наблюдаваме процеса и ще се надяваме справедливостта да възтържествува. Просто стой настрана, ясно? — Айк пусна китката му.

— Ясно — неохотно каза Тео.

— А сега е време да се връщаш в училище.

— Не трябва, Айк. Петък следобед е, а седмицата беше тежка.

— Тежка седмица. Говориш като бачкатор, който се е бърхтил четиридесет часа в някоя фабрика.

— Виж какво, Айк, дори начинаещите адвокати имат тежки седмици.

От другата страна на главната улица, през четири пресечки на изток от сладкарница „Гъфс“, се провеждаше друга среща и темата също беше процесът на Дъфи. Клифърд Нанс имаше превъзходна кантора на втория етаж на бившия най-хубав хотел в града. Всъщност господин Нанс притежаваше цялата сграда и използваше по-голямата част от нея за проспериращата си адвокатска кантора. От високите арковидни прозорци се разкриваше прекрасна гледка към улиците долу, съдебната палата и дори реката в далечината. Не че му оставаше много време да се наслаждава на гледката, нищо подобно. Той беше сред най-търсените адвокати в града.

Седеше на бюрото си, пиеше кафе и разговаряше с млад адвокат на име Брийланд, един от многобройните сътрудници, на които даваше разпореждания.

— Когато съдия Гантри прекрати първия процес и изпрати всички да си ходят, на следващата сутрин ни повика с Джек Хоугън и ни каза, че се е появил неочакван свидетел и че информацията е от съществено значение за установяването на истината. Не ми разкри името на свидетеля, нито какво евентуално ще каже той. Заряза ни в неизвестност. Готвехме се за нов процес и по някое време щяха да поискат от Джек Хоугън да разкрие имената на свидетелите. Разбира се, преди това да се случи, нашият клиент избяга от града.

— Значи още нямаме представа кой е този свидетел? — попита Брийланд.

— Никаква. Но допускам, че скоро ще разберем.

— И какво ще направим?

— Зависи кой е той и какво ще каже.

— Звучи като работа за Омар.

— Още не. Но ми напомни да го предупредя, че заплахите към свидетел на обвинението са сериозно престъпление.

— Омар го знае.

Мобилният телефон на Брийланд завибрира. Той го погледна и каза:

— Говорим за вълка... Омар е долу и иска да се видите.

— Изпрати го горе.

Омар влезе в кабинета и седна до Брийланд.

— Имам среща след десет минути, така че казвай бързо — грубо каза Нанс.

— Добре — рече Омар. — Идвам от затвора, говорих с Дъфи. Хлапето Буун беше в съда днес следобед. Не знам как така отсъства от училище, но беше там с откачения си чичо. Видях ги. Пийт също ги е видял и се кълне, че те двамата са били миналата събота на летището във Вашингтон, когато федералните са го спипали. Не проумява какво е станало. Обаче ако помните, вечерта, преди съдия Гантри да прекрати процеса, го видяхме да отива в кантора „Буун и Буун“ и да се среща със семейството, включително с хлапето и с шантавия му чичо. И на следващия ден — бум! Невалиден процес! Става нещо странно.

— Но Буун не са адвокати по наказателни дела — отбеляза Нанс. — Много добре ги познавам.

— Може би не ровят те, а само малкият — каза Омар. — Хлапето си е навряло носа в делото на Пийт и родителите му просто се опитват да го предпазят.

— Не можеш да следиш едно хлапе из града, Омар — каза Брийланд.

— То знае кой е загадъчният свидетел — каза Омар. — Главата си залагам.

Нанс и Брийланд се спогледаха.

— Бас държа, че хлапето има нещо общо и със залавянето на Пийт от федералните — продължи Омар. — Ходиха във Вашингтон седмицата, преди да го спипат.

— Кои? — попита Нанс.

— Всички осмокласници от прогимназията. На екскурзия. Цяла тумба ученици са обикаляли из Вашингтон. Може някой да е видял Пийт.

— Което повдига очевидния въпрос — каза Брийланд. — Защо Пийт Дъфи е бил във Вашингтон?

— Твърде късно е да се косим за това — отговори господин Нанс. — Недей да следиш детето, не го доближавай. Само го дръж под око.

Тео си тръгваше от училище в сряда следобед, когато приятелят му Уди го спря до стойката за велосипеди. Уди беше видимо притеснен.

— Ей, Тео, ти нали познаваш съдията в Съда за животни?

Въпросът имаше подтекст и Тео веднага се зачуди каква пакост е намислил Уди. Беше свястно хлапе, Тео го харесваше и му имаше доверие, но семейството му беше простовато, а Уди постоянно се забъркваше в неприятности или беше на крачка от тях.

— Разбира се. За какво става дума?

— Ами — каза Уди и се озърна, все едно полицията можеше да ги подслушва. — Трябва да се явя в съда утре следобед. С брат ми Еван сме обвинени в нещо.

Тео бавно слезе от колелото си, ритна стойката, за да го подпре, и попита:

— Добре. В какво сте обвинени?

— Майка ми и мъжът ѝ не знаят за това, Тео, и аз искам да не вдигаме много шум.

Майката на Уди се беше женила няколко пъти и сегашният ѝ съпруг пътуваше много. Баща му беше зидар, който живееше с новата си съпруга и с няколко малки деца. По-големият му брат си имаше неприятности със закона.

— Ако ти трябваше да се явиш пред съдията, щеше ли да кажеш на родителите си? — попита Уди.

— Не непременно — отговори Тео. За малко да добави, че винаги е добре да кажеш на родителите си, но самият той често пазеше тайни от своите. — Какво се е случило?

— Чувал ли си за припадащи кози?

— За припадащи кози ли?

— Да, за припадащи кози.

— Никога не съм чувал.

— Ами тя е дълга история.

Следващия следобед Тео беше с Уди и Еван в малката тясна зала на приземния етаж в съдебната палата на Стратънбърг и чакаше съдия Йек да заеме мястото си и да призове към ред в залата. Седяха на сгъваеми столове около сгъваема маса, а няколкото момчета зад тях, включително Чейс, Арън и Брандън, бяха дошли от любопитство. От другата страна на пътеката седеше гневен мъж на име Марвин Туийл. Беше фермер, облечен с работните си дрехи — избелял дочен гащеризон, карирана риза и ботуши със стоманен връх и кални токове. Зад него имаше няколко души, част от обичайните посетители на Съда за животни, които се опитваха да спасят кучетата без каишки, заловени от доста агресивната служба за контрол над безпризорните животни.

В четири следобед съдия Йек се показа от вратата в дъното и зае мястото си на съдийската маса. Както обикновено, беше облечен с джинси, каубойски ботуши и старо спортно сако. И пак както обикновено, изглеждаше отегчен от работата си. Той беше най-нископоставеният съдия в града, всъщност беше единственият съдия, който заемаше тази нещатна длъжност. Съдът за животни не се ползваше с голямо уважение. Тео обаче го обичаше, защото правилата тук бяха малко и не беше необходимо присъствието на адвокати. Всеки, включително тринайсетгодишно момче, което се мисли за адвокат, можеше да се яви от името на клиент.

— Здравсти, Тео — поздрави го съдия Йек. — Как са вашите?

— Добре са, благодаря, господин съдия.

Йек погледна лист хартия и каза:

— Така, първото дело е „Марвин Туийл срещу Еван Ламбърт“.

— Погледна към фермера и попита: — Вие ли сте господин Туийл?

Той се изправи и отговори:

— Да, господин съдия.

— Добре дошли в Съда за животни. Не е нужно да ставате. Тук всичко е неформално.

Господин Туийл кимна смутено и седна. Беше видимо напрегнат и се чувстваше неловко. Съдия Йек погледна Тео.

— Предполагам, че ти представляваш братята Ламбърт.

— Да, господин съдия.

— Добре. Господин Туийл, вие сте ищецът, така че започнете пръв.

— Ами, господин съдия, трябва ли ми адвокат? Ако те имат, трябва ли да имам и аз?

— Не, господине, не и в този съд. А и Теодор Буун не е истински адвокат, още не. По-скоро е правен съветник.

— Трябва ли ми правен съветник като него?

— Не, господине, със сигурност не. Запознайте ни със случая.

Доволен и много по-спокоен, господин Туийл заразказва:

— Ами, господин съдия, имам малка ферма, южно от града и отглеждам няколко породи кози, които някои хора харесват за домашни любимци. Други ги отглеждат заради месото и кашмирената вълна. Не са типични кози. По-дребни са и изискват по-малко грижи. Наричат се миотонични кози, защото имат специфично мускулно заболяване, известно като „миотония конгенита“. Само толкова ми е известно по научната страна на въпроса, но една от проявите на болестта е, че мускулите им се схващат, когато изпаднат в паника, и тогава се сковават и падат с изпружени крака. Затова им казват припадащи кози. Всъщност не припадат истински, в съзнание са, но остават в това състояние десетина секунди. След това се изправят и всичко е наред. Просто увреждане на мускулите, не е свързано с мозъка или нещо подобно.

— Припадащи кози? — попита съдия Йек.

— Да, господин съдия. Доста са известни в света на козите.

— Е, извинете. И какво е оплакването ви?

Господин Туийл изгледа гневно Уди и Еван и продължи:

— Ами късно в понеделник следобед бях вкъщи и четях вестник, когато жена ми дойде и каза, че в кошарата на козите става нещо. Тя се намира на стотина метра зад къщата и аз се запътих натам. Когато се приближих, чух смях. Някой беше проникнал в имота ми, затова влязох в бараката за инструменти и грабнах пушката. Когато се приближих до кошарата, видях тези две момчета да дразнят животните ми. Наблюдавах ги няколко минути. Едното беше в единия край, а другото се беше облегнало на оградата и снимаше видео. Едното момче — не ги различавам — изскачаше иззад коритото за вода, пляскаше силно с ръце, крещеше на козите ми и после се кикотеше, когато те припадаха. Щом козите се изправяха, бягаха от него, а той ги гонеше и крещеше като идиот, докато приклещеше няколко, нападнаше ги отново и се кикотеше, когато те припадаха.

Съдия Йек изглеждаше развеселен. Погледна към Тео и попита:
— Имаме ли това видео?

Тео кимна.

— Колко кози има в кошарата? — попита съдия Йек.

— Единайсет.

— Продължете, моля.

— После, и това вече наистина ме вбеси и положението стана сериозно, едно от момчетата запали пиратка и я хвърли към козите. Бум! Всички единайсет кози се строполиха, изпружили крака като мъртви. Момчетата си плюха на петите, но аз ги погнах. Видяха пушката ми и разбраха, че това е краят на забавленията. Имат късмет, че не ги застрелях.

— Козите изправиха ли се? — попита съдия Йек.

— Да, господин съдия, но ето неприятната част. Около един час след като прогоних момчетата и след като намерих имената и адреса им, се върнах в кошарата да проверя какво е положението. И тогава видях, че Беки е мъртва.

— Коя е Беки?

Господин Туийл взе две увеличени снимки. Подаде едната на съдията, а другата — на Тео. На снимката се виждаше бяла коза, полегнала на една страна — или припаднала, или мъртва.

— Това е Беки — каза господин Туийл и гласът му изведнъж потрепери.

Погледнаха го — очите му бяха насълзени.

— На каква възраст е Беки? — попита съдия Йек.

— Беше на четири, господин съдия. Присъствах на раждането ѝ. Тя е може би най-сладката козичка, която съм имал. — Мъжът изтри очи с опакото на дланта си и продължи с още по-слаб глас: — Беше съвсем здрава. Държах я, защото беше добро разплодно животно. А вече я няма.

— Обвинявате Уди и Еван Ламбърт, че са убили козата ви, така ли? — попита съдия Йек.

— Тя си беше съвсем добре, когато те се появиха. Аз не карам козите си да припаднат. Някои хора сигурно го правят за забавление, но не и аз. Тези момчета отначало подплашиха козите ми до смърт, а после пиратката страшно ги разстрои. Да, господин съдия, мисля, че те убиха Беки.

— Колко струва козата?

— Пазарната ѝ цена е четиристотин долара, но за мен тя беше много по-скъпа, защото беше добро разплодно животно.

Господин Туийл вече се съвземаше.

Съдия Йек дълго мълча и накрая попита:

— Нещо друго, господин Туийл?

Той поклати глава.

— Тео.

Тео, който цяла нощ беше премислял аргументите си, а и през деня те не му излизаха от главата, започна с излагане на очевидните факти:

— Господин съдия, разбира се, клиентите ми са постъпили лошо. Имотът не е техен. Те несъмнено са били в нарушение и трябва да понесат наказание. Но не са действали предумишлено с цел да тормозят животните. Припадащите кози са известни тъкмо с това — те припадат. Господин Туийл току-що каза, че много собственици карат козите си да припадат просто за забавление. Проверете онлайн, вижте в Ютюб. Има десетки клипчета на хора, които притежават такива кози, които им крещат, показват се изневиделица с големи чадъри и така нататък, за да уплашат козите и те да направят каквото се очаква от тях — да припаднат! Това е.

— Само че клиентите ти не са собственици на козите — прекъсна го съдия Йек.

— Не, господин съдия, разбира се, че не са. Пак повтарям, не е трябвало да ходят там.

— И са заснели видео?

— Да, господине.

— Сигурно за да го качат в Ютюб.

— Да, господине.

— Носиш ли го?

— Да, господин съдия.

— Добре. Да го пуснем.

Тео знаеше, че клипът ще бъде показан, и се беше подготвил. Беше адски смешен и той смяташе да го използва с такава цел. Малко хумор, за да размекне съдия Йек и да покаже, че е безвредно да предизвикаш припадък на коза.

Свърза лаптопа си с по-големия монитор на сгъваемата масичка до съдия Йек, включи го и пусна клипа. Всички в съдебната зала вече се бяха приближили към масичката.

Какво се видя на екрана? Кошара с навес; стадо от единайсет дребни кози — някои черни, други бели, всички с големи изпъкнали очи — които просто си се мотаят. Изведнъж Еван Ламбърт изскача иззад коритото за вода, крещейки и размахвайки ръце. С викове връхлита стреснатите, нищо неподозиращи животни. Краката на няколко кози се сковават и те рухват на земята, други се разбягат, когато Еван ги погва, все още крещейки през смях като безумец. Избира си една коза и я преследва, докато тя решава, че сигурно ще е по-безопасно просто да припадне, и се катурва. Други се изправят и неистово бляят една срещу друга. Еван продължава да ги тормози, а зад камерата се чува необузданият смях на Уди.

Наистина беше смешно и повечето хора в съдебната зала прихнаха. Особено Уди, Еван, Чейс, Арън и Брандън, които изпокапаха от смях. Адвокатът Тео успя да запази сериозно изражение отчасти защото вече много пъти беше гледал видеото. Съдия Йек се забавляваше. Господин Туийл — не.

Следва миг на затишие в кошарата. Козите — вече всички на крак — се скупчват на едно място, сякаш търсят сигурност, докато Еван вади нещо от джоба си. Пиратка. Ухилва се широко срещу обектива, запалва я, хвърля я близо до разтревоженото стадо, чува се силен пукот и единайсетте животни се строполяват на земята с щръкнали като пръчки къси крачета. Еван се превива от кикот. Отново се чува смехът на Уди. Край на видеото.

Всички се отдръпнаха назад на местата си. Съдия Йек изчака залата да утихне и си пое дълбоко въздух.

— Продължи, Тео — каза той накрая.

— Бих искал Еван Ламбърт да направи изявление — каза Тео.

— Много добре.

Еван изпъна гръб и се прокашля. Беше на петнайсет, но не по-висок от по-малкия си брат. Веселието се беше изпарило и Еван беше доста неуверен.

— Господин съдия, както каза Тео, не трябваше да ходим там. Идеята беше моя. Миналата седмица гледах едно видео в Ютуб, затова с Уди започнахме да търсим припадащи кози. Проверихме в „Жълтите

страници“ и намерихме ферми за кози, после открихме тази на господин Туийл. Искахме само да видим дали козите наистина припадат. Нали знаете — не бива да вярваш на всичко в интернет. Така че, просто се забавлявахме. Това е.

— Качихте ли видеото онлайн? — попита съдия Йек.

— Не. Господин Туийл ни предупреди, че ще ни застреля, ако го качим.

— И ще го направя! — изръмжа фермерът от няма и три метра.

— Достатъчно — предупреди съдия Йек. — Тео.

— Господин съдия, бих искал клиентът ми Уди Ламбърт също да направи изявление.

Уди се държа по-наперено от брат си и всъщност не се разкайваше искрено. Тео го беше предупредил, че дръзките приказки ще навредят на каузата им. Няколко пъти го беше посъветвал: дръж се така, все едно искрено съжаляваш.

— Ами, да, наистина съжаляваме. Не искахме да навредим на никого, нито пък на козите. Господин съдия, знаете ли, че в Тенеси всяка година има празник на припадащите кози? Кълна се. Хората водят козите си там и цели три дни ги карат да припадат. Мисля дори, че раздават награди. Така че постъпката ни не е толкова лоша. Но съм съгласен, че сбъркахме.

— Ами Беки? — попита съдията.

— Коя?

— Мъртвата коза.

— А, тя ли — отговори Уди. — Вижте, господин съдия, когато си тръгнахме, след като си поговорихме дълго с господин Туийл, всички кози си бяха живи и здрави. Не сме убили никоя. Ако някое животно е умряло по-късно, не виждам защо трябва да обвиняват нас.

— Докарайте й инфаркт — каза господин Туийл. — С абсолютна сигурност.

— Няма друг начин да бъде доказано това, господин съдия — намеси се Тео, — освен с аутопсия. Това е единственият начин да бъде установена причината за смъртта на животното.

— Искаш да се направи аутопсия на коза? — попита съдия Йек, извил вежди максимално нагоре.

— Не съм казал това, господин съдия. Аутопсията би струвала повече от козата.

Съдия Йек почеса брадата си и, изглежда, потъна в дълбок размисъл. След кратка пауза каза:

— Трябва да признаеш, Тео, че положението е доста подозрително. Козите са си били добре, преди пиратката да ги стресне и те да се строполят на земята.

— Само са припаднали, господин съдия, после са се изправили и са забравили случилото се.

— Откъде знаеш, че са го забравили?

— Ами, да, всъщност не знам.

— Внимавай какво казваш, Тео — назидателно го посъветва съдия Йек. — Адвокатите нерядко преувеличават аргументите си.

— Извинете, господин съдия, но обвинението към клиентите ми, че са убили коза, също е прекалено. Във вашия съд убийството на селскостопанско животно е престъпление, което се наказва с до пет години затвор. Наистина ли мислите, че Уди и Еван заслужават пет години затвор?

Уди го изгледа ядосано: *Трябваше ли да повдигаш въпроса?*

А в погледа на Еван прочете: *Браво бе, страхотен адвокат си!*

Съдия Йек погледна към господин Туийл и го попита:

— Искате ли тези момчета да влязат в затвора?

— И още как! — изстреля господин Туийл в отговор.

Съдия Йек погледна към братята Ламбърт и попита:

— Родителите ви знаят ли за това?

И двамата поклатиха енергично глава. Не.

— Не искаме родителите ни да научат — каза Еван. — Имат си достатъчно проблеми.

Съдия Йек си нахвърли някакви бележки. Залата притихна, сякаш всички бяха затаили дъх. Тео беше идвал тук много пъти и знаеше, че съдията търси компромисно решение и че ще оцени, ако някой му помогне.

— Господин съдия, ако нямате нищо против, може ли да предложи решение? — обади се той.

— Разбира се, Тео.

— Струва ми се крайно да говорим за затвор. Клиентите ми са ученици и няма да има никаква полза от престоя им в затвора. А тъй като родителите им не са замесени и нямат пари да платят глоба за

навлизането в частен имот, клиентите ми биха могли да бъдат осъдени на няколко часа работа във фермата на господин Туийл.

— Не ги искам във фермата си — изломоти господин Туийл. — Козите ми ще пострадат необратимо.

Тео погледна към Уди и той се изправи, както беше инструктиран.

— Господин Туийл, с брат ми много съжаляваме за случилото се. Нямахме право да влизаме в имота ви и си даваме сметка за това. Просто се забавлявахме, не искахме да навредим. Поднасяме извиненията си и сме готови да направим каквото поискате, за да ви компенсираме.

Искрените извинения имаха голяма тежест в съдебната зала на съдия Йек.

Господин Туийл беше добродушен човек с голямо сърце. Как ще гледаш припадащи кози, ако не гледаш великодушно на света? Изражението му обаче остана строго, а очите му — забодени в пода. Уди седна.

Съдия Йек погледна господин Туийл и попита:

— Колко голяма е фермата ви?

— Двеста акра.

— Аз съм отраснал във ферма и знам, че все има храсти за сечене, дърва за цепене. Със сигурност ще намерите някаква работа на тези момчета, нещо за вършене далече от кошарата на козите.

Господин Туийл закима и почти се усмихна, сякаш се беше сетил за неприятна работа във фермата, отлагана с години.

— Да, струва ми се.

— Ето какво ще направим — отсече съдия Йек. — Обявявам и двамата за виновни за незаконно проникване в частен имот, но това няма да бъде отразено в съдебния архив. И тъй като нямате пари, не присъждам глоба. Осъждам ви на по двайсет часа труд във фермата на господин Туийл през следващия месец. Ако не се явите или не изпълните каквото ви каже, ще се видим отново тук и тогава няма да съм в добро настроение. И да не сте припарили до козите. Съгласен ли сте, господин Туийл?

— Да, струва ми се.

— Въпроси, Тео?

— Не, господин съдия.

— Много добре. Следващото дело.

ВТОРА ЧАСТ ВТОРИЯТ ПРОЦЕС

Когато Тео се събуди в понеделник сутринта, дъждът барабанеше по прозореца на стаята му и се чуваха гръмотевици. Навън беше тъмно, прекалено тъмно за ставане, но той и бездруго почти не беше мигнал. Взираше се в тавана, потънал в тежки мисли, когато усети нещо да се раздвижва до леглото му.

— Добре — каза и се отмести, за да може Джъдж да се качи в леглото.

Кучето не обичаше гръмотевиците и се чувстваше в по-голяма безопасност под завивките, а не под леглото.

Как щеше лошото време да се отрази на процеса? Тео не беше сигурен. Може би щеше да прогони част от зрителите, но едва ли. Съдебната зала щеше да е претъпкана. Градът не говореше за почти нищо друго, откакто Пийт Дъфи беше заловен във Вашингтон.

Щеше ли Тео да присъства в съдебната зала? Ето това беше големият въпрос. Господин Маунт беше попитал директорката, госпожа Гладуел, дали класът му може да присъства на откриването на процеса точно както предишния път, но молбата му беше отхвърлена. Момчетата имали и други занятия, и други задължения, затова не било редно неговият час да погълне толкова много време, и то извън училище. Тео и господин Маунт здравата се ядосаха, но не можеха да направят нищо.

Вторият процес на Пийт Дъфи щеше да бъде по-голям от първия. Защо госпожа Гладуел отказваше да го проумее? Момчетата щяха да научат много повече в съдебната зала, отколкото ако останеха да се мъчат с испански или химия. След като се разбра, че няма да могат да отидат групово, Тео започна да крои планове сам да се измъкне от училище. Позачуди се дали отново да не се престори на болен, и то не с обичайната раздираща кашлица или стомашно разстройство, или температура, повишена със затоплена на радиатора кърпа, която притискаше към челото си. Нищо от това нямаше да свърши работа най-вече защото родителите му често бяха виждали тези номера. Провери в интернет какви са симптомите на грипа, на ангина, на

коклюша, дори на апандисита, но си даваше сметка, че това са твърде сериозни заболявания, за да ги симулира. Освен това майка му щеше да настоява да не мърда от леглото няколко дни. Хрумна му да се примили на съдия Хенри Гантри, негов верен съюзник, и да се опита да го убеди, че трябва на всяка цена да бъде в съдебната зала. Сигурно можеше да бъде полезен някак. Поговори с Айк за план, според който той го измъкна от училище уж за да отидат на погребение, но си спомни, че и този номер вече беше използван. Накрая убеди господин Маунт да се намеси и да напише молба Тео да бъде изпратен да наблюдава първия ден от съдебния процес, за да докладва всичко в часа им по „Държава и право“. Госпожа Гладуел неохотно даде съгласие, но само ако родителите на Тео са съгласни.

И тук удариха на камък. Родителите му смятаха, че той вече е пропуснал много от училище. Обикновено бяха на различно мнение: единият казваше „да“, другият казваше „не“ и обратно. Този път обаче останаха единен фронт и засега Тео не беше успял да ги победи. Не можеше да си представи, че ще изпусне процеса.

Спря да вали и небето започна да се прояснява. Той си взе душ, облече се, изми си зъбите, огледа дебелиите си шини и накрая слезе до кухнята за последното сражение. Родителите му бяха на масата — пиеха кафе и четяха вестника. Баща му беше облечен с обичайния тъмен костюм. Майка му още беше по пижама и халат. Във въздуха се усещаше напрежение. Казаха си „добро утро“, Тео седна на стола и зачака. Те сякаш не го забелязваха.

След няколко неловки минути майка му попита:

— Няма ли да закусваш, Тео?

— Не — отговори той рязко.

— И защо?

— Правя гладна стачка.

Баща му сви рамене, изгледа го с бегла усмивка и отново се вгълби във вестника. Ами гладувай колкото искаш, синко.

— И защо правиш гладна стачка? — попита майка му.

— Защото не сте честни с мен, а аз не обичам несправедливостта.

— Вече водихме този разговор — каза баща му, без да откъсва очи от вестника.

Тео нерядко се изумяваше от времето, което родителите му отделят на местния вестник. Наистина ли в Стратънбърг имаше толкова интересни новини?

— Несправедливост е много силна дума, Теди — отбеляза майка му.

— Престани да ме наричаш Теди. Вече съм голям за това.

Думите му прозвучаха прекалено остро и майка му го изгледа с тъжен поглед. Баща му го стрелна строго с очи. Минаха още няколко напрегнати минути, докато Тео въртеше палци, а Джъдж гледаше нагоре, очевидно гладен.

Баща му отгърна страницата и най-накрая попита:

— Колко ще продължи тази гладна стачка?

— До края на процеса.

— Ами Джъдж? Обсъдил ли си го с него?

— Да, говорихме надълго и нашироко — отговори Тео. — Той предпочита да не участва.

— Радвам се да го чуя. — Баща му смъкна вестника и погледна към Тео. — Дай да изясним нещо. Довечера отиваме в „Робилио“ — любимия ти италиански ресторант. Аз сигурно ще си поръчам или спагети с кюфтенца, или равиоли със спанак и телешко, след като хапнем моцарела с печени домати, разбира се. Майка ти вероятно ще си поръча капелини с морски дарове и може би патладжан на грил. Ще ни поднесат и кошничка с прочутия им чеснов хляб. Може дори да си вземем страхотното им тирамису за десерт. А ти през цялото време ще седиш и ще ни гледаш как се храним, ще усещаш уханието на чесновото хлебче, ще гледаш подносите с вкусна храна, които келнерите ни носят, и само ще отпиваш от водата си. Това ли се опитваш да кажеш, Тео?

Тео изведнъж прегладня. Устата му се напълни със слюнка. Коремът му се сви. Почти усещаше вкусните ухания, които го връхлитаха всеки понеделник, щом прекрачеше прага на „Робилио“. Но успя да каже:

— Точно така.

— Не ставай глупав, Тео — намеси се майка му.

— Помисли си колко пари ще спестим — каза баща му. — В „Робилио“ водата с лед е безплатна. И пари за обяд няма да му даваме.

Джъдж вдигна лапа и задраска по крака на Тео, сякаш за да го подсети: Ей, приятел, аз не съм на гладна стачка.

Тео бавно се надигна и отвори хладилника. Взе бутилка пълномаслено мляко — нито той, нито Джъдж обичаха обезмаслено — и извади кутията с корнфлейкс от бюфета. Докато сипваше в купичка, забеляза нещо важно. Баща му беше смъкнал вестника си съвсем леко, колкото да срещне очите на майка му и да ѝ се усмихне лукаво.

Действаха задкулисно. Играеха му номера.

Тео остави купата на пода и се върна на масата, примрял от глад. Бяха се смълчали прекалено, затова той реши да подеме друг сериозен разговор. Нямаше нищо за губене.

— Пак ви казвам, не виждам нищо лошо да ми позволите да гледам първия ден в съда. И двамата знаете, че това е най-големият процес в историята на Стратънбърг, вероятно най-сериозният, който ще видим някога, затова не е честно да ме карате да го пропусна. Мисля, че съм донякъде свързан със случая, защото ако не бях аз, изобщо нямаше да има процес. Пит Дъфи щеше да е в Южна Америка и полицията никога нямаше да го намери. Човек, обвинен в убийство, на свобода. Но благодарение на мен, на моята наблюдателност и на невероятната ми способност да разпознавам бегълци — не веднъж, а цели два пъти — хората и този град и в окръг Стратън ще видят съдебната ни система в действие. Благодарение на мен. Освен това знам за този случай повече от всеки друг. Аз намерих Боби Ескобар, основния свидетел на обвинението. — Гърлото му се стегна и за секунди гласът му затрепери. Но той не възнамеряваше да им достави удоволствието да го видят как се пречупва. — Просто не е честно. Само това искам да ви кажа. Според мен наистина трябва да размислите.

Тео склучи ръце върху масата. Двамата бяха потънали във вестниците си и като че не го слушаха. Накрая майка му каза:

— Уудс, според теб трябва ли да размислим?

— Нямам нищо против.

Тя вдигна очи към Тео и го удостои с една от онези широки майчински усмивки, които пръскаха топлина и щастие.

— Добре, Тео, размислихме. Но само днес, споразумяхме ли се?

Тео беше на седмото небе, но запази достатъчно самообладание, за да не се съгласява на никакво споразумение. Знаеше, че и по-нататък

през седмицата ще отиде в съдебната зала, когато Боби Ескобар дава показания, но още не беше измислил как да го постигне. Скочи на крака, прегърна майка си, благодари десетина пъти и отиде да вземе кутията с корнфлейкс.

— Край на гладната стачка, така ли? — попита баща му.

— Така — отговори Тео.

Беше успял. Никога досега не беше прибягвал до заплаха, че ще гладува, за да изнудва родителите си, но току-що беше добавил и този номер в торбата си с хитрини. Едно от големите предимства на това да е единствено дете беше, че не се налагаше родителите му да измислят глупави правила, които другите деца да спазват. Те можеха да си позволят да са по-гъвкави, а пък Тео умееше да ги обработва.

В осем и половина Тео седеше на бюрото си в класната стая на господин Маунт, наблюдаваше как минутната стрелка бавно се придвижва по кръга и чакаше първия за деня звънец. Беше пристигнал рано и безуспешно се беше опитал да убеди господин Маунт да се отпрати незабавно към кабинета на госпожа Гладуел и да настоява Теодор Буун да бъде освободен от часа на класния, за да се втурне към съдебната палата, където залата със сигурност вече беше претърпана. Господин Маунт беше на мнение, че достатъчно е обезпокоил госпожа Гладуел. Потърпи, Тео.

Звънецът най-сетне прозвуча и класът се успокои. Арън вдигна ръка и каза:

— Според мен не е честно Тео да гледа процеса днес, а ние не. Какви са тия привилегии?

Господин Маунт не беше в настроение за спорове.

— Няма никакви привилегии, Арън — отговори той. — Тео ще наблюдава процеса днес и утре ще представи резюме в часа по „Държава и право“. Ако не ти харесва, довечера можеш да напишеш доклад от три страници относно презумпцията за невинност и утре да ни го прочетеш.

Така коментарите и въпросите на Арън секнаха.

— Тео, можеш да тръгваш. Пропускът ти е при госпожица Глория.

Уди и още двама клоуни задюдюкаха и засъскаха, докато Тео изхвърчаше от стаята. Госпожица Глория работеше на рецепцията и си въобразяваше, че контролира цялото училище. Работата ѝ беше неблагоприятна — трябваше да се занимава с болни ученици и със здрави ученици, които се преструват на болни, с ядосани родители, с преуморени учители и със строг началник (госпожа Гладуел), изобщо с най-различни стресирани хора, но въпреки това тя съумяваше да задържи усмивката на лицето си. Тео два пъти ѝ беше давал безплатни правни съвети и с радост би го направил отново, защото госпожица Глория имаше властта да го пуска да се измъква тайно от училище. Тя

можеше да му потрябва по-късно през седмицата, но днес поне имаше официално разрешение за ранното си излизане. Подаде му официален пропуск, който щеше да го предпази от досадните инспектори, които често обикаляха града и търсеха избягали от училище деца. Два пъти бяха заловили Тео, но той и двата пъти беше успял да избегне неприятностите. Яхна колелото си и отпраши към центъра на града. Процесът щеше да започне точно в девет, а съдия Гантри държеше на строга дисциплина в съдебната си зала. Тео не се съмняваше, че всички места ще бъдат заети. Два телевизионни екипа бяха поставили камерите си пред съдебната палата и наоколо им се беше събрала малка тълпа. Тео спря доста далече от тях и привърза колелото си към една стойка. Влезе през страничен вход и хукна нагоре по тясно стълбище, което използваша рядко. Поздрави чиновничка в един кабинет, където пазеха нотариалните актове, но без да забавя ход. Закриволичи между няколко по-малки кабинета, размени две-три думи с друг чиновник и намери тъмен коридор, който водеше до стаичката, където щяха да заседават съдебните заседатели. Отвори следващата по-голяма врата със затаен дъх и надникна в залата. Както можеше да се очаква, там вече се беше събрала навалица, която жужеше в напрегнато очакване. Айк му махна и Тео успя да се настани на тясното място до чичо си. Седяха на третия ред зад масата на господин Джак Хоугън и екипа му от прокурори, които се подготвяха за началото на процеса.

В другия край на залата Пийт Дъфи седеше на масата на защитата заедно с Клифърд Нанс и още един адвокат. За краткото време, което бе прекарал в ареста, изрусената му коса беше възвърнала нормалния си цвят — черна, но много по-прошарена от предишния път. Носеше тъмен костюм, бяла риза и вратовръзка и като нищо можеше да мине за поредния адвокат.

— Някакви проблеми? — попита Айк.

— Не. Нашите промениха решението си днес сутринта.

— Не се учудвам.

— Ти ли говори с тях?

Айк се усмихна и не каза нищо. Тео подозираше, че чичо му се е обадил на родителите му късно вечерта и ги е убедил да го пуснат да отиде в съда.

Точно в девет часа според големия часовник на стената над мястото на съдията приставът се изправи и се провикна:

— Станете!

Всички се изправиха, а неколцина закъснели се стрелнаха към малкото свободни места. Съдия Гантри влезе през вратата зад съдийската маса и приставът продължи:

— Дами и господа, обявявам заседанието на Десети окръжен наказателен съд за открито. Съдия по настоящото дело ще бъде почитаемият Хенри Гантри. Заинтересованите страни да представят своите становища. И нека Бог да благослови този съд.

Съдия Гантри с развята дълга черна роба зае мястото си върху подиума и каза:

— Седнете, моля.

Тео се огледа. Вече нямаше нито едно празно място, включително на балкона, където се бяха настанили съучениците му по време на първия процес.

Този процес беше различен. По време на първото дело в града цареше усещането, че Пийт Дъфи е убил съпругата си, но обвинението трудно ще го докаже. Очакваха прочутият му адвокат Клифърд Нанс да намери пробойни в обвинението и да предизвика достатъчно съмнение, за да бъде освободен клиентът му. Сега обаче, в началото на новия процес, хората бяха дълбоко убедени, че Дъфи е извършил убийството и го очаква смъртна присъда. Всички знаеха, че е избягал. Няма как, трябваше да е виновен! Дори Тео, който силно вярваше в презумпцията за невинност, не можеше да се принуди да гледа на Дъфи като на невинен човек.

Според чичо му, Клифърд Нанс храбро се беше опитал да договори споразумение с Джак Хоугън, за да може Дъфи да се признае за виновен за убийство и бягство и да получи двайсетгодишна присъда. Той беше на четиридесет и девет години и ако оцелееше в затвора, може би щеше да поживее няколко години като свободен човек. Според Айк Хоугън нямаше да се огъне. Най-доброто му предложение би било доживотна присъда без право на замяна. Дъфи щеше да умре в затвора по един или друг начин. Айк смяташе, че Дъфи трябва да приеме предложението. Твърдеше, че има голяма разлика между това да лежиш с доживотна присъда и да живееш сред обикновените затворници.

Съдия Гантри нареди на пристава да въведе съдебните заседатели. Отвори се страничната врата и залата притихна, докато съдебните заседатели влизаха един след друг. Бяха избрани предишната седмица на закрито заседание. Бяха четиринайсет-дванайсет редовни заседатели и двама резервни, в случай че някой се разболее или се наложи да бъде освободен. Всички ги наблюдаваха внимателно, докато заемаха местата си. Стратънбърг беше малък град, само със седемдесет и пет хиляди жители, и според Тео почти всички се познаваха помежду си. Но той не познаваше никой от журито. Айк каза, че познава номер шест — привлекателна жена на средна възраст, служителка в банка в центъра на града. И никой друг освен нея.

Съдия Гантри отдели няколко минути да разпита заседателите. Тревожеше го вероятността от неправомерни контакти. Дали някой е разговарял с тях относно делото? И така нататък. Съдиите винаги го правеха, а съдебните заседатели винаги отговаряха отрицателно. Този случай обаче беше различен. Пийт Дъфи разполагаше с пари — макар че никой не знаеше колко в момента след всичко, което беше надробил. С оглед на отчайващото му положение от него можеха да се очакват мръсни номера.

Джак Хоугън се изправи и се приближи към съдебните заседатели. Беше висок и строен мъж, който всеки ден се обличаше с еднакви черни костюми. Беше опитен прокурор и се ползваше с огромно уважение. Тео много пъти го беше наблюдавал в съда. Започна с вежлив поздрав:

— Добро утро, госпожи и господа съдебни заседатели.

Представи се и помоли членовете на екипа си да се изправят. Хоугън не се отличаваше с външен блясък, но успя да стопи ледовете и да помогне на съдебните заседатели да се отпуснат. Обясни, че работата му е просто да представи фактите и да ги остави те да вземат решение.

А какви бяха фактите: Майра Дъфи, четиридесет и шест годишна, беше удушена в дневната на дома си край голф игрището в „Уейвърли Крик“. Голфът беше важна подробност от това дело. По това време съпругът ѝ, обвиняемият Пийт Дъфи, играел голф сам, както правел често. Хоугън се приближи към масата си, натисна клавиш на един лаптоп и на големия екран точно срещу съдебните заседатели се появи голяма цветна снимка на Майра Дъфи. Беше

красива жена, майка на двама прекрасни младежи. Следващата снимка беше от местопрестъплението: Майра Дъфи лежеше на килима в дневната на просторна къща. Нямаше кръв, нямаше признаци на борба, просто една добре облечена жена, наглед заспала. Причината за смъртта беше удушаване. Последва въздушна снимка на голямата модерна къща, разположена в сенчест парцел, непосредствено до шестия феървей. С помощта на снимки и диаграми Хоугън преведе съдебните заседатели през събитията през онази ужасна сутрин. В единайсет и десет Пийт Дъфи започнал играта си на северното игрище с намерението да изиграе единайсет дупки. Бил сам, в което нямало нищо необичайно. Бил сериозен голфър, който обичал да играе сам. Денят бил хладен и мрачен, игрището било на практика безлюдно. Избрал идеалното време за идеалното престъпление.

В този момент Джек Хоугън заговори за мотива. Пийт Дъфи се занимавал с недвижими имоти и спечелил много пари, но пазарът се сринал и тогава той натрупал доста дългове. Някои банки го притискали. Трябвали му пари в брой. Майра имала застраховка „Живот“ за един милион долара, чийто бенефициент бил съпругът ѝ.

Съдебните заседатели поглъщаха всяка драматична дума, изречена от Джек Хоугън.

— Мотивът е чисто и просто пари. Един милион долара, платими на Пийт Дъфи, в случай че съпругата му умре.

Отново към фактите: по времето на смъртта си Майра се подготвяла за обяд със сестра си в града. Входната врата била леко открената. Алармата била изключена. Времето на смъртта беше определено като приблизително единайсет и четиридесет и пет. С помощта на чертеж Хоугън обясни, че Пийт Дъфи се намирал някъде между четвъртата или петата дупка на северното игрище, на около осем минути път с количка за голф от дома им.

Прокурорът замълча и се приближи към съдебните заседатели.

— В този момент Пийт Дъфи напуснал северното игрище и бързо отпрашил с количката. Крайната цел била къщата му. Пристигнал към единайсет и четиридесет и паркирал близо до задния двор. Господин Дъфи е десничар, затова като всички играчи десничари носел ръкавица на лявата си ръка. Доста износена ръкавица. Но когато влязъл в къщата си през задния вход, той направил нещо странно. Бързо надянал ръкавица и на дясната си ръка. Две ръце, две ръкавици

— никога няма да видите подобно нещо на голф игрище. Влязъл вътре, нападнал съпругата си и след като тя издъхнала, обиколил къщата на бегом, отварял чекмеджета и изваждал от тях разни неща като бижута, старинни часовници и пистолети. Инсценирал обир, та хората да смятат, че неизвестен крадец е влязъл в къщата с намерението да краде, но се е натъкнал на Майра, която се наложило да елиминира, разбира се.

Поредната продължителна пауза. В съдебната зала цареше мъртва тишина. Хоугън видимо се наслаждаваше на драматизма.

— Откъде го знаем ли? Знаем, защото има свидетел. Младеж на име Боби Ескобар. Той работел на голф игрището — косял тревата и вършел други подобни дейности, а в единнайсет и половина онази сутрин тъкмо започвала обедната му почивка. Боби е от Ел Салвадор и е нелегален работник. Пребивава в страната незаконно като мнозина други, което не променя факта, че е видял Пийт Дъфи да бърза към дома си онази сутрин. — Хоугън докосна лаптопа си и на екрана се появи още една въздушна снимка. С помощта на лазерна показалка той обясни: — Боби седял в гората ето тук и половинчасовата му обедна почивка била някъде по средата. От мястото си съвсем ясно виждал задната страна на къщата на Дъфи. Видял Пийт Дъфи да паркира количката си за голф, да слага втората ръкавица на дясната си ръка и бързо да влиза вътре. Няколко минути по-късно видял Дъфи да излиза още по-забързан и да потегля. — Джак Хоугън се приближи до масата си и отпи вода от пластмасова чаша. Всички съдебни заседатели го наблюдаваха. Той пъхна и двете си ръце в предните джобове на панталона си, сякаш беше време за приятелски разговор. — И така, госпожи и господа, лесно е да критикуваме и дори да осъждаме господин Ескобар, защото той дори не би трябвало да е в страната. Пристигнал е тук в търсене на по-добър живот. Изоставил е семейството си у дома и всеки месец изпраща пари на майка си. Но престоят му тук е незаконен и защитата рано или късно ще разгледа подробно този въпрос. Ще го критикуват. Той говори английски слабо и ще даде показания с помощта на преводач. Моля ви, не допускайте този факт да замъгли преценката ви. Боби не иска да свидетелства. Той се страхува от съдебната зала и от властите, и с основание. Но е видял каквото е видял, а то е важна част от престъплението. Той няма причина да лъже. Не познава нито Пийт, нито Майра Дъфи. Не си е

търсел белята. Не е знаел, че тя е убита. Бил е просто едно самотно и обзето от носталгия момче, което кротко е обядвало само в гората, далече от другите работници. Попаднал е на подходящото място в подходящия момент, за да стане свидетел на нещо важно. Голяма смелост е нужна на момче като Боби Ескобар да заеме позиция и да свидетелства в тази съдебна зала. Моля ви да го изслушате без предубеждение.

Джак Хоугън седна и в този момент Тео не можеше да си представи, че някой ще смята Пийт Дъфи за невинен.

Съдия Гантри удари чукчето си и обяви петнайсетминутна почивка. Тео не искаше да рискува да изгуби мястото си, затова двамата с Айк не станаха.

— Имаш ли новини от Боби? — прошепна чичо му.

Тео поклати глава.

Месец по-рано самоличността на Боби Ескобар беше разкрита по време на изслушване на закрити врата пред съдия Гантри. Джек Хоугън беше запазил името му в тайна до последния възможен момент, но безмилостните процедурни правила изискваха всички свидетели да бъдат назовани преди процеса. Съдия Гантри изнесе строга лекция: всеки непозволен контакт с Боби ще доведе до строги наказания. Опитът за подкупването на свидетел бе престъпление, при това сериозно, и съдия Гантри нямаше да се поколебае да накаже онзи, който се опита да го заплаши. Коментарите на съдията бяха насочени предимно към Клифърд Нанс и неговия екип от защитници и в един момент Нанс беше възразил с думите:

— Господин съдия, с цялото ми уважение, вие, изглежда, намекувате, че насърчаваме престъпна дейност. Намирам това за оскърбително.

На което съдия Гантри бе отговорил:

— Приемайте го както искате, господин Нанс, но никой да не е посмял да обели и дума пред това момче, ясно? Ще следя положението му отблизо.

Полицията премести Боби на тайно място и му осигури денонощна охрана. Разрешиха му само ограничен достъп до приятелите и роднините му. Той ходеше на работа на голф игрището всеки ден, придружаван от цивилен полицай.

Почти цяла седмица беше нужна на Тео, докато разбере къде се намира Боби. Хулио го издаде един ден по време на междучасието. Каза, че бил още по-уплашен и му се искало изобщо да не си е признавал какво е видял. Много тъгувал за дома си и се тревожел за майка си в Ел Салвадор. Била болна и искала той да се прибере у дома. Заплашвал да потъне в широката нелегална мрежа, с чиято помощ изобщо беше стигнал до Стратънбърг. Искало му се изобщо да не си е намирал работа на игрището. Тео насърчаваше Хулио да убеди братовчед си да прояви твърдост, да бъде смел и така нататък, но дори Хулио се колебаеше относно участието на Боби. Каза, че на Тео му е

лесно да вярва, че постъпва правилно и в името на американската справедливост. Но не разбирал какво е да живееш незаконно, нежелан, постоянно уплашен, без да владееш езика и с неизменното опасение, че ще те арестуват и депортират. Боби не вярвал на полицаите, защото те много често приклещвали нелегално пребиваващи и им слагали белезници. Разбира се, сега се държали добре с него, ама след процеса?

Докато гледаше Джак Хоугън и слушаше как подхвърлят името на Боби из съдебната зала, Тео също изпитваше опасения. Той беше отговорен за откриването на Боби и за участието му. А сега положението щеше да се влоши.

Когато приставът призова за тишина, съдия Гантри каза:

— Господин Нанс, можете да произнесете встъпителната си реч от името на защитата.

Нанс се изправи важно и прекоси залата по посока ложата на съдебните заседатели. Както обикновено, започна с гръм и трясък. Високо и драматично оповести:

— Боби Ескобар е престъпник. Той е нарушил законите на тази велика страна, като е преминал нелегално границата в търсене на икономически облаги. Работи тук незаконно, докато много други граждани остават без работа. Храни се три пъти дневно, а десет милиона американски деца си лягат гладни всяка нощ. Има покрив над главата си, докато половин милион американци са бездомни. Когато е болен, има право да отиде в болницата и да получи отлични здравни грижи благодарение на данъкоплатците. — Нанс замълча и се приближи към другия край на ложата на съдебните заседатели. Обходи ги с поглед и продължи: — Защо не е в ареста? Защо не е депортиран в Ел Салвадор? Отговорът, госпожи и господа, е: защото Боби Ескобар е сключил сделка с полицията и с прокуратурата. Той е открил начин да остане в страната и не само да остане, но и да живее тук без страх, че ще го арестуват. Той стана най-важният свидетел по това дело. Ще застане на свидетелското място и когато го направи, ще каже всичко, което полицията и прокуратурата поискат от него. А след като даде показания, няма да бъде арестуван, нито депортиран. Защо? Защото е сключил споразумение. В замяна на фалшивите му показания срещу моя клиент, господин Пийт Дъфи, той ще се радва на различно отношение от това към останалите нелегални имигранти. Ще получи

специален статут — имунитет. Ще се ползва със закрилата на полицията и прокуратурата, докато те се мъчат да му уредят разрешение за работа и дори зелена карта. Кой знае, може дори да са му обещали да го направят американски гражданин по бързата процедура. — Поредната пауза, докато Нанс мине към другия край на ложата. Всички съдебни заседатели го наблюдаваха внимателно. Той разпери ръце и каза: — Госпожи и господа, нека не допуснем да ни заблуждава един отчаян човек. Боби Ескобар е готов да каже всичко, за да избегне евентуално съдебно преследване. Всичко, за да остане в страната.

Адвокатът се взря в лицето на всеки съдебен заседател поотделно и бавно се върна на масата на защитата.

Това беше! Най-кратката встъпителна реч в историята на американското право.

На обяд в „Папис Дели“ Айк каза:

— Блестящо, просто блестящо. Той се насочи към най-силния коз на обвинението и срина благонадеждността на Боби Ескобар.

Тео, който усещаше топка в корема си, откакто Клифърд Нанс беше седнал на мястото си, попита:

— Мислиш ли, че съдебните заседатели ще повярват, че Боби лъже?

— Да, мисля. Клифърд Нанс ще го съсипе на кръстосания разпит. Съдебните заседатели вече са подозрителни. Тео, разбери, че имиграцията е изключително наболял проблем в тази страна. Според експертите, ние като нация сме разделени на две по въпроса за нелегалните работници. От една страна, мнозина разбират, че тези хора работят предимно неща, които никой друг не иска да върши. Но от друга страна, има хиляди бизнесмени, които не могат да се конкурират с ниските надници на незаконните. Сигурно повечето съдебни заседатели познават някой, който е изгубил бизнеса си, защото отказва да наема работници на черно. Който е устоял на изкушението да заобиколи закона и е платил прескъпо, като е закрил фирмата си. Нелегалните получават парите си в брой и често печелят доста по-малко от минималната надница. Много гняв е насочен към хора като Боби Ескобар.

— Но голф игрището в „Уейвърли Крик“ е едно от най-хубавите в града. Защо ще наемат нелегални работници?

— За да пестят пари, много пари. Освен това, Тео, те невинаги знаят. Правят се много фалшиви документи. Някои работодатели не задават въпроси. Често собственикът на бизнеса наема по-малка компания за мръсната работа и си затваря очите. В случая с Боби твърде вероятно е той да работи за някоя малка озеленителна фирма, която има договор с голф игрището. Това е тъмна област и доказателства се намират трудно. По-лесно е просто да пренебрегнеш някои неща и да спестиш пари.

Тео, който не беше докоснал сандвича си, попита:

— Добре, а какво става, когато заловят работодател, който наема работници на черно?

— Съсипват го, плаща голяма глоба. Но това рядко се случва. Има твърде много работници и твърде много работодатели, склонни да плащат в брой и да ползват евтина работна ръка. Яж си обяда.

— Не съм толкова гладен. Даже малко ми е лошо. Искан ми се да не бях забърквал Боби в тази каша.

— Тази каша е започнала, когато Пийт Дъфи е убил жена си. Вината не е нито твоя, нито моя, нито на Боби. Едно престъпление често увлича невинни хора, които биха предпочели да не са замесени. Винаги става така. Ако свидетелите се страхуват да дават показания, много престъпления ще останат неразкрити.

Тео отхапа от сандвича си, но всъщност изобщо нямаше апетит.

Следобедното заседание започна и Джак Хоугън призова първия свидетел на обвинението. Жената се казваше Емили Грийн и беше по-малката сестра на Майра Дъфи. След като се закле, тя зае свидетелското място и се опита да се усмихне на съдебните заседатели. Беше видимо напрегната, както става с много хора, когато застанат на това място. Джак Хоугън бавно я преведе през събитията от онзи ден, в който беше намерила сестра си мъртва. Трябвало да се срещнат за обяд, но понеже Майра не се появила, Емили започнала да й звъни. Никой не вдигнал и тя заподозряла, че нещо не е наред, защото сестра ѝ не се разделяла и за миг с мобилния си. Емили бързо се отправила към къщата на семейство Дъфи в „Уейвърли Крик“,

където заварила входната врата откритата. Влязла вътре и се натъкнала на Майра, просната на килима в дневната. Отначало Емили помислила, че Майра просто е припаднала или е получила инфаркт. Проверила пулса ѝ и когато разбрала, че е мъртва, изпаднала в паника и позвънила на 911. Докато разказваше, свидетелката се разчувства, но успя да запази самообладание.

Клифърд Нанс се изправи и оповести, че няма въпроси. Освободиха Емили Грийн и тя седна на първия ред зад масата на обвинението.

Джак Хоугън призова следващия си свидетел, разследващия полицаи Томас Кроун. След няколко предварителни въпроса Кроун описа местопрестъплението. На екрана показаха голяма снимка и съдебните заседатели отново видяха Майра Дъфи, както е била намерена на килима. Беше облечена с красива рокля и още беше с обувки на висок ток. Хоугън и Кроун обясниха всяка подробност от снимката. После показаха шията ѝ в близък план и полицаят обясни, че още когато огледал тялото за пръв път, забелязал червенина и лека подутина от двете страни на врата, непосредствено под челюстта. Веднага заподозрял, че става дума за удушаване, и отворил дясното око на Майра Дъфи. Било напълно червено и веднага разбрал, че става дума за убийство.

На други снимки показаха шкафчетата и чекмеджетата, които убиецът беше отварял, и вещите, които беше разхвърлял, в опит да създаде представа, че става дума за обир, който впоследствие е прераснал в убийство. Липсваха няколко старинни часовника на Пийт Дъфи, три пистолета от колекцията му и няколко бижута на Майра. Предметите така и не бяха открити. Имаше снимка и на входната врата, тази откъм задния двор, която беше намерена затворена, но не заключена, а панелът на алармата до нея показваше режим „стендбай“. Хоугън използваше направена от въздуха снимка, докато разпитваше Кроун, за да може съдебните заседатели да получат ясна представа за дома на Дъфи и за близостта му до шестия феървей на голф игрището. На други снимки се виждаха фасадата и страничната стена на къщата, уединени и засенчени от дървета — целта беше да стане ясно, че мястото е много изолирано. Бяха снети отпечатъци от вратите, бравите, прозорците, шкафовете, чекмеджетата, кутиите за бижута и старинната махагонова кутия, където господин Дъфи държеше часовниците си.

Имаше отпечатьци само на семейство Дъфи и на тяхната икономка, което можеше да се очаква, защото те живееха или работеха там. Липсата на други отпечатьци доказваше, че или убиецът е носел ръкавици и е бил много предпазлив, или че това е дело на Пийт Дъфи. Икономката не била на работа през онзи ден и имаше солидно алиби.

Когато приключиха със снимките, Джак Хоугън показа карта на „Уейвърли Крийк“ и заедно с Кроун описаха местоположението на дома на Дъфи, на трите голф игрища, на сградата на клуба и така нататък. Според компютърния архив на игрището Пийт Дъфи дошъл сам в единнайсет сутринта. Времето не било хубаво и на трите игрища имало съвсем малко хора. Той се придвижвал със собствена количка, не ходел пеша по игрището, което според изчисленията означавало, че се е намирал на четвъртата или петата дупка по времето на смъртта на жена си. С количка като неговата човек можеше да измине разстоянието от четвъртата или петата дупка до дома на Дъфи за около осем минути.

Доколкото полицията беше успяла да установи, никой не беше виждал Пийт Дъфи да напуска забързан игрището, за да се прибере у дома. Никой не го беше виждал да се връща обратно. Нито пък някакъв друг човек беше забелязан да влиза или излиза от дома на Дъфи. Нито един съсед не беше зървал чуждо превозно средство до къщата, но все пак в „Уейвърли Крийк“ се очакваше да има уединение. Там обитателите живееха зад затворени порти, а съседите не бяха свикнали да наблюдават улиците. Като цяло била съвсем спокойна сутрин без никакви специални събития — разбира се, докато не се появила Емили Грийн.

Кроун даде показания, че той и екипът му са били в къщата почти десет часа. Бил там, когато Пийт Дъфи влетял вътре към два и половина и видял жена си на пода. Изглеждал изумен и съсипан.

Като всеки добър прокурор Джак Хоугън действаше бавно и методично, но започна да повтаря въпроси, които целяха едни и същи отговори. Два часа по-късно Клифърд Нанс започна да възразява, но съдия Гантри не бързаше. Когато Хоугън най-сетне каза: „Нямам повече въпроси“, съдията обяви петнайсетминутна почивка.

На Тео никак не му се искаше да признае, но започна да му доскучава. Беше почти четири часът и занятията в училище бяха приключили. Искаше му се да намери Хулио и да се увери, че Боби е

добре, но знаеше, че това няма да стане. Боби беше под охрана и Хулио нямаше връзка с него.

— На мен ми стига за днес — каза Айк. — Ти ще останеш ли?

Разбира се, Айк щеше да има удоволствието да наблюдава целия процес, а Тео разполагаше с ограничено време.

— Май да. Кой е следващият свидетел?

— Първо Клифърд Нанс ще се пробва с ченгето Кроун. Не съм сигурен, че ще изкопчи много, но ще се опита да го опровергае.

— Може да се окаже забавно. Ще остана. До утре.

Айк го потупа по коляното и си тръгна. На Тео му се искаше да извади телефона си и да изпрати есемес на господин Маунт, но не се осмели. В залата на съдия Гантри всеки, който използваше мобилен телефон, биваше изведен навън, не беше допускан обратно и му налагаха глоба от сто долара. Дори Тео не би успял да се измъкне от такава каша. Телефонът остана в джоба му.

Клифърд Нанс започна кръстосания разпит на Кроун с няколко прости въпроса. Най-напред установи, че Майра Дъфи е била висока метър и седемдесет и е тежала шейсет килограма по времето на смъртта си. Била е на четиридесет и шест години, здрава и в добра форма и не е имала физически недъзи, доколкото беше известно на Кроун. Често играела тенис, от време на време тичала и много сериозно се занимавала с йога. Пийт Дъфи бил три години по-голям, десет сантиметра по-висок и тежал седемдесет и девет килограма. Според собствените му твърдения не правел много физически упражнения и пушел по две кутии цигари дневно. С други думи, Майра не била дребна жена, а той не бил едър мъж. Освен това тя била в по-добра форма от него.

Основателно ли беше да се смята, че Пийт Дъфи би могъл да сграбчи жена си, да стисне шията ѝ с ръце и да я удуши, без да има никакви следи от борба? Тя нямаше счупени нокти, които да издават, че се е съпротивлявала. Той пък нямаше драскотини по ръцете, дланите или лицето си, които да говорят за отчаяна борба.

Да, основателно било, поясни полицаят. Първо, тя го познавала и му имала доверие, поради което той можел да се доближи до нея, без да я разтревожи. Ако застанел зад нея, хванел шията ѝ с две ръце и стиснел силно само за няколко секунди, тя щяла да изпадне в

безсъзнание. Ако продължал да стиска, тя щяла да умре до четири минути.

Удушаването с ръце било разпространен начин за извършване на битово убийство, поясни Кроун.

Нанс настръхна при тези негови думи и го попита колко такива убийства е разследвал. А когато Кроун не си спомни за друго, Нанс го нападна като неблагонадежден свидетел, който говори излишно много. Кръстосаният разпит започна главоломно да се проваля, когато двамата мъже се разгневиха и започнаха да се прекъсват взаимно. Съдия Гантри изръмжа и на двамата и се опита да успокои положението, но стълкновението продължи.

Нанс продължи да притиска полицаия и той призна, че не е лекар и няма медицинска подготовка. Призна и че не е сигурен как убиецът е сграбчил жертвата и я е удушил. А също и че Пийт Дъфи не е бил прегледан сериозно за драскотини и следи от нокти. Знаел, че носел две ръкавици за голф, и вероятно това предпазило ръцете му от нейните усилия да се откопчи.

— Вероятно! — гръмогласно възкликна Нанс. — Вероятно това, вероятно онова! Ами ако еди-какво си... Да предположим, че... Вие изобщо сигурен ли сте в нещо?

Колкото по-дълго спореха, толкова по-зле се представяше полицаият, а Нанс бележеше точки, като опровергаваше показанията му. След едночасов безмилостен разпит Нанс заяви, че е приключил. Съдия Гантри сложи край на днешното заседание. Всички се нуждаеха от почивка.

Късно в понеделник следобед Тео си беше в кабинета и се опитваше да се съсредоточи над домашното си, кучето дремеше в краката му, а тревожното му съзнание се разпиляваше в много посоки. Но мислите му бяха насочени предимно към Боби Ескобар и към кошмара, който очакваше горкото момче, когато влезеше в съдебната зала. Клифърд Нанс щеше да му се нахвърли като бясно псе и сигурно щеше да го разплаче. Щеше да го оскърбява. Да го обвинява, че е сключил непочтена сделка с прокуратурата, за да остане в страната. Щеше да каже на съдебните заседатели, че свидетелят е готов на всичко, само и само да си спаси кожата. Нямахше начин да подготви Боби за предстоящото. И всичко ставаше по негова вина. Ако не беше той, Боби никога нямаше да бъде призован като свидетел. Ако не беше той, Пит Дъфи щеше да се крие някъде в Южна Америка и цялата тази бъркотия нямаше да го тревожи.

Чувстваше се страшно нещастен и му се искаше да не беше влизал в съдебната зала. За пръв път, откакто се помнеше, му се повдигаше от правото. Дали пък вместо това да не стане архитект?

Почукване на задната врата го извади от нещастията му. Джъдж скочи и изръмжа тихо само колкото да покаже на Тео, че е буден и се справя прилично с охраната на мястото. Джъдж всъщност не беше особено храбър и предпочиташе да избягва неприятностите.

Оказа се Хулио, уплашен и неуверен. Веднъж вече беше идвал тук, но въпреки това се смущаваше от мисълта да влезе в голяма правна кантора в центъра на града. Седна на единствения друг стол в стаята и изглеждаше страшно объркан.

— Какво става, Хулио? — попита Тео.

— Ами как върви процесът?

Когато се запознаха в приюта за бездомни, той говореше с много силен акцент. Сега обаче акцентът му почти не се долавяше и Тео отново се изуми от бързината, с която Хулио усвояваше английския език.

— Добре, струва ми се — отговори Тео. — Днес ми позволиха да отсъствам от училище и да гледам всичко. Как е Боби?

— Закарали са го в мотел в друг град и не ни казва къде, защото от полицията го предупредили да си мълчи. Много е уплашен, Тео. — Хулио се умълча и се озърна нервно из стаята. Ясно бе, че може да каже много повече, но не знае дали трябва. Все пак стисна зъби и продължи: — Разбираш ли, Тео, Боби има приятел, един човек, с когото работи, американец, който днес имал почивен ден. Отишъл в съдебната зала, седнал на балкона и наблюдавал процеса. Казал на Боби, че положението е много лошо, че адвокатите го наричали престъпник и лъжец, и всякакви други лоши неща. Приятелят казал на Боби, че ще е луд да се яви в съдебната зала. Че адвокатите ще му се нахвърлят и ще го направят на глупак. Съдебните заседатели вече били убедени, че той е поредният лъжлив нелегален работник, който е готов да каже всичко, за да получи зелена карта. Вярно ли е, Тео?

Тео тутакси се изкуши да поизвърти малко истината, да увери Хулио, че Боби ще се справи чудесно, че няма основание за тревога и така нататък... Обаче просто не можеше да го направи.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Говорих с Боби.

— Как си говорил с Боби, след като полицията го държи под ключ в някакъв мотел?

— Ами той има мобилен, нов.

— Откъде се е сдобил с мобилен?

— Полицаите му го дали. Важно било да има, в случай че нещо се обърка. Той ми се обади преди един час и каза, че е говорил с приятеля си и не знаел какво да прави. Наистина ли положението е толкова лошо?

Тео си пое дълбоко дъх и се помъчи да измисли някакъв начин да представи истината в по-добра светлина:

— Хулио, опитай се да разбереш как стоят нещата в един процес. Съзнавам, че сигурно е объркващо, но не, положението не е толкова зле. По време на процеса адвокатите понякога казват неща, които не са съвсем точни. Не забравяй, че съдят Пийт Дъфи за убийство, че го заплашва смъртно наказание и че има много добри адвокати, които се борят със зъби и нокти да го оневинят. Да, ще говорят неща, които звучат ужасно, но може би нещата всъщност не са толкова страшни.

Боби ще се справи, когато застане на свидетелското място. Без него обвинението трудно ще издейства осъдителна присъда.

— Наистина ли са казали, че е престъпник?

Хулио поклати отвратено глава и промърмори:

— Звучи ми доста зле.

— Още е само първият ден на процеса. Всичко ще бъде наред.

— Откъде знаеш, Тео? Ти си още хлапе.

Тео наистина се чувстваше малък. Чувстваше се като глупаво момченце, надникнало в един свят, където дори на възрастните им натриват носа.

От отсрещната страна на улицата, на петдесетина метра по-нататък, Омар Чийп се беше снишил зад волана на стар товарен микробус — превозно средство, което винаги остава незабелязано. Четеше вестник, който частично закриваше лицето му, а от ушите му висяха тънки бели жички, все едно слушаше айпода си.

Само че изобщо не ставаше дума за музика. Омар слушаше всичко, което се говори в кабинета на Тео. През уикенда той и Пако бяха прекарвали часове в кантората „Буун и Буун“. С лекота отвориха задната врата с джобно ножче. Фирмата нямаше аларма. В крайна сметка това беше правна кантора, а на такова място няма много неща с пазарна стойност, които си струва да пазиш. След като проникнаха вътре, двамата поставиха четири подслушвателни устройства с големината на кибритени кутийки: едното в дъното на шкаф в кабинета на госпожа Буун, където тя никога не би го открила; другото между два прашни тома правна литература на най-горната полица в кабинета на господин Буун, третото върху дебел справочник в библиотеката на заседателната зала и четвъртото от долната страна на паянтовата масичка, която Тео използваше за бюро. Всяко от тях щеше да предава около две седмици, преди батериите да се изтощат. Ако изобщо откриеха устройствата, най-вероятно нямаше да разберат, че са подслушватели. А и семейство Буун нямаше да има представа кой ги е сложил там. При необходимост Омар и Пако можеха отново да влязат в кантората нощем и да ги приберат. Но вероятно нямаше. Защо да си правят труда? Процесът скоро щеше да приключи.

Винс, правният асистент във фирмата, пристигна пръв в понеделник. Както винаги, запали осветлението, нагласи термостата, отключи вратите, свари кафе и направи бърза вяла обиколка на

кантората. Не забеляза нищо необичайно, но пък и не очакваше нищо необичайно. Задната врата беше заключена, нямаше признаци на незаконно проникване.

Омар се усмихна.

— Ами да, хлапе си — прошепна той.

— Ти си виновен, Тео — каза Хулио. — Боби ми е братовчед и е свястно момче. Онзи ден просто кротко си е обядвал в гората сам, мислел е за семейството си, отправял е молитви, изпълнен с желание да се прибере у дома, и по някаква случайност забелязал човека с количката за голф. Не знаел, че е извършено убийство. Занимавал се само със своите работи. Допусна грешка да каже на мен, аз допуснах грешка да кажа на теб, ти замеси родителите си, а после — и съдията. Боби толкова се зарадва, че този тип Дъфи избяга, защото така нямаше да се замесва. Само си представи какво представлява тази история за човек като Боби. Той не знае какво да прави. Ние ти имахме доверие, а сега Боби се крие в някакъв мотел с двама полицаи, които го пазят, за да се яви в съда, където шайка адвокати ще го разкъсат.

Млъкна и забодде очи в краката си. На Тео не му хрумваше какво да отговори. Проточиха се няколко минути пълна тишина. Накрая Тео каза:

— Боби ще постъпи правилно, Хулио. Не е лесно, но понякога човек просто трябва да постъпи правилно. Боби е много важен свидетел, всъщност той е основният свидетел в целия процес. Да, не е искал да стане така. Не е искал да се забърква, но една жена е била убита от собствения си съпруг в собствения си дом и извършителят трябва да бъде наказан. Не бива да оставяме убийците на свобода. Наистина, Боби се е оказал на неподходящото място в неподходящия момент, но не може да промени този факт. Видял е, каквото е видял, и е негов дълг да застане пред съдебните заседатели и да даде показания. Той самият нищо не печели, затова те ще му повярват.

Хулио затвори очи и сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Ала вместо това попита:

— Би ли поговорил с него? Нали имаш мобилен.

Тео се ужаси от това хрумване.

— Не съм сигурен, че идеята е добра. Съдията може да реши, че се опитвам да подкупя свидетел.

— Какво означава това?

— Престъпление е някоя от двете страни да се опитва да повлияе на свидетел. Позволено е на адвокатите да подготвят своите свидетели за процеса, но не е разрешено някой друг да ги притиска, нали разбираш? Не съм сигурен дали правилото засяга и мен, но не ми се струва редно.

— Аз не разбирам тези работи, Боби също. Сигурно точно това е проблемът. Това не е нашият свят.

Тео се взираше в стената, докато мислите му се въртяха в кръг. Нещо му подсказваше, че е важно да получи телефонния номер на Боби.

— Как е английският му? — попита той.

— Не е добър. Никак. Защо?

— Просто си мисля. Защо не му изпратиш есемес от моя телефон, на испански, разбира се, и не му кажеш, че положението не е чак толкова зле?

— Ще загазим ли?

Петдесет на петдесет, помисли си Тео, но всъщност те не се опитаха да повлияят на показанията на Боби. Искаха само да му вдъхнат увереност. А Тео щеше да има номера му в паметта на телефона си.

— Не, няма да загазим — отговори той, но без никаква увереност.

— Никога не съм изпращал есемес — каза Хулио.

— Добре, ти само напиши кратко съобщение на испански, а аз ще го изпратя. — Подаде му бележник и молив.

— Какво да му кажа? — попита Хулио.

— Ами нещо такова: „Здрасти, Боби, аз съм, Хулио, от телефона на Тео. Той казва, че няма от какво да се притесняваш. Ще се справиш чудесно и всичко ще бъде наред“.

Ако разполагаше с време и с испански речник, Тео щеше сам да подготви съобщението, но моментът не беше подходящ за експеримент. Хулио написа съобщението на испански и подаде бележката на Тео.

— Кой е номерът? — попита Тео и извади мобилния си.

Хулио бръкна в джоба си, извади листче и прочете на глас:

— Четири, четири, пет, пет, пет, пет, осем, осем, две, две.

Тео набра номера и текста и натисна „Изпрати“. Остави телефона върху бюрото си и няколко секунди се взира в него с надеждата за незабавен отговор.

— От колко време е в мотела? — попита той.

— Преместиха го в събота. Шефът му се ядоса, но полицаите му казаха да се успокои. В момента Боби е важна личност и полицията се държи много добре с него.

— Сигурно. Той е основният свидетел. Ще се справи, Хулио, престани да се тревожиш.

— Лесно ти е да го кажеш. Аз трябва да се прибирам вече. Тази вечер ще гледам Хектор и Рита.

— Поздрави ги от мен.

— Добре.

Омар видя как Хулио се качи на колелото си и отпраши. Когато момчето се изгуби от поглед, той свали слушалките си, извади мобилния си телефон и се обади на Пако.

— Хулио Пеня току-що напусна кантората на младия Теодор Буун — събщи му той с противна усмивка. — Няма да повярваш. Нашето момче Боби се крие в мотел неизвестно къде, заобиколен от ченгета. Не можем да го пипнем, но има мобилен телефон и аз знам номера.

— Страхотно.

— Как си с испанския?

— Какво имаш предвид? Това е родният ми език, забрави ли?

В „Робилио“ семейство Буун се настаниха на любимата си маса и размениха любезности със собственика, господин Робилио, който ги обслужваше всеки понеделник вечер. Той похвали пълнените ravioli, специалитета на заведението тази вечер, и каза, че може би никога не ги е приготвял толкова вкусни. Той обаче го твърдеше всяка седмица за всеки свой специалитет.

След като се отдалечи, госпожа Буун каза:

— Добре, Тео, разкажи ни за процеса. Искам да чуя всичко.

На Тео му беше писнало от процеса и не му се говореше за нищо. Но след като родителите му бяха така добри да му позволят да пропусне училище, той им дължеше поне резюме на събитията от днешния ден. Заразказва от началото, от встъпителните речи, и вече се беше развихрил, когато господин Робилио се върна.

— Ти какво ще поръчаш, Тео? — попита той.

— Нищо — високо отговори господин Буун. — Той е в гладна стачка.

— Какво? — попита ужасено господин Робилио.

— Стига, Уудс — намеси се госпожа Буун. — Гладната стачка продължи десетина минути.

— Пълнени равиоли — побърза да отговори Тео.

Госпожа Буун си поръча салата с калмари, а господин Буун се спря на спагети с телешки кюфтенца. Господин Робилио, изглежда, одобри избора им и се оттегли. Тео продължи разказа си. Родителите му бяха шокирани от коментарите, направени от Клифърд Нанс по време на встъпителната му реч.

— Не може да нарича Боби престъпник — отсече госпожа Буун. — Той не е осъждан за нищо.

— Хоугън не възрази ли на това безобразие? — попита господин Буун.

— Не, не възрази. Просто си седеше — отвърна Тео. — Няма да му е лесно на Боби. Мъчно ми е за него и се чувствам гадно.

Господин Буун отхапа залък чесново хлебче и от устата му се посипаха трохи, когато каза:

— На мен ми се струва, че Нанс вероятно ще си навреди, ако нападне Боби, задето казва истината.

— Не знам — обади се госпожа Буун, — има силно недоволство срещу нелегалните работници.

Тео не помнеше родителите му някога да са били единодушни по правен въпрос. Не след дълго заспориха как съдебните заседатели ще погледнат на Боби. Поднесоха им храната и Тео ѝ се нахвърли лакомо. Явно родителите му бяха в плен на процеса като всички останали в града. В такъв случай защо просто не отиде в съда да наблюдават част от него? Твърдяха, че са твърде заети. Но Тео подозираше, че просто не искат да признаят, че процесът на други адвокати е по-важен от собствената им работа. И това му се струваше глупаво.

Неочаквано той изгуби апетит и не беше в състояние да се наслаждава на храната си. След като с мъка преглътна няколко хапки от равиолите си, майка му го попита:

— Тео, защо не се храниш? Какво има?

— Нищо, мамо. Добре съм.

Понякога, когато умираше от глад, тя му се караше, че лапа твърде бързо. Друг път, когато беше притеснен и нямаше апетит, го притискаше да ѝ обясни какво не е наред. А когато всичко си беше наред и той се хранеше както трябва, тя нищичко не казваше.

На неговите родители им трябваха още едно-две деца, още някой, който да се върти в къщата, за да го наблюдават и анализират. Тео вече беше стигнал до извода, че да си едно дете има повече предимства, отколкото недостатъци. Понякога обаче се нуждаеше от компания, от някой друг, който да привлича вниманието. Ама пък Чейс имаше по-голяма сестра, която беше страшно противна. А най-големият брат на Уди беше в исправителен дом. Арън пък имаше по-малко братче, същинско змийче. Май Тео наистина щеше да се окаже късметлия.

Още нямаше отговор от Боби.

В мотелска стая на петдесетина километра от Стратънбърг Боби Ескобар седеше на леглото си и гледаше поредния стар филм по телевизията. Нямаше канал на испански и той с мъка следеше действието, но се стараше. Слушаше внимателно и често повтаряше бързите английски реплики, но му беше много трудно. За трета нощ беше в мотела и се беше изморил от еднообразието.

Имаше междинна врата към съседната стая, от която се чуваше как полицаи Бард се смее на нещо по телевизията. Полицай Снийд беше в стаята от другата страна. Боби беше между двамата, защитен от всички страни. Двете ченгета правеха и невъзможното да се чувства той удобно. За вечеря отидоха в мексикански ресторант с хубави енчилади. Засега обядваха пица или бургери. Закусваха в заведение за гофрети, където се събираха местни хора и се чудеха тези пък кои са. А помежду храненията или стояха в мотела и играеха на дама, или обикаляха из градчето, колкото да убият времето. За развлечение караха Боби да повтаря английски думи и фрази, но той напредваше бавно. Ченгетата също скучаеха, но бяха професионалисти и гледаха сериозно на работата си.

В девет и седем минути мобилният му телефон завибрира. Есемес на испански, който гласеше: *Боби, спукана ти е работата в съда. Адвокатите ще те изядат жив. Ще си пълен глупак, ако се явиш в съдебната зала.*

Той грабна телефона си и впери поглед в непознатия номер, скован от страх. Единствено от полицията имаха този номер. Е, знаеха го също шефът му, леля му Карола — майката на Хулио — и Тео Буун. Имаше телефона по-малко от седмица и още се опитваше да се научи как да го използва. А сега някакъв непознат го беше открил.

Как да постъпи? Инстинктът му подсказваше да извика полицай Бард и да му покаже съобщението, но изчака. Опита се да се успокои, като няколко пъти си пое дълбоко дъх.

Минаха две минути и в девет и девет телефонът отново завибрира и пристигна нов есемес: *Боби, полицията смята да те*

арестува веднага след процеса. Не им се доверявай. Използват те, за да получат каквото искат, после ще ти щракнат белезниците. Бягай!

Испанският беше без грешка. Непознатият номер имаше същия местен код: 445. Боби се паникьоса, но не помръдваше. Доплака му се.

В девет и петнайсет пристигна още един есемес: Боби, полицията лъже теб, Хулио, Тео Буун, всички. Не се връзвай на номерата им. Пет пари не дават за теб. В капан си. Бягай, Боби, бягай!!!

Боби бавно написа: *Кой си ти?*

Половин час нямаше отговор. Прилоша му и отиде в тоалетната. Наведе глава над мивката и се опита да повърне, но нищо не се получи. Изми си зъбите, колкото да убие малко време, но без да откъсва очи от телефона. Полицай Снийд надникна в стаята му и каза, че си ляга. Боби го увери, че всичко е наред. Следващият ден беше вторник, вторият ден от процеса, и надали щяха да извикат Боби в съда. Според Снийд прокурорът планираше да призове Боби на свидетелското място в сряда. Така че утре пак щяха да се разтакават.

Боби му благодари и Снийд си легна. Полицай Бард се готвеше за лягане в съседната стая, а междинната врата все още беше отворена. Помота се в банята, облече си тениска и шорти и се излегна пред телевизора, за да погледа още малко. Боби на няколко пъти се канеше да влезе в стаята му и да му покаже есемесите, но се разколебаваше.

Не знаеше как да постъпи. Харесваше тези двамата, те се отнасяха с него като с важна личност, но живееха в друг свят. Освен това бяха най-обикновени патрулиращи полицаи. Решенията вземаха шефовете им.

В девет и четиридесет и седем пристигна четвърти есемес: Боби, знаем, че майка ти е много болна. Ако отидеш в съдебната зала, няма да я видиш с години. Защо ли? Защото ще гниееш в американски затвор в очакване да те депортират. Бягай, Боби!

Батерията му беше на петдесет процента. Боби тихо свърза телефона със зарядното. Докато чакаше, си помисли за майка си, за скъпата си болна майка. Не я беше виждал повече от година. Сърцето му се свиваше при мисълта за нея, за братчетата му и баща му, който не подгъваше крак, за да изхранва семейството си. Той насърчи Боби да замине за Америка, да си намери работа и евентуално да изпраща някакви пари на семейството си.

В десет часа полицай Бард надникна от вратата и попита на ужасен испански дали всичко е наред. Боби се усмихна и успя да смотолети:

— Лека нощ.

Бард затвори вратата, угаси лампата си и Боби направи същото.

Един час по-късно се измъкна от стаята си в коридора, слезе по стълбите на приземния етаж, излезе навън и потъна в мрака.

Тео и Джъдж спяха дълбоко към полунощ, когато лек шум наруши тишината. Тиха вибрация на мобилния телефон върху нощното шкафче. Кучето не го чу, но Тео се събуди и грабна апарата. Беше дванайсет и две минути.

— Ало? — обади се той почти шепнешком, макар че дори да крещеше, родителите му нямаше да го чуят. Спяха на долния етаж, далече от стаята му и на затворена врата.

— Тео, аз съм, Хулио. Буден ли си?

Тео пое дълбоко дъх и се замисли за остроумните отговори, които би могъл да даде, но бързо осъзна, че нещо не е наред. Иначе защо ще му звъни?

— Да, Хулио, буден съм. Какво има?

— Току-що говорих с Боби. Обади се тук, разбуди ни. Избягал е от полицията. Уплашен е и се крие, не знае какво да прави. Мама плаче.

Страхотно. Плачът много щеше да помогне.

— Защо е избягал? — попита Тео.

— Казва, че всички го лъжат. Полицията, ти, аз, съдията, прокурорът. Няма доверие на никого и се страхува, че ще го арестуват веднага щом процесът приключи. Не желае да припарва до съдебната зала. Много е разстроен, Тео. Какво ще правим?

— Къде е той?

— В град Уиксбърг, където и да е това. Бил в мотел с полицаите и изчакал да заспят. Сега се криел зад някакъв денонощен магазин, но бил в лош квартал. Много е уплашен, обаче нямало да се върне при полицията.

Тео беше станал и крачеше из стаята си. Все още сънен, той се мъчеше да разсъждава ясно. Джъдж го наблюдаваше любопитно,

раздразнен, че е събуден от сладкия си сън.

— Смяташ ли, че ще говори с мен? — попита Тео.

— Не.

— Може би идеята и бездруго не е добра.

Всъщност беше ужасна. Тео съзнаваше, че е време да се отдръпне и да остави възрастните да се оправят с положението. Изобщо не искаше съдия Гантри да му се разкрещи, че се е опитал да повлияе на свидетел. Всъщност Тео беше решил да забрави за процеса. За Пийт Дъфи и за Боби Ескобар. За Джак Хоугън и за Клифърд Нанс. Да забрави за всичко и отново да стане обикновено дете.

Ако Боби Ескобар искаше да изчезне, Тео не можеше да го спре.

— Не знам какво да направим, Хулио — каза той. — Наистина няма какво.

— Но ние се тревожим за Боби. Той е някъде на улицата и се крие.

— Боби е там, защото иска да е там, освен това е кораво момче. Ще се оправи.

— Ти си виновен за всичко.

— Благодаря, Хулио, много ти благодаря.

Тео си легна и зарея поглед към тавана. Джъдж бързо заспа отново, но той лежа буден с часове.

* * *

Тео бавно загреба корнфлейкс с лъжицата, после я обърна и я изсипа обратно в млякото. От време на време хапваше по малко, но не усещаше вкуса. Загребваше с лъжицата, после я изсипваше. В краката му Джъдж немаше подобен проблем.

Госпожа Буун беше в дневната и се наслаждаваше на диетичния сок и на вестника, без да подозира за катастрофата, която щеше да сполети процеса срещу Пийт Дъфи.

Полицията вече беше открила, че Боби е изчезнал. Естествено, бяха позвънили на Джак Хоугън и в прокуратурата беше настанал хаос. Как ли щеше да изглежда съдебната зала след около един час? Тео умираше да разбере, но пък си беше обещал да не обръща повече внимание на процеса.

В осем часа той изплакна купата си в мивката, прибра млякото и портокаловия сок обратно в хладилника, отиде в дневната и целуна майка си по бузата.

— Отивам на училище — каза.

— Изглеждаш ми недоспал — отбеляза тя.

— Добре съм — увери я той.

— Имаш ли пари за обяд? — Госпожа Буун му задаваше един и същ въпрос пет дни седмично.

— Разбира се.

— И си си написал домашната?

— Нямам грешка, мамо.

— Кога ще те видя?

— След училище.

— Бъди внимателен и не забравяй да се усмихваш.

Тео мразеше да се усмихва, защото носеше шини на зъбите, но майка му вярваше, че всяка усмивка прави света по-хубаво място.

— Усмихвам се, мамо.

— Обичам те, Теди.

— И аз те обичам.

Тео се усмихваше, докато стигна до кухнята. Мразеше да му казват „Теди“ и се подразни на майка си. Грабна раницата си, потупа Джъдж по главата, каза му „довиждане“ и излезе от къщата. Профуча през града и десет минути по-късно вече стоеше пред бюрото на Айк. Тео му се беше обадил един час преди това и чичо му го чакаше със зачервени очи и ужасен вид.

— Това е катастрофа — изръмжа той. — Пълна катастрофа.

— Какво ще стане, Айк?

Чичо му пиеше кафе от висока картонена чаша.

— Помниш ли встъпителната реч на Джак Хоугън, когато обеща съдебните заседатели да изслушат Боби Ескобар, неговия основен свидетел? Помниш ли я?

— Разбира се.

— Е, това беше грешка, защото, ако сега Боби не се появи, защитата ще поиска анулиране на процеса и съдия Гантри няма да има друг избор, освен да го направи. За втори път, Тео. И знаеш ли какво? Съгласно нашите закони второ анулиране на процеса означава снемане на всички обвинения. Означава, че Дъфи ще се измъкне от

обвинението в убийство. Ще полежи в затвора няколко години заради бягството си, но скоро ще го освободят и той ще си живее живота. Ще му се размине, Тео. Ето това ще стане. Катастрофа!

От известно време Айк не беше споменавал за наградата, но Тео подозираше, че чичо му често мисли за нея. Като данъчен консултант Айк припечелваше колкото да свърже двата края. Колата му беше на двайсет години. Живееше в порутен апартамент. Кабинетът му беше разхвърлян и занемарен, макар че Тео го харесваше.

Айк, изглежда, се разстрои най-много от факта, че е възможно процесът за втори път да бъде анулиран.

— Трябва да намерят това момче — каза той.

Тео не възнамеряваше да казва на никого, че има телефонния номер на Боби. Не че това щеше да помогне. Беше почти сигурен, че където и да се крие Боби, няма да си вдига телефона.

— Кога ще съобщят на съдия Гантри, че основният им свидетел е изчезнал?

— Кой знае! Аз на мястото на Джак Хоугън щях да си трая колкото се може по-дълго и да се надявам като безумец да намерят Боби. Хоугън има няколко свидетели, които може да призове за показания преди Боби, за да продължи делото, все едно нищо не се е случило. Но ако не го намерят до утре, край на играта. Не знам със сигурност, само предполагам.

— И ние нищо не можем да направим, така ли?

— Не, разбира се — рязко отговори Айк. — Можем само да чакаме.

— Добре, тръгвам. Отивам на училище. Ти към съда ли потегляш?

— О, да. За нищо на света не бих пропуснал днешното заседание. Ще ти се обадя по време на първото междучасие.

Хулио го чакаше до стойката за велосипеди. Двамата с Тео си пошушукаха няколко минути и влязоха в час. Никакви вести от Боби. Не вдигаше телефона си.

— Сигурен съм, че полицията търси навсякъде. Може би ще го намерят.

— Дали ще е добре, Тео?

— Разбира се, че ще е добре.

Но всъщност нямаше представа.

— Извинявай, задето казах, че всичко е по твоя вина, Тео. Не го мислех сериозно.

— Няма нищо. Хайде да обядваме заедно в голямото междучасие.

— Дадено.

В часа на госпожа Моник по испански Тео гледаше стенния часовник и се чудеше какво ли става в съда. Беше девет часът и вторият ден на процеса започваше. Сигурно залата отново беше претъпкана. Съдебните заседатели вече влизаха, за да изслушат следващите свидетели на обвинението. Вероятно всичко изглеждаше наред. Само Джак Хоугън и екипът му знаеха истината — основният им свидетел беше изчезнал. Един час по-късно Тео се измъчваше в часа по геометрия на госпожица Гарман и мислеше за Боби, който сигурно се криеше някъде в гората и гледаше как полицейските коли прелитат край Уиксбърг, издирвайки го като бесни. Боби беше успял да пристигне чак от Ел Салвадор, да прекоси Мексико, да премине границата и да стигне до Стратънбърг, без да го заловят. Тео често се питаше как милиони хора успяват да влязат незаконно в страната, да живеят и да оцеляват. Те знаеха тайните на това да живееш нелегално и да избягваш властите при нужда.

Ако Боби решише да изчезне, никога нямаше да го намерят.

Между часа по геометрия и часа с господин Маунт имаха десетминутно междучасие и Тео изтича на двора, за да се обади на Айк. Той не вдигна. Явно беше на процеса и не можеше нито да говори, нито да изпрати есемес.

В часа по „Държава и право“ Тео застана пред класа и представи в резюме началото на процеса. Децата бяха присъствали на първия ден от първия процес и имаха много въпроси. Тео енергично отговори на всички.

През обедното междучасие Айк най-накрая му се обади. Осведоми го, че сутринта е минала по план, без да се чуе нито дума за изчезналия свидетел. Джак Хоугън не бил казал на никого. Съдия Гантри явно нищо не знаел. Но Клифърд Нанс и неговият екип от защитата изглеждали много по-самоуверени отпреди.

— Те знаят — каза Айк. — Нещо ми подсказва, че знаят.

Тео обаче не беше сигурен. Айк понякога преувеличаваше.

Намери Хулио и му обясни какво се случва на процеса. Хулио предложи да звъннат на Боби от мобилния на Тео, но той отказа.

— Боби е умен, Хулио, за нищо на света няма да си вдигне телефона.

Следобедът се точеше по-бавно от всякога и Тео едва издържа химията, занималнята и сбирката на клуба по дебати. Когато в три и половина се разнесе последният звънец, той се метна на колелото си и се отправи към съдебната палата.

Странно беше да наблюдава как делото протича, все едно всичко е наред, а всъщност да знае, че шоуто много скоро ще приключи шокиращо. Съдебните заседатели внимателно изслушваха свидетелите. Адвокатите си водеха бележки, преглеждаха документи и се редуваха да разпитват свидетелите. Съдия Гантри ръководеше заседанието сериозно и от време на време отсъждаше относно възраженията на адвокатите. Стенографката протоколираше всяка дума. Секретарките подреждаха документите, които им се предоставяха, и поддържаха реда. Зрителите наблюдаваха всичко, увлечени от съдебната драма. Обвиняемият Пийт Дъфи седеше с безизразно лице, заобиколен от адвокатите си.

Джак Хоугън и екипът на обвинението наистина изглеждаха поизморени, но Тео не усещаше прекалена самоувереност от другата страна на съдебната зала. Всичко изглеждаше нормално, както може да се очаква на голям процес.

Последният свидетел за деня беше банкиер. Джак Хоугън му зададе поредица от въпроси за заемите на Пийт Дъфи и за финансовото му положение в опит да докаже, че обвиняемият е имал отчаяна нужда от средства. Следователно — от сумата от застраховката „Живот“ на съпругата си. Следователно имаше мотив за убийството. Част от показанията бяха неразбираеми за Тео и на него доста му доскуча.

Докато слушаше, Тео наблюдаваше съдия Гантри и изпитваше смесица от тъга и гняв. Натъжи се, защото съдията ръководеше важен процес и си мислеше, че всичко върви добре. Нямаше представа колко сериозни неприятности го очакват. Тео се ядосваше, защото процесът всеки момент щеше да се провали и Пийт Дъфи отново щеше да се измъкне от обвинението в убийство. Не се съмняваше, че полицията претърсва всеки сантиметър от Уиксбърг, за да намери Боби, но

времето минаваше и катастрофата надвисваше необратимо. И какво щеше да стане, ако го намерят? Можеха ли да го арестуват, да го домъкнат в съда и да го принудят да свидетелства? Беше малко вероятно.

Съдия Гантри закри заседанието в пет и петнайсет и изпрати заседателите да се прибират. Тео и Айк си поговориха пред съдебната палата. От другата страна на моравата Амар Чийп пушеше цигара, говореше по мобилния си телефон и измерваше Тео с гневен поглед. Айк обеща на племенника си да му се обади, ако научи нещо, и Тео си тръгна. Позаобиколи на път за кантората. Заклучи вратата си, легна на пода и разказа на Джъдж колко ужасно се развиват нещата. Както винаги, Джъдж го слушаше внимателно, гледаше го със сериозните си очи, вярваше на всяка негова дума и беше готов да му помага. Винаги е добре да поговориш с някого, дори да е куче.

Госпожа Буун провеждаше късна среща в кабинета си. Господин Буун беше на горния етаж, пушеше лулата си и редактираше обемист документ.

— Имаш ли минутка, татко? — прекъсна го Тео.

— Ами, разбира се. Какво те мъчи?

— Няма да повярваш, но Боби Ескобар е избягал.

Господин Буун зяпна. Тео му разказа историята до края, сподели дори факта, че знае номера на мобилния телефон на Боби.

Беше вторник и семейство Буун извървяха пеша няколкото пресечки до приюта на Хайланд стрийт, за да посетят бездомните. Както винаги, Тео помагаше на опашката за храната, сервираше зеленчукова супа и сандвичи на хората, които нямаше къде другаде да отидат. Много от лицата му бяха познати — тъжни хора, изгубили всичко, които някак оцеляваха без дом. Спяха по пейките в парка и под мостовете, в евтини палатки в горите наоколо. Ровеха в кофите за смет и просеха по улиците. По-големите късметлии, общо петдесетина, живееха в приюта, ала повечето се хранеха бавно, а после си тръгваха и мракът ги поглъщаше. Някои пиеха и пушеха твърде много. Имаше и душевноболни. Доброволният труд в приюта неизменно напомняше на Тео какъв голям късметлия е.

След като поднесоха храна на всички, Тео, родителите му и другите доброволци вечеряха набързо в кухнята. Някои се заеха да мият съдовете и да прибират остатъците от вечерята. Семейство Буун

се пръснаха. Госпожа Буун се оттегли в стаичката си за срещи с клиенти. Господин Буун се настани в ъгъла, за да прегледа здравните осигуровки на една възрастна двойка.

Тео обучаваше един четвъртокласник по математика, когато мобилният му телефон завибрира. Беше Хулио. Тео се извини и излезе навън да говори. Хулио му обясни, че току-що е разговарял с Боби. Криел се в ябълкова градина, далече от града, в стар склад, където живеели и други нелегални работници. Полицаяте се отбили веднъж, но работниците успели да избягат. Боби се канел да си уреди транспорт за Тексас, откъдето щял да прекоси границата и да се отпрати към къщи.

— Каза ли му, че трябва да остане и утре да даде показания? — попита Тео, но вече знаеше отговора.

— Не, Тео, не му казах. Боби го няма.

По-късно, когато се прибраха у дома и Тео се готвеше да си ляга, той разказа на родителите си за телефонното обаждане.

— Е, утре ще бъде интересен ден в съда — отбеляза баща му.

— Мисля, че трябва да съм там — отговори Тео.

Колкото и да си повтаряше, че процесът не го интересува и пет пари не дава какво ще се случи, не можеше да отрича истината.

— И защо? — попита майка му.

— Стига, мамо, защо не признаеш, че ти, татко и всеки друг адвокат в града си умират от желание да са в съда, когато Джек Хоугън ще е принуден да обяви, че основният му свидетел е изчезнал? Страшна драма! Клифърд Нанс ще обезумее, ще се развилнее и ще настоява за прекратяване на делото. Ще се разрази голяма борба, всички ще са шокирани от случилото се. Сигурен съм, че искаш да го гледаш.

— Много съм заета утре, Теди, ти също. Достатъчно пропусна от училище...

— Знам, знам, но в училище е скучно. Мисля да прекъсна.

— Сигурно ще ти е трудничко да влезеш да учиш право, ако не си завършил дори прогимназия — мъдро отбеляза баща му.

— Лека нощ — каза Тео вече на път за стълбите, следван по петите от Джъдж.

Заклучи се в стаята си, изтегна се на леглото и зарея поглед в тавана. Оставаше му само един ход и той го бе обмислял цял следобед.

Трябваше да изпрати на Боби есемес — последна и отчаяна молба да постъпи правилно. Беше убеден, че може да го направи, без да го спипат. Боби нямаше да каже на никого, всъщност той сигурно в момента обикаляше страната, сврян в каросерията на някой камион с ябълки на път за Тексас. Или пък не. Може би още се криеше и единственото средство за връзка с него беше мобилният му телефон.

Тео отвори лаптопа си и написа съобщение: *Здрасти, Боби, Тео е. Процесът почти приключи. Утре е много важен ден. Имаме нужда да дойдеш. Ще си в безопасност и ще се представиш страхотно в съда. Моля те, върни се. Твой приятел, Тео.*

Извади испанския си речник и се зае да превежда. Госпожа Моник все повтаряше, че начинаещите в езика грешат, като превеждат дума по дума, но в момента Тео нямаше избор. Половин час се занимава със съобщението, сигурен, че е пълно с грешки, после го написа на мобилния си телефон. Поколеба се, защото знаеше, че върши нещо нередно, но въпреки това го изпрати.

Цял час се мята в леглото и накрая заспа.

Тео се събуди добре отпочинал и готов за деня. Под душа си помисли за Боби, но някак си прогони мисълта за процеса.

Докато се обличаше, се замисли за Джак Хоугън, но някак си прогони мисълта за процеса.

Докато приготвяше две купи с корнфлейкс, се замисли за Пийт Дъфи, но някак си прогони мисълта за процеса.

Докато отиваше с колелото си към училище, пресече главната улица и видя в далечината съдебната палата, но някак си прогони мисълта за процеса.

Докато слушаше госпожа Моник да обяснява за испанските прилагателни, се замисли за есемеса си до Боби. Разбира се, не беше получил отговор. Но някак си прогони мисълта за процеса.

Докато седеше в часа по геометрия и си мечтаеше за предстоящия лагер в планината, някой почука на вратата и рязко я отвори. Госпожа Гладуел влезе с мрачно лице и без да обърне внимание на госпожа Гарман, впери поглед в Тео и каза:

— Тео, ела с мен, моля те.

Сърцето и дробовете му замръзнаха, а коленете му омекнаха, докато вървеше към вратата. Отпред в коридора го чакаха полицаите Бард и Снийд. Никой от двамата не се усмихваше, затова ръцете и китките на Тео също замръзнаха в очакване на белезниците.

— Току-що разговарях със съдия Хенри Гантри, който веднага иска да се срещне с теб в кабинета си — каза госпожа Гладуел. — Изпратил е двама полицаи да те заведат до съда.

Тео не можеше нито да мисли, нито да говори, единственото, което можеше, бе да стърчи като уплашено момченце, което много иска да дойдат мама и татко.

— Разбира се — отрони накрая. — Какво става?

О, прекрасно знаеше какво става. Бяха засекли двете му съобщения до Боби и сега щяха да го обвинят в опит да повлияе на свидетел. Съдия Гантри щеше да беснее. Клифърд Нанс щеше да

настоява за арест. Свършено беше с живота му. Очакваше го изправителното училище.

— Да тръгваме — подкани го Бард.

Поведоха го по коридора като осъден на смърт към електрическия стол или към газовата камера, или към наказателната рота. Тео нерядко се озадачаваше колко бързо се разпространяват клюките в прогимназията на Стратънбърг, затова не беше толкова учуден, когато няколко любопитни учители застанаха на прага на кабинетите си, за да гледат. В главното фоайе няколко ученици от седми клас подреждаха рисунки върху информационното табло. Прекратиха работа, за да зяпат как отвеждат арестанта. До тротоара чакаше черно-бяла полицейска кола с всичките емблеми, надписи, лампи и антени.

— Скачай на задната седалка — каза Снийд.

Тео се качи и се смъкна надолу. Едва виждаше през прозореца, когато колата потегли, но успя да хвърли поглед назад към училището. Десетки ученици бяха застанали по прозорците и наблюдаваха как отвеждат Теодор Буун, за да се изправи пред яростта на наказателната съдебна система.

След няколко минути пълно мълчание той попита:

— Е, какво става, момчета?

Бард, който шофираше, отговори:

— Съдия Гантри ще ти обясни всичко.

— Може ли да се обадя на нашите?

— Разбира се — отговори Снийд.

Тео обаче се обади на Айк, който вдигна веднага.

— Здравсти, татко, аз съм, Тео. Виж, пътувам към съда, за да се срещна със съдия Гантри.

— Добре, аз съм пред съдебната зала — отговори Айк. — Има почивка. Съдебните заседатели още не са се върнали. Нищо не се е случило в залата, но подозирам, че Джак Хоугън най-накрая е признал, че Боби Ескобар е изчезнал. Положението е доста напрегнато.

Аз ли не знам.

— Ами ще пристигна след минутка. Най-добре кажи на мама.

— Окей.

Паркираха зад съдебната палата и влязоха през задната врата. За да избегнат всички, се качиха с асансьора до втория етаж и бързо се

запътиха към чакалнята пред кабинета на съдия Гантри. Беше пълна с адвокати. Джак Хоугън и хората му, а също и целият екип на защитата бяха там. Хоугън и Клифърд Нанс стояха в ъгъла и шепнешком обсъждаха нещо адски важно. Всички спряха да си говорят и впериха поглед в Тео, който последва двамата полицаи към голямата врата.

Вътре съдия Гантри чакаше сам. Освободи Бард и Снийд и поздрави Тео. Не изглеждаше особено ядосан, само напрегнат.

— Извинявай, че те безпокоя така, Тео, но изникна нещо важно. Оказва се, че Боби Ескобар е изчезнал. Знаеш ли нещо по въпроса?

В този момент Тео не беше сигурен кое е правилно и кое не, но не можеше да промени стореното. Освен това имаше доверие на съдия Гантри.

— Да, господин съдия — отговори Тео. — Братовчед му Хулио Пеня ми се обади към полунощ в понеделник и ми съобщи, че току-що е разговарял с Боби, който напуснал мотела и се криел.

— Значи знаеш за това от понеделник, така ли?

— Да, господин съдия. Не бях сигурен как да постъпя. Аз съм още дете.

— Каза ли на родителите си?

— Казах на Айк вчера сутринта, а на нашите — вчера следобед. Надявахме се да намерят Боби Ескобар и всичко да се подреди.

— Е, не са го намерили. Имаш ли представа къде е той?

— Снощи Хулио пак ми се обади и ми каза, че Боби се крие в ябълкова градина някъде край Уиксбърг, че планира да се върне в Тексас и да премине границата. Хулио ми звънна и ми го съобщи.

Съдия Гантри свали очилата си и разтърка очи. Седеше зад огромното си бюро по риза и вратовръзка. Тео седеше на стол срещу него, а стъпалата му едва докосваха пода. Чувстваше се много дребничък.

— Има и още нещо — добави той и извади мобилния си телефон. Намери двата есемеса до Боби и подаде телефона си през бюрото.

Съдия Гантри прочете есемесите и сви рамене.

— На испански са. Ти ли ги написа?

— Помогнаха ми да превода първото, но второто го написах сам.

— Какво пише?

— Само обяснявам на Боби, че днес е важен ден, че има нужда от него в съда, че ще се справи добре и ще бъде в безопасност. Това е. Не се опитвам да повлияя на свидетел, честна дума.

Съдия Гантри отново сви рамене и плъзна телефона обратно по бюрото.

— Впечатлен съм от испанския ти.

Тео грабна телефона си и усети как цялото му тяло се отпуска. Значи няма да има белезници, така ли? Няма да има затвор? Няма да му крещят, задето е изпратил есемеси на основен свидетел? Пое си дълбоко дъх и успя да издиша докрай. Възелът в корема му се поотпусна.

— Той отговори ли ти някак?

— Не, господин съдия.

— Говорил ли си с Хулио днес сутринта?

— Не, господин съдия.

— Е, изглежда, пак ще анулирам процеса. Джак Хоугън описа показанията на Боби пред съдебните заседатели във встъпителните си думи, а сега хлапето го няма. Не мога да повярвам, че полицията е допуснала да им се изплъзне.

— Трудно е за вярване — каза Тео, но само защото не се сещаше какво друго да каже.

— Ти по-добре остани тук, в случай че той реши да се обади. Освен ако не искаш да се върнеш в час, разбира се.

— Ще остана.

Съдия Гантри му посочи един стол в ъгъла между две тежки библиотеки.

— Седни ето там и нито звук.

Тео седна на стола и стана невидим. Съдия Гантри натисна копче на телефона си и каза:

— Госпожо Харди, доведете адвокатите и прокурорите.

След броени секунди вратата се отвори и всички, които чакаха отпред, нахълтаха в стаята. Съдия Гантри ги насочи към дългата заседателна маса и седна начело. Стенографката нагласи машината си до него. След като всички се настаниха, съдия Гантри каза:

— За протокола.

Стенографката започна да натиска копчетата на машината.

Съдията се прокашля и каза:

— В момента е към десет и половина в сряда сутринта, обвинението е призовало всичките си свидетели с изключение на Боби Ескобар, който не е тук и явно не може да бъде намерен. Съгласен ли сте, господин Хоугън?

Джак Хоугън не стана. Седеше видимо гневен и безпомощен, но явно примирен с поражението.

— Да, господин съдия, изглежда, е така.

— Господин Нанс?

— Господин съдия, от името на обвиняемия Пийт Дъфи настоявам да обявите процеса за невалиден, тъй като прокурорът, господин Хоугън, обеща във встъпителната си реч показанията на свидетел, които ще опровергават нашата теза, свидетел, който ще предреши изхода на делото. Съдебните заседатели имаха всички основания да му повярват, всъщност всички му повярвахме. От понеделник сутринта съдебните заседатели очакват прокуратурата да доведе този свидетел в съда, а сега се оказва, че това няма да се случи. Което е ужасно несправедливо към обвиняемия и е безспорно основание процесът да бъде анулиран.

— Господин Хоугън?

— Да не прибързваме, господин съдия. Според мен положението може да бъде обяснено на съдебните заседатели и те може да бъдат инструктирани да пренебрегнат твърдението от встъпителната ми реч. С радост ще се извиня и ще обясня действията си. Всичко е изпълнено добросъвестно. Представили сме достатъчно доказателства, за да бъде осъден обвиняемият дори без показанията на Боби Ескобар. Втори анулиран процес означава снемане на обвиненията в убийство, а това ще е несправедливост.

— Не съм склонен да се съглася, господин Хоугън — каза съдия Гантри. — Вредата е нанесена и защитата няма как да подложи свидетеля на кръстосан разпит. Струва ми се несправедливо към обвиняемия да се дава обещание за показанията на важен свидетел, а после да няма такива.

Раменете на Хоугън увиснаха и той поклати глава. Клифърд Нанс едва успя да сдържи усмивката си. Тео не можеше да повярва на късмета си — беше получил възможност да присъства на най-важния момент от най-големия съдебен процес, който помнеха по тези места.

Попиваше всяка дума, без да помръдне и мускулче. Изглежда, никой не забелязваше, че и той е тук.

— Отлагам решението си за днес следобед — оповести съдия Гантри. — Издирването не е приключило, така че може да получа нова информация. Ще се съберем отново тук в два часа. Дотогава нито дума на никого. Не искам съдебните заседатели да разбират какво се случва. Срещата приключи.

Адвокатите бавно се надигнаха и се отправиха към вратата. Съдия Гантри даде знак на Джак Хоугън да остане. Когато вратата се затвори, той каза на прокурора:

— Има някаква ябълкова градина близо до Уиксбърг. Накарайте полицията веднага да я претърси.

Хоугън излезе бързо, а съдия Гантри се облегна на стола си. Погледна към Тео и каза:

— Ама че бъркотия. Какво би направил ти при това положение?

Тео се замисли. Осъзна колко самотна е тази работа, колко съдбоносни са решенията на съдията, които оказват силно влияние върху живота на толкова много хора. Когато не си мечтаеше да стане известен адвокат по наказателни дела, Тео мечтаеше да бъде мъдър и уважаван съдия. Но вече се колебаеше. В момента не искаше да е на мястото на съдия Гантри.

— Допаднаха ми думите на Джак Хоугън. Защо просто не обясните положението на съдебните заседатели и не ги оставите те да решават въз основа на показанията, които са чули? Има много улики, които сочат директно към Пийт Дъфи.

— Съгласен съм, но ако бъде осъден, той ще обжалва, а Върховният съд на този щат със сигурност ще отмени присъдата. Никой съдия не обича присъдите му да бъдат анулирани, Тео. Това ще означава, че трябва да съдим Пийт Дъфи за трети път, което не ми се струва справедливо.

— А няма ли това да ни даде време да намерим Боби Ескобар?

— Наистина ли мислиш, че той ще бъде открит?

Тео се позамисли и отговори:

— Не, господин съдия, сигурно в момента вече е на половината път до Тексас. И не го виня.

На вратата се почука силно и още преди съдия Гантри да отговори, в кабинета му влетя госпожа Марсела Буун и попита:

— Хенри, къде е Тео?

Тео скочи на крака и каза:

— Здравей, мамо.

Съдия Гантри също се изправи.

— Здравей, Марсела. С Тео тъкмо обсъждахме процеса.

— Чух, че е арестуван — каза тя.

— За какво да е арестуван? Не, той ми помага да обмисля искането за анулиране на процеса. Заповядай, седни.

Тя си пое дълбоко дъх, поклати глава невярващо или безпомощно — вероятно и двете — и най-сетне си отдъхна.

Полицията претърси три ябълкови градини близо до Уиксбърг, но не намери никого. Всеки нелегален работник в радиус от десет километра изчезна в горите. От тях не остана и следа и със сигурност нямаше следа и от Боби. На обед бяха съобщили лошата новина в полицията на Стратънбърг. Бяха се свързали с Хулио и с майка му Карола — и двамата нямаха новини от Боби. Разговаряха с шефа му — и той не знаеше нищо. Издирването приключи. Свидетелят се беше изпарил.

Тео отиде на приятен обяд с родителите си и Айк в „Папис Дели“. Баща му предложи да се върне в училището, но Тео не беше съгласен. Обясни, че съдия Гантри се нуждае от него. Беше получил строги нареждания от съда да бъде на разположение, в случай че Боби се появи.

— Няма шанс за такова нещо — отсече Айк, дъвчейки световноизвестния сандвич с пастърма.

Госпожа Буун трябваше да бъде в съда в един часа, а господин Буун, разбира се, имаше спешна работа в кантората. Тео и Айк закрачиха по главната улица, за да убият малко време, докато стане два часа, когато адвокатите отново щяха да се съберат и съдия Гантри щеше да направи немислимото — отново да анулира процеса.

По едно време Тео попита:

— Айк, замислял ли си се за паричната награда?

— Разбира се — призна Айк.

— Какво ще стане с нея?

— Не знам. От една страна, Пийт Дъфи е заловен и ще лежи няколко години за бягство. Допускам, че можем да поискаме парите, тъй като той е арестуван, съден и изпратен в затвора. От друга страна, наградата се дава на човек, осигурил информация, която да доведе до осъждането на Пийт Дъфи за убийството на Майра Дъфи. За убийство, не за бягство и укриване от правосъдието. Така че може би ще ни е трудно да си получим парите, ако процесът отново бъде анулиран.

— Значи не ни върви.

— Така изглежда. Ти мислил ли си за парите?

— От време на време.

— Е, забрави за тях.

Пред сладкарницата за сладоледен йогурт се разминаха с двама души от журито, чиито лица познаваха от залата. И двамата носеха големи кръгли значки, на които пишеше „Съдебен заседател“, та всички да знаят колко важни са тези хора и да не ги разпитват за Пийт Дъфи.

Айк искаше да пие кафе, затова се отбиха в „Гъртруд“, старо заведение на главната улица, световноизвестно със своите гофрети с ядки от пекан. Тео често се питаше дали всяко малко градче се хвали с някой специалитет, който е световноизвестен. Заведението беше пълно с хора, които Тео не познаваше, но беше виждал в съдебната зала. Изглежда, всички чакаха да стане два следобед. Само ако знаеха...

— Татко идва да закусва тук всяка сутрин. Сяда ей там, на кръглата маса, с няколко свои стари приятели, ядат препечени филийки, пият кафе и си клюкарят. Звучи доста скучно, нали?

— И аз го правех някога, Тео, преди много години, на същата маса — печално каза Айк, сякаш помнеше времена, когато това е било много по-приятно. — Но не ми липсва. Сега ми е много по-забавно да вися по баровете до късно през нощта и да играя покер със съмнителни типове. Там клюките са къде-къде по-интересни.

Тео си поръча портокалов сок и двамата с Айк убиха малко време. В един и половина телефонът му завибрира. Беше получил есемес от съдия Гантри:

Някакви новини, Тео?

Не, съжалявам.

Ела след петнайсет минути.

Добре, господин съдия.

— Беше съдия Гантри — осведоми Тео чичо си. — Искане в кабинета си след петнайсет минути. Виждаш ли, Айк, нуждае се от помощта ми, за да реши този много важен въпрос. Осъзнава колко съм умен и колко добре познавам закона и е решил да се облекчи на мен в труден момент.

— Мислех го за по-умен.

— Той е гений, Айк. Ти самият трябва да си гений, за да разпознаеш гениалността на друг.

— И как би отсъдил ти по въпроса?

— Бих обяснил всичко на съдебните заседатели и бих продължил процеса с надеждата обвинението да представи достатъчно доказателства, така че Дъфи да бъде осъден.

— Обвинението няма достатъчно доказателства. Стана ясно още по време на първия процес. А ако сегашният не бъде анулиран веднага и ако има присъда, тя ще бъде обжалвана. От теб няма да стане добър съдия.

— Благодаря, Айк. А ти как би постъпил?

— Той няма друг избор, освен да анулира процеса. Аз така бих направил. А после бих казал на полицията да ни даде парите от наградата.

— Нали ми каза да забравя за парите.

— Вярно бе.

В един и четиридесет и пет Тео последва госпожа Харди, която го въведе в кабинета на съдия Гантри. Тя излезе и затвори вратата. Тео седна и зачака съдията да приключи телефонния си разговор. Изглеждаше изморен и разстроен. В средата на бюрото му се мъдреше недояден сандвич върху салфетка и до него имаше празна бутилка от вода. Тео разбра, че съдия Гантри не е имал лукса да излезе да обядва. Все се е намирал по някой шут, който да го разпитва за процеса.

Съдията затвори телефона и каза:

— Беше началникът на полицията в Уиксбърг, познавам го добре. Няма и следа от нашия приятел.

— Изчезнал е, господин съдия. Боби живее на тъмно като много други нелегални работници. Той умее да изчезва.

— Мислех, че родителите ти се опитват да му станат поръчители и да придвижат документите му за гражданство. Какво стана?

— Не съм сигурен, но според мен документите му заседнаха някъде във Вашингтон. Продължават да опитват, но нещата се движат много бавно. Вече ми се струва, че няма значение. Майка му в Ел Салвадор е болна и Боби си отива у дома.

— Е, той със сигурност обърка делото.

— Господин съдия, имам един въпрос. По време на първия процес, когато Боби се появи като свидетел, вие анулирахте процеса.

На следващата седмица той отиде в кабинета на Джак Хоугън и направи официално изявление. Използвали са страхотен преводач, който превежда на съдебни процеси, и всичко е записано от стенограф, нали така?

— Точно така.

— Тогава защо тези показания не бъдат прочетени на съдебните заседатели? Така те ще чуят какво е казал Боби и ще можем да довършим процеса.

Съдия Гантри се усмихна и каза:

— Не е толкова лесно, Тео. Имай предвид, че когато си обвинен в престъпление, имаш право да се изправиш лице в лице с хората, които те обвиняват, и да подложиш на кръстосан разпит онези, които свидетелстват срещу теб. Пийт Дъфи нямаше тази възможност, защото адвокатите му не са присъствали, когато Боби е давал показанията си. Ако сега допусна показанията в съда, това ще бъде основание за обжалване на присъдата.

— Явно е нужна смелост, за да бъде човек справедлив, нали?

— Да, може да се каже. — Съдия Гантри погледна часовника си, намръщи се, потупа с пръсти по бюрото си, сякаш бързаше, и каза: — Е, Тео, мисля, че е време. Тук ли искаш да останеш, или ще се върнеш в училище?

— Ще остана.

— Естествено. — Съдията му посочи същия стол в ъгъла и Тео зае предишното си място. Съдия Гантри натисна едно копче на телефона си и каза: — Госпожо Харди, доведете адвокатите и прокурорите.

Вратата се отвори със замах и стаята бързо се напълни с хора, докато всички се събираха около кръглата маса. Когато стенографката беше готова, съдия Гантри каза:

— Сега е два часът следобед и издирването на Боби Ескобар е прекратено. Съдът трябва да разгледа искането за анулиране на процеса. Още нещо, господин Хоугън?

Джон Хоугън отговори неохотно:

— Не, господин съдия.

— Господин Нанс?

— Не, господин съдия.

— Добре. — Съдия Гантри си пое дълбоко дъх и каза: — Опасявам се, че нямам избор по въпроса. Би било несправедливо към обвиняемия да продължим без показанията на Боби Ескобар.

Телефонът в джоба на Тео завибрира. Той го извади, погледна го и едва не припадна.

— Почакайте, господин съдия — провикна се Тео.

Изпълнявайки молбата на Боби, съдия Гантри, Тео и преводачката отидоха за пет минути с кола до парка „Труман“ и зачакаха до въртележката. Той се показа иззад редица високи чемшири и тръгна към тях. Ботушите му бяха покрити със засъхнала кал. Джинсите му бяха мръсни. Очите му бяха зачервени и изглеждаше изморен.

— Съжалявам за всичко това, но съм уплашен и не съм сигурен как да постъпя — каза той на испански.

Преводачката, млада жена, която се казваше Мария, се заслуша в думите на съдията.

— Боби, нищо не се е променило от последния път, когато говорихме преди няколко месеца. Ти си важен свидетел и ние имаме нужда да кажеш в съда какво си видял.

Мария вдигна ръка и помоли:

— Не толкова бързо. Кратки изречения, моля.

Тя преведе на испански, а съдия Гантри продължи:

— Няма да бъдеш арестуван, нито ще ти навредим по някакъв начин, обещавам. Тъкмо обратното. Ще се постарая да си под закрила. Последва превод на испански и Боби успя да се усмихне бегло.

* * *

Новината, че свидетелят е намерен, отекна в съдебната палата и в правните кантори в центъра на града. В три следобед се събраха още повече зрители. Тео и Айк имаха превъзходни места два реда зад масата на обвинението, където към тях се присъедини Уудс Буун, който беше успял някак си да се откъсне от спешната работа в кантората. Тео се озърна и забеляза много местни адвокати да се провират между редовете в търсене на място.

Въведоха Пийт Дъфи. Изглеждаше пребледнял и объркан. Поговори с Клифърд Нанс, който беше видимо разстроен и нервен.

Нямаше и следа от самоувереността, която Тео беше видял само преди час.

Приставът призова към ред в залата и след няколко секунди хората се успокоиха. Всички места бяха заети и хората се подредиха покрай стените на съдебната зала. Съдия Гантри зае мястото си и нареди на пристава да доведе съдебните заседатели. Когато те се настаниха, той ги погледна и се зае да им обяснява:

— Госпожи и господа съдебни заседатели, извинете за забавянето. Знам, че е неприятно с часове да чакате юристите и мен да решим проблема, но това е обичайно за един съдебен процес. Така или иначе, вече сме готови да продължим. Щатът ще призове още един свидетел, господин Боби Ескобар, който не говори английски. Затова ще използваме услугите на заклет съдебен преводач. Казва се Мария Олива. И преди съм работил с нея, много е добра и ще се закълне да казва истината точно като свидетеля. Малко странно е да се дават показания по този начин, но нямаме друг избор. Преди време прочетох някаква статия за федерален съд в Ню Йорк, където използвали заклет преводачи на повече от трийсет езика. Явно ние имаме късмет, езиците са само два. Все пак ще изслушаме показанията малко по-бавно и няма да прищпорваме процедурата. Моля ви за търпение и внимание. Готови ли са адвокатите да продължим?

Джак Хоугън и Клифърд Нанс кимнаха.

Мария Олива се приближи до свидетелското място. Приставът извади Библия и тя сложи лявата си длан върху нея. Приставът каза:

— Заклевате ли се да превеждате показанията вярно и точно с цялото си старание?

— Заклевам се.

— Господин Хоугън, можете да призовете следващия си свидетел — каза съдия Гантри.

Хоугън стана и каза:

— Щатът призовава Боби Ескобар.

Отвори се странична врата и от нея се появи Боби, който вървеше след друг съдебен пристав. Без да обръща внимание на зрителите, адвокатите и обвиняемия, той закрачи доста уверено към свидетелското място. Не за пръв път идваше тук. Седмица по-рано, преди началото на процеса, Джак Хоугън беше довел Боби в съдебната зала и го беше подложил на дълга и изморителна репетиция. Беше го

обстрелвал с въпроси. Мария беше превеждала. Един млад прокурор беше влязъл в ролята на Клифърд Нанс и дори беше успял да се разкреши на Боби. Нарече го лъжец! Отначало Боби беше разстроен и неуверен, но към края на деня започна да разбира същината на процедурата и особено на безмилостния кръстосан разпит.

След края на репетицията Джак Хоугън беше сигурен в свидетеля си. Боби обаче не беше толкова уверен.

Закле се да казва истината и зае мястото си. Мария седна на съгваем стол до него, също с насочен към лицето ѝ микрофон. Залата притихна. Съдебните заседатели чакаха.

Тео никога не беше усещал толкова силно напрежение.

Хоугън започна с бавни и лесни въпроси. Боби беше на деветнайсет години и беше живял с леля си и с нейното семейство. Беше от Ел Салвадор, а в Съединените щати пребиваваше по-малко от година. Беше преминал нелегално границата, за да си търси работа. У дома имаше семейство — родители и трима по-малки братя, които бяха бедни и гладни. Боби не искал да заминава от родината си, но нямал избор. Когато пристигнал в Стратънбърг, си намерил работа на голф игрището в „Уейвърли Крийк“, където косеше тревата и се грижеше за поддръжката. Печелеше седем долара на час. Опитваше се да научи английски, но му беше трудно. Беше напуснал училище четиринайсетгодишен.

Относно въпросния ден: било четвъртък, облачен и ветровит ден, затова на игрището нямало много хора. В единайсет и половина Боби и колегите му се запътили към бараката зад голф игрищата за трийсетминутната си обедна почивка. Както често правел, Боби се отделил от другите и отишъл на любимото си място под няколко дървета. Предпочитал да се храни сам, защото така имал време да мисли за близките си и да каже молитвите си.

Джак Хоугън кимна на помощника си и на екрана се появи голяма въздушна снимка на шестия феъръей на игрището „Крийк“. Боби взе лазерната показалка и показа на заседателите точно къде е обядвал.

Продължи с показанията: някъде по средата на обедната си почивка забелязал количка за голф да се движи бързо по асфалтираната алея покрай феъръея, после да се насочва към къщата, за която вече бяха изяснили, че е домът на семейство Дъфи. Мъж,

облечен с черен пуловер, бежов памучен панталон и кафеникава шапка с козирка паркирал количката до задния двор, слязъл и бръкнал в торбата със стиковете си. Извадил бяла ръкавица и бързо я сложил на дясната си ръка. На лявата вече носел ръкавица. Прекосил двора, спрял пред вратата и събул обувките си. Според Боби той бързал. Както седял под дърветата на по-малко от сто метра разстояние, Боби виждал ясно мъжа и задната страна на къщата. По онова време Боби не мислел, че се случва нещо необичайно, макар да се зачудил защо мъжът си слага и другата ръкавица и защо оставя обувките си пред прага. Много жители на „Уейвърли Крик“ отскачали до домовете си по една или друга причина по време на голф. Няколко минути по-късно Боби продължил обяда си. Нямам нито часовник, нито мобилен телефон, затова не знаел точно колко часът е. По онова време на игрището нямало други играчи. Мъжът излязъл от къщата, бързо обул обувките си, свалил и двете ръкавици и ги прибрал в торбата със стиковете си. Озърнал се, очевидно не забелязал никого и бързо поел в посоката, откъдето бил дошъл.

Няколко минути по-късно Боби се върнал в бараката. Обедната почивка била свършила. Началникът на Боби бил строг и карал хората си да се връщат на работа точно в дванайсет. След около час Боби и негов колега поправяли една пръскачка близо до тринайсетата дупка, когато Боби забелязал същия мъж да пристига на четиринайсетия тий бокс на игрището „Саут Найн“. Мъжът се озърнал, не забелязал никого, бръкнал в торбата със стиковете си, извадил нещо бяло и го пуснал в кошчето за смет. По това време мъжът носел бяла ръкавица за голф на лявата си ръка, както правят всички играчи десничари. Боби не видял какво пуска в кошчето мъжът, но няколко минути по-късно, докато го изпразвал, намерил две ръкавици — една дясна и една лява. Обясни, че момчетата, които работят на игрището, изпразват кошчетата два пъти дневно и че редовно претърсват съдържанието им и намират стари топки за голф, колчета, използвани ръкавици, всякакви отпадъци. Боби задържал ръкавиците няколко дни. Когато разбрал, че мъжът е заподозрян в убийството на жена си, Боби дал ръкавиците на свой приятел, който ги предал на полицията.

Джак Хоугън се приближи до малка маса до стенографката и взе найлонов плик. Подаде го на Боби и го помоли да го отвори и да

разгледа ръкавиците. Боби го направи, без да бърза. Когато се увери, вдигна поглед и кимна.

— Да, това са ръкавиците, които намерих и които остави мъжът с черния пуловер, бежовия панталон и кафеникавата шапка за голф.

Боби остави ръкавиците настрана. Продължи да дава показания: малко след като ги намерил, в „Уейвърли Крийк“ се разчуло, че къщата в близост до шестия феървей на игрището „Крийк“ гъмжи от полиция. Намерили мъртва жена!

Заинтригуван, Боби се върнал в бараката, после минал през гората. Когато се показала задната страна на къщата на семейство Дъфи, той видял същия мъж да седи в количката си за голф, заобиколен от полицаи. Мъжът бил видимо разстроен. Полицаяте се опитвали да го успокоят.

Джак Хоугън попита свидетеля дали познава Пийт Дъфи. Не. Боби и колегите му били инструктирани да се държат учтиво с играчите, но да не разговарят с тях. На големия екран се появи друга снимка — Пийт Дъфи, седнал в количката си за голф, заобиколен от полицаи. Беше с черен пуловер, бежов панталон и кафеникава шапка.

Боби без никакво затруднение го разпозна като мъжа, който бе влязъл в къщата приблизително в единайсет и четиридесет и пет, някъде по средата на обедната му почивка, и който по-късно бе изхвърлил двете ръкавици за голф.

Джак Хоугън поднесе драматичния финал:

— Господин съдия, моля да се отбележи в протокола, че свидетелят разпозна обвиняемия господин Пийт Дъфи.

— Отбелязано е — каза съдия Гантри и погледна часовника си. Всички бяха забравили за времето. Беше пет и десет. — Да направим петнайсет минути почивка.

Боби беше седял на свидетелското място два часа и трябваше да си откъдне. Показанията му бяха приковали всеобщото внимание, най-вече защото бяха достоверни, но постоянната смяна на езиците беше изтощила всички.

— Изглежда, Хенри смята да работи до късно днес — отбеляза Айк.

— Мислех, че винаги приключва заседанията в пет — отбеляза Уудс, но пък той рядко влизаше в съдебна зала.

— Зависи — поясни Тео като опитен адвокат.

Пийт Дъфи стана да се поразтъпче. Изглеждаше крехък и слаб, а раменете му бяха увиснали. Всичките му адвокати бяха начумерени. Омар Чийп и Пако, които седяха на първия ред зад защитата, се скупчиха край Клифърд Нанс. Малцина излязоха от съдебната зала, защото никой не искаше да изгуби мястото си.

В пет и половина съдия Гантри се върна на мястото си, но само за кратко. Обясни, че двама съдебни заседатели не се чувстват добре и тъй като денят и бездруго е доста напреднал, съдът се разпуска до девет на следващата сутрин. Удари с чукчето си и изчезна. Двама полицаи изведоха Боби от залата.

Тео допускате, че ще го заведат на сигурно място и ще бдят зорко над него през цялата нощ.

Докато зрителите бавно напускаха залата, господин Буун каза:

— Айк, тази вечер ще си поръчаме китайска храна. Защо не дойдеш на вечеря, да поговорим за процеса.

Айк вече клатеше глава.

— Благодаря, но...

— Хайде, Айк — примоли се Тео. — Искам да те питам много неща.

Айк рядко отказваше на любимия си племенник.

Кухненската маса беше отрупана с картонени чинии, салфетки и кутии от пилешко чоу миен, скариди в сладко-кисел сос, пържен ориз и яйчени ролца от любимия ресторант на Тео „Златният дракон“. Айк ядеше с вилица, Тео също предпочиташе вилицата, но майка му настояваше да се храни с пръчици. Джъдж обаче лапаше като всяко куче и набързо изгълта две яйчени ролца.

— Според показанията, които изслушах — започна Айк, — съдебният лекар не е намерил по тялото на Майра Дъфи нищо от кожените ръкавици за голф. Никакво парченце, влакънце от подплатата, нищо. Теорията е, че Пийт старателно е изтрил всичко с хавлиена кърпа или нещо друго, преди да напусне местопрестъплението. Лявата ръкавица, която е носел по време на игра, била по-стара и протрита, затова успели да извлекат ДНК от потта, която е попила. На дясната ръкавица няма нищо, вероятно защото е чисто нова. Сложил я е, докато души жена си, после я е свалил.

— ДНК-то съвпада ли с това на Пийт Дъфи? — попита госпожа Буун.

— Разбира се, иначе защо изобщо да си правят труда? Разполагаме с очевиден, който обясни всичко на съдебните заседатели.

— Значи съдебният лекар няма да дава отново показания? — попита господин Буун.

— Не знам. Днес беше в залата и господин Хоугън може да го извика на свидетелското място утре. Аз със сигурност бих го направил, за всеки случай. Показанията му ще придадат повече тежест на думите на Боби.

— Как се справи Боби като свидетел? — попита госпожа Буун.

— Доста впечатляващо — отвърна Айк.

— Много убедително — добави господин Буун.

— Тео? — попита тя.

Не се случваше често да помолят Тео да изкаже правно мнение пред група възрастни, които познаваха закона много по-добре от него,

затова той преглътна мъчително, търсейки думите.

— Мисля, че на съдебните заседатели им трябваха няколко минути да свикнат с превода, на мен също. Испанският звучи много бързо, но сигурно всеки език звучи така, ако не го знаеш.

— Нали твоят испански е много добър? — прекъсна го Айк.

— Не толкова. Отначало не разбирах. Но след няколко въпроса свикнах. Преводачката Мария е много добра. Очевидно господин Хоугън беше репетирал с нея и с Боби. Въпросите му бяха кратки и по същество, а отговорите на Боби също бяха кратки и конкретни. Все се питах: какво ще спечели, ако излъже? Защо съдебните заседатели да не повярват на всяка негова дума? И мисля, че те му повярваха.

— О, повярваха му — каза господин Буун. — Наблюдавах израженията им. Не пропускаха нищо и повярваха на всичко. Пийт Дъфи ще бъде осъден.

— Какво ще стане утре? — попита Тео.

— Ще е грозна картина — отговори Айк. — Клифърд Нанс ще нападне Боби точно както направи във встъпителната си реч. Ще се разграчи по въпроса за нелегалната имиграция и ще обвини Боби, че е сключил сделка с прокуратурата — показанията му срещу Дъфи в замяна на обещание да не го депортират. Опасявам се, че денят се очертава труден за Боби.

Тео отново преглътна мъчително и каза:

— Мисля, че трябва да съм там.

И двамата му родители едва не се задавиха, докато се надпреварваха кой да говори пръв.

— Боя се, че няма да стане, Тео — отговори остро майка му. Обикновено тя беше малко по-бърза.

— Пропусна училище в понеделник и почти целия ден днес — каза баща му. — Стига толкова.

Тео знаеше, че има моменти, когато е добре да понатиснеш малко, и други моменти, когато така само ще влошиш нещата. Сега беше време да отстъпи. Знаеше, че няма да спечели. Най-добре беше да приеме поражението си с известно достойнство.

Надигна се от масата и каза:

— Най-добре да се залавям за домашните.

Родителите му го изгледаха подозрително, готови да го скастрият, ако отново спомене за процеса. Докато излизаше от кухнята заедно с

Джъдж, той подметна едва чуто:
— Мисля, че се разболявам.

В седем и четиридесет и пет на следващата сутрин Тео закусваше и четеше местния вестник онлайн. Баща му вече беше излязъл. Майка му беше в дневната и четеше старомодното хартиено издание на същия вестник.

Телефонът звънна. Веднъж, после два пъти. Никога не звънеше сутрин. Тео не смяташе да вдига, но майка му каза:

— Тео, би ли се обадил?

Тео приближи към телефона и вдигна слушалката:

— Домът на семейство Буун.

Познат глас каза:

— Добро утро, Тео. Обажда се съдия Гантри. Може ли да говоря с някой от родителите ти?

— Разбира се, господин съдия. — И едва не добави: „Какво става, за бога?“, но се сдържа и само каза: — Мамо, за тебе е.

— Кой е? — попита тя и вдигна от дневната, без да изчака отговора му. Тео се спусна към вратата, за да подслушва. Чу я да казва: — Добро утро, Хенри. — Мълчание. — Да, да. — По-продължително мълчание. — Ами не знам, Хенри. Той вече много отсъства от училище тази седмица, но... — Пауза, докато тя слушаше. Тео усети как пулсът му се учестява. — Да, Хенри, Тео има много добри оценки и съм сигурна, че ще навакса, но... — Поредната пауза. — Ами, след като представяш нещата така, Хенри, мисля, че идеята не е лоша. — Тео не издържаше вече. И после: — Костюм и вратовръзка. Добре. Добре, Хенри, благодаря. Веднага ще му кажа.

Докато тя затваряше, Тео се втурна обратно към стола си, грабна лъжицата и налапа солидно количество корнфлейкс.

Госпожа Буун влезе в кухнята, все още по халат, но Тео се престори, че не я забелязва, защото е много зает с нещо на лаптопа си.

— Беше съдия Гантри — съобщи тя.

Сериозно, майко? Нали току-що говорих с него.

— Каза, че днес в съда ще има нужда от съдебен помощник и понеже вчера си му бил от огромна полза, смята, че и днес ще му помогнеш за Боби.

Тео вдигна очи и каза:

— Ами не знам, мамо. Днес ще бъда доста натоварен в училище.

— Иска да си там в осем и петнайсет, с костюм и вратовръзка като истински адвокат.

Тео хукна към стълбите.

В осем и петнайсет той последва госпожа Харди в кабинета на съдия Гантри.

— Ето го — оповести тя, обърна се и излезе.

Тео се настани пред широкото бюро и зачака съдия Гантри да дочете някакъв документ. Изглеждаше изморен и кисел.

— Добро утро, Тео — каза накрая съдията.

— Добро утро.

— Реших, че сигурно искаш да си тук днес. Очертава се паметен ден и понеже ти си истинската причина този процес изобщо да се провежда, допуснах, че ти се иска да наблюдаваш финала.

— Финала ли?

— Да, финала. Знаеш ли какво прави съдебният помощник, Тео?

— Горещо-долу. Мисля, че проучват разни въпроси за съдиите и други подобни.

— Това е част от работата им. Аз използвам помощници от време на време, обикновено студенти по право, които са си дошли у дома за ваканцията. Нерядко те създават повече проблеми, отколкото да има полза от тях, но понякога попадам на някой свестен. Харесват ми хора, които не говорят много, а са добри слушатели и наблюдават внимателно съдебната зала. — Съдията се изправи и изпъна гръб. Тео се страхуваше да се обади. Съдия Гантри продължи: — Снощи останах тук почти до полунощ, Тео, срещях се с адвокатите. Случиха се много неща и искам да чуя мнението ти. — Той закрачи зад бюрото си, като продължаваше да се изпъва, сякаш е разтегнал мускул. — Виж, Тео, Майра Дъфи е имала двама синове, Уил и Кларк, двама чудесни младежи, които са в колежа. Сигурен съм, че си ги виждал в съдебната зала. Идват всеки ден.

— Да, господин съдия.

— Баща им загинал в самолетна катастрофа, когато те били още в прогимназията. Няколко години по-късно тя се омъжила за Пийт

Дъфи и Уил и Кларк се разбирали с доведения си баща. Пийт се държал добре с тях, издържал ги финансово, водел ги на екскурзии, платил за обучението им в колежа. Разбира се, те са сломени и огорчени от случилото се с майка им и искат той да бъде сурово наказан. Но са решили, че не желаят Пийт Дъфи да получи смъртно наказание. Намират го за прекалено сурово, а въпреки стореното все още изпитват някакви чувства към този човек. Прекарвали са много време с леля си, Емили Грийн, сестрата на Майра, и заедно са взели семейно решение — без смъртно наказание за Пийт Дъфи. Вчера, след показанията на Боби и след като стана съвсем ясно, че съдебните заседатели ще го обявят за виновен, синовете се обърнали към Джак Хоугън и го помолили да оттегли искането за смъртно наказание. Това поставя Джак в трудно положение. Като щатски прокурор той е длъжен да наказва убийците с цялата тежест на закона, но Джак за пръв път иска смъртно наказание. Освен това той допуска семейството на жертвата да участва до голяма степен във вземането на решение. Снощи Джак Хоугън се свърза с Клифърд Нанс и му разказа за решението на семейството. Хоугън му предложи и сделка — споразумение. Ако Пийт Дъфи се признае за виновен за убийството, прокуратурата ще предложи доживотна присъда без право на замяна. Осведомиха ме и снощи се събрахме за няколко часа да обсъдим споразумението. Разбира се, това означава, че Пийт Дъфи в крайна сметка ще отиде в затвора, но няма да е в отделението на смъртниците в очакване да бъде екзекутиран. Означава също, че това ще е финалът на делото и адвокатите няма да прекарат следващите петнайсет години в обжалване. Както сигурно знаеш, смъртните присъди се точат с години. Така, сега въпросът е да одобря ли смъртната присъда, или не. Ти как мислиш?

— Пийт Дъфи ще се съгласи ли да се признае за виновен? — попита Тео.

— Още не знам. Подозирам, че е прекарал много дълга нощ в ареста. Клифърд Нанс е склонен да сключи споразумение и при последния ни разговор беше решил да препоръча на Пийт да го приеме. Всичко друго е за предпочитане пред това да си осъден на смърт и да чакаш екзекуцията си.

— Харесва ми, господин съдия — каза Тео. — Със смъртното наказание свързвам серийните убийци и терористите, наистина

отвратителни хора. Не човек като Пийт Дъфи.

— Убийството си е убийство.

— Така е, но Пийт Дъфи няма отново да извърши убийство, нали?

— Съмнявам се. Значи ти подкрепяш споразумението, така ли?

— Да, господин съдия. И бездруго имам някои резерви по отношение на смъртното наказание. С това споразумение извършителят ще бъде наказан и справедливостта ще възтържествува.

— Добре. Адвокатите пристигат след няколко минути. Искам да седнеш на мястото си ето там и да не се месиш. Нито думичка, ясно?

— Разбира се, но един истински съдебен помощник дали ще се крие в ъгъла?

— Значи искаш да седнеш на масата?

— Естествено.

— Съжалявам. Имаш късмет, че изобщо си тук.

— Да, господин съдия. Благодаря ви.

Въздухът се изпълни с напрежение, когато адвокатите влязоха в стаята. Неколцина погледнаха към Тео в ъгъла, но явно никой не даваше пет пари за него. В момента ги вълнуваха много по-неотложни проблеми. Наобиколиха дългата маса, отвориха куфарчетата си, извадиха документи и бележници и се настаниха. Съдия Гантри зае мястото си начело, а стенографката седна до него. От едната страна бяха Джак Хоугън и прокурорите. От другата седяха Клифърд Нанс и неговият екип. Пийт Дъфи не присъстваше.

— За протокола — каза съдия Гантри и стенографката започна да натиска клавишите си.

— Господин Нанс, предложението е същото като снощи. Господин Дъфи взе ли решение?

Клифърд Нанс имаше вид на човек, който не е спал цяла седмица. Обличаше се със скъпи костюми и винаги беше самото олицетворение на преуспял адвокат по наказателни дела, но сега вратовръзката му беше накриво, а ризата — смачкана.

— Господин съдия — поде той, — срещнах се с клиента си в полунощ и в шест часа тази сутрин. Накрая той се съгласи да се признае за виновен и да приеме споразумението.

— Господин Хоугън, подготвили ли сте текста на споразумението?

— Да, господин съдия. — Един от помощниците на Хоугън извади спретната купчинка листове и всеки получи копие. — Съвсем просто и ясно, господин съдия.

Тео и преди беше чувал тези думи. Всъщност според баща му, когато един адвокат каже, че нещо е „просто и ясно“, най-добре бъде нащрек. Защото всъщност текстът е доста сложен.

Адвокатите бавно прочетоха споразумението. Беше само две страници и наистина беше просто и ясно.

— Обвиняемият се признава за виновен по обвинение в убийство и получава доживотна присъда без право на замяна — обяви съдия Гантри. — Освен това се признава за виновен за бягство от

правосъдието и получава присъда от две години, която ще излежава едновременно с доживотната.

— Точно така, господин съдия — съгласи се Хоугън.

— Реших да одобря това споразумение. Доведете обвиняемия.

Заместник-прокурорът пристъпи към вратата, отвори я и кимна на някой в чакалнята. Влезе униформен служител, следван от Пийт Дъфи, след който вървеше още един полицаи. Не носеше белезници. Беше облечен с обикновен тъмен костюм. Странното беше, че изглеждаше спокоен и дори се опита да се усмихне на съдия Гантри. Малко преди да седне до Клифърд Нанс, той огледа стаята и забеляза Тео. Усмивката му се стопи. Тялото му се скова. После направи няколко крачки към ъгъла.

Тео знаеше, че Дъфи няма да го нарани, поне не в този момент, но за миг сърцето му спря да бие. Дъфи го измери с гневен поглед и каза:

— Ти ме намери, нали? На летището във Вашингтон. Ти беше, нали?

Тео не възнамеряваше да му отговори, само отвърна на свой ред с гневен поглед, без да му трепне окото.

— Достатъчно — изръмжа съдия Гантри и един полицаи стисна Дъфи за лакътя. Поведо го към масата и го настани до Клифърд Нанс.

Тео си пое дълбоко дъх.

— Господин Дъфи — поде съдия Гантри, — пред мен е споразумение от две страници, което искам внимателно да прочетете.

Дъфи не посегна към документа. Вместо това каза:

— Знам какво пише, господин съдия. Не е нужно да го чета. Господин Нанс ми обясни всичко.

— Искате ли да се признаете за виновен?

— Да, господине.

— Добре. За да приема признанието ви, трябва да ви задам няколко въпроса.

Съдия Гантри зачете въпросите от един доста оръфан наръчник.

Първо се увери, че господин Дъфи разбира какво прави. Дали е обсъдил въпросите с адвокатата си? Да. Приема ли съветите на адвокатата си? Да. Има ли оплаквания от адвокатата си и от работата му? Не. Разбира ли, че ще прекара остатъка от живота си в затвора? Да. Разбира ли, че като се признава за виновен, се отказва от правото си да

обжалва? Да, разбирал. Че няма да може да промени решението си, след като подпише споразумението? Да. Съдия Гантри го разпита за психическото му състояние. Взе ли лекарства? Не. Нещо, което може да замъгли преценката му? Не. Нещо, което да му попречи да вземе такова важно решение? Не.

Разпитът се проточи и на Тео му хрумна нещо. Бавно измъкна телефона от джоба си, скри го зад единия си крак, вперил поглед в гърба на съдията, и изпрати есемес на Айк: *С Гантри съм. Дъфи се признава за виновен!*

Отговорът пристигна след броени секунди: *Знаех си.*

Типично в стила на Айк. Въобразяваше си, че знае всичко, независимо колко знае в действителност.

Изведнъж Тео бе връхлетян от ужасното подозрение, че е предал доверието на съдия Гантри. Съдията със сигурност би предпочел тази среща да остане тайна. Въпросът беше изключително важен.

Тео побърза да изпрати още един есемес: *Нито дума, многозначайко.*

Айк отговори: *В съдебната зала съм. Всички знаят.*

Тео се почувства малко по-добре. В съда и бездруго почти нищо не оставаше в тайна, така че основателно можеше да се допусне, че ключката е плъзнала като горски пожар. Тео взе мъдрото решение да прибере телефона обратно в задния си джоб.

Съдия Гантри приключи с въпросите и каза:

— Много добре. Уверих се, че обвиняемият Пийт Дъфи прекрасно съзнава действията си, че е получил уместни съвети от адвокатите си и не се намира под никаква принуда. Господин Дъфи, обявявам ви за виновен за убийството на Майра Дъфи и за виновен в бягство и укриване от правосъдието. Сега всички страни трябва да подпишат споразумението.

Докато съдията говореше, Дъфи се облегна на стола си, вперил поглед в Тео и бавно поклати глава.

Когато приключиха с документите, съдия Гантри се изправи и каза:

— Господа, заемете местата си в съдебната зала. Ще направя обръщение към съдебните заседатели.

Господин и госпожа Буун седяха заедно с Айк сред зрителите и чакаха. Сякаш всички говореха едновременно и голямата съдебна зала

бръмчеше в очакване. Когато се появиха адвокатите, хората заеха местата си.

Всички погледи бяха вперени в Пийт Дъфи, докато се приближаваше към мястото си, престорено усмихнат, сякаш всичко е наред.

Един пристав се изправи и високо нареди:

— Тишина в залата.

Всички тутакси притихнаха.

Айк се приведе към госпожа Буун и каза:

— Не виждам Тео.

Тя сви рамене. Господин Буун беше озадачен. Хлапето никакво го нямаше.

Приставът изчака всички да се успокоят и се провикна:

— Станете.

Хората скочиха на крак, когато съдия Гантри влезе през задната врата с вееща се зад него дълга тога. А зад тогата крачеше младият му помощник.

Тео пристъпи към подиума, видя пълната зала, в която хората по традиция бяха прави и бяха вдигнали уважително поглед към съдийската маса, и тутакси реши, че в крайна сметка не е толкова лошо да си съдия. Нареди си да не се усмихва — положението беше твърде сериозно за усмивки.

Съдия Гантри седна на тежкия си черен стол и каза:

— Седнете, моля. — Докато присъстващите шумно заемаха местата си, той посочи празния стол до своя и прошепна: — Седни тук, Тео.

Тео бързо седна. Столът му беше малко по-нисък от съдийския, който приличаше на трон, но от мястото си виждаше всяко лице в залата. Намигна на майка си, но ти едва ли видя това. Той вдигна поглед към балкона и забеляза няколко свои приятели от училище. Забеляза също, че някои хора го гледат и сигурно се чудят: какво търси това дете на подиума?

— Добро утро — каза съдия Гантри. — Моля, доведете съдебните заседатели.

Приставът отвори вратата и съдебните заседатели за последен път влязоха в залата. Тео погледна към масата на защитата и срещна гневния поглед на Пийт Дъфи.

Жалко, Пийт. Очакват те десетилетия в затвора. И имаш късмет, че получаваш това.

Когато съдебните заседатели заеха местата си, съдия Гантри се обърна към тях:

— Добро утро, госпожи и господа. Преди няколко минути в моя кабинет обвиняемият господин Пийт Дъфи се призна за виновен в убийство.

Всички съдебни заседатели отправиха поглед към Пийт Дъфи, който се взираше в ноктите си. Откъм зрителите се чува няколко възклицания.

Съдия Гантри продължи:

— След около един месец той ще бъде официално осъден от този съд на доживотен затвор без право на замяна. Ето защо това е краят на процеса. Искам да ви благодаря за вашата работа, за това, че изпълнихте гражданския си дълг. Нашата съдебна система разчита на безкористни хора като вас, които, макар и да не стават съдебни заседатели доброволно, отделят от ценното си време. Бяхте прекрасно жури — добросъвестно и внимателно. Благодаря ви. В този момент задълженията ви приключват.

Съдебните заседатели бяха изненадани, някои изглеждаха объркани, но всички изведнъж бяха обзети от желание да напуснат залата.

Съдията погледна към Пийт Дъфи и каза:

— Обвиняемият ще остане в ареста на окръг Стратън до второ нареждане. — Удари с чукчето и обяви: — Съдът се разпуска.

Докато хората излизаха от съдебната зала, съдия Гантри сложи длан върху рамото на Тео и каза:

— Добра работа, момчето ми. А сега заминавай обратно в училище.

Седмица по-късно Тео беше в кабинета си и си пишеше домашните, заслушан в дъждовните капки по прозореца и замислен за скуката, настанила се в живота му след края на процеса срещу Пийт Дъфи, когато майка му отвори вратата и каза:

— Тео, ела, моля те, в заседателната зала.

— Добре мамо.

Срещата беше насрочена, макар че Тео нямаше почти нищо за казване. Влезе в заседателната зала, поздрави Айк и се ръкува с началника на полицията Макинтош. Родителите му също бяха там — възрастните бяха разговаряли известно време, преди да го повикат.

Макинтош им обясни, че по негово мнение на Тео му се полага награда от сто хиляди долара. Тео беше забелязал Пийт Дъфи, и то не веднъж, а два пъти. Беше реагирал бързо и беше заснел видеото. Беше се обадил на Айк и така нататък. Тео беше привлечен от ФБР за издирването на Дъфи.

Тео със сигурност беше съгласен с всичко казано. Неговият проблем беше, че родителите му се месеха.

— Да, господин началник — каза баща му, — знаем всичко това и много се гордеем с Тео. Но, както казахме, Тео не може да получи всички тези пари. Нито сега, нито когато и да било.

— Освен това е имал помощник — добави госпожа Буун. — Айк е зарязал всичко и е заминал за Вашингтон да му помогне. Според нас му се полагат част от парите.

Айк искаше да дели поравно с Тео, но не би го признал.

Господин и госпожа Буун вече бяха предложили половината сума да отиде при Боби Ескобар по очевидни причини. Без Боби нямаше да има натиск върху Пийт Дъфи да се признае за виновен. Пък и ако някой се нуждаеше от парите, това беше Боби.

Господин Буун предложи на Тео да бъдат платени двацет и пет хиляди долара, които щяха да отидат в попечителски фонд за колежа му. Още двацет и пет хиляди да бъдат изплатени на Айк в брой. Петдесет хиляди да бъдат дадени на Боби и да отидат в друг

попечителски фонд, управляван от господин Буун. Парите щяха да бъдат контролирани от съда и харчени разумно. Тео не знаеше нищо за попечителските фондове. Но разбираше, че няма да има право да харчи парите, които щяха да бъдат под контрола на родителите му. С други думи, той не можеше да ги пипне. И не беше особено доволен от подялбата. Боби заслужаваше да получи нещо, ама чак половината?

Тео обаче не можеше да спори с родителите си. Не искаше да изглежда алчен, не искаше и да оцети Боби.

Айк също не умираше от удоволствие, но двайсет и пет хиляди бяха повече, отколкото имаше преди месец. Два дни преди това по време на една среща, на която Тео не беше поканен, Айк проведе спор с брат си и с Марсела за подялбата на парите. Настояваше за повече за себе си и за Тео и по-малко за Боби. Те обаче не отстъпиха.

Началникът на полицията Макинтош попита Айк:

— Съгласен ли сте, господин Буун?

— Разбира се — отговори Айк. Беше му омръзнало да спори.

— А ти, Тео? — попита Макинтош.

— Разбира се — отговори Тео, макар че всъщност нямаше право на глас.

В тясната пресечка зад кантората Омар Чийп и Пако се бяха смъкнали надолу на седалките в един пикап четири по четири. На таблото имаше включен приемник. Двамата слушаха разговора на семейство Буун с шефа на полицията и недоумяващо клатеха глави.

— Вече сме сигурни — каза Омар. — От самото начало подозирахме хлапето, а Пийт знаеше, че то и оная откачалка чичо му са били на летището. Всичко е ясно.

— Но е твърде късно, нали? — попита Пако.

Омар се ухили и отговори:

— Пако, Пако, още ли не си разбрал, че никога не е твърде късно за отмъщение?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.